« Επι τοῦ καταστρωματος βιχε στηθη ειδος σκηνης » (Σελ. 38)

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

Μυθιστόρημα της Κας De NANTEUIL κατα παραφρασιν ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

[Συνέχεια · ἴδε σελίδα 17]

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς γαλλικῆς Κοχιγκίνης ἐπεκράτει μεγάλη κίνησις· πλοῖα πολεμικὰ ἤρχοντο ἢ ἀνεχώρουν. Ἔξω εἰς τὴν ξηρὰν εὑρίσκοντο στρατεύματα διαφόρων ὅπλων, ἀπὸ τῶν ἀλγερίνων ζουάβων μέχρι τῶν ναυτῶν τοῦ Βορρᾶ. Ἐκεῖθεν διήρχοντο, ἐκεῖ προσωρμίζοντο ὅσοι ἐπήγαινον εἰς τὸν πόλεμον ἢ ἐπέστρεφον ἐξ αὐτοῦ.

Οὐδεμία διαταγὴ εἶχε φθάσῃ ἀκόμη εἰς τὸν διοικητὴν τῆς Κοχιγκίνης περὶ τοῦ Ἀστέρος· τὸ πλοῖον εἰσῆλθεν ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὴν δεξαμενὴν πρὸς ἐπισκευὴν διαφόρων βλαβῶν αἵτινες εἶχον ἐπέλθῃ εἰς αὐτὸ κατὰ τὸν πλοῦν. Αἱ ἐπισκευαὶ ἔμελλον νὰ διαρκέσωσιν ὁλόκληρον ἑβδομάδα, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας ὁ κ. Λεστούρης ἐπέτρεψεν εἰς τὸν Λάραν νὰ μείνῃ εἰς τὴν ξηρὰν παρά τινι φίλῳ, χωρὶς νὰ ἐκτελῇ ὑπηρεσίαν. Ὁ Λάρας παρεκάλεσε νὰ ἐπιτραπῇ καὶ εἰς τὸν Ἰωσίκην νὰ μείνῃ τὴν ἑβδομάδα ἐκείνην ἐπὶ τῆς στερεᾶς, ἡ δὲ παράκλησίς του εἰσηκούσθη καὶ ἡ ἄδεια ἐδόθη εὐχαρίστως.

Ὁ Πλοίαρχος ἠκολούθησε τοὺς δύο φίλους, ἐδείκνυε δὲ παντοιοτρόπως τὴν χαράν του ὅτι δὲν εὑρίσκετο πλέον ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ἐκολύμβα πολλάκις τῆς ἡμέρας καὶ ἐδρόσιζε τὸ σῶμά του.

Ἑσπέραν τινὰ ὁ Δουρόκης παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Πλοιάρχου περιεφέρετο εἰς τὰ πέριξ τῆς ἀγορᾶς· αἴφνης κραυγαὶ δυναταὶ ἠκούσθησαν, συγχρόνως δὲ ἐρυθρὰ λάμψις ἐφώτισε τὸν οὐρανόν. Ὁ Δουρόκης ἔτρεξεν, ἀκολουθῶν δὲ τὴν διεύθυνσιν τοῦ θορύβου, ὅστις ηὔξανεν ὁλονέν, ἔφθασεν εἰς μίαν πλατεῖαν, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας ἐκαίοντο οἰκίαι τινές. Χείμαρρος καπνοῦ καὶ φλογῶν ἐξήρχοντο ἐκ τῆς κυριωτέρας τῶν οἰκιῶν ἐκείνων, ἥτις, ὡς ἐφαίνετο ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ της καὶ τοῦ ὕψους της, ἦτο κατοικία πλουσίων ἰθαγενῶν.

Τὸ πλῆθος δὲν ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ, μερικοὶ δὲ ἄνδρες ἐκράτουν γυναῖκά τινα ἀνναμίτιδα, ἥτις ἤθελε νὰ ὁρμήσῃ εἰς τὴν καιομένην οἰκίαν.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ Δουρόκης ναύτην τινὰ ἐμπορικοῦ πλοίου, τοῦ ὁποίου αἱ τρίχες τῆς

κεφαλῆς καὶ τὰ ἐνδύματα εἶχαν τσουρουφλισθῆ ὑπὸ τοῦ πυρός.

— Ἡ φωτιὰ βγῆκε ἀπὸ ἕνα σπίτι κ' ἔπειτα ἔπιασαν καὶ τἄλλα· ὅλοι ὅσοι κατοικοῦσαν μέσα ἐπρόφθασαν κ' ἔφυγαν· ἔτσι ἐθαρρούσαμεν τοὐλάχιστον· μὰ ἔξαφνα ἔρχεται αὐτὴ ἡ γυναῖκα καὶ μὲ φωνὲς καὶ κακὸ γυρεύει τὰ παιδιά της· φαίνεται ὅτι δὲν ἦταν ἐδῶ ὅταν ἔπιασε ἡ φωτιά· θέλει λοιπὸν νὰ πάγῃ μέσα νὰ τὰ γλυτώσῃ· ἀλλ' αὐτὸ εἶνε τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον. Δύο τρεῖς ἄλλοι κ' ἐγὼ ἐπροσπαθήσαμεν νὰ πλησιάσωμεν, ἀλλ' ὁ καπνὸς μᾶς ἔπνιξε σχεδόν, πρὶν προφθάσωμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν σκάλαν τοῦ σπιτιοῦ.

— Ἐζήτησε κανεὶς βοήθειαν; ἠρώτησεν ὁ Δουρόκης.

— Ναί, ἀλλὰ αἱ ἀντλίαι δὲν ἔφθασαν ἀκόμη.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην σπαρακτικαὶ κραυγαὶ ἐξῆλθον ἐκ τῆς καιομένης οἰκίας καὶ ἔφθασαν μέχρι τῶν ὤτων τοῦ Δουρόκη. Εἰς ἓν παράθυρον τῆς μεγάλης οἰκίας ἐφάνησαν δύο παιδία, τὰ ὁποῖα ἐφώναζον καὶ ἔτεινον τὰς χεῖράς των ἐπικαλούμενα βοήθειαν καὶ σωτηρίαν· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀπεσύρθησαν εἰς τὰ ἐντὸς καὶ ἐξηφανίσθησαν ἀποπνιγόμενα ἴσως ὑπὸ τοῦ καπνοῦ καὶ φοβηθέντα τὰς φλόγας αἵτινες περιέλειχον ἤδη τὸ παράθυρον.

Τὸ παράθυρον ἐκεῖνο δὲν ἦτο πολὺ ὑψηλόν, εἶνε δὲ πιθανὸν ὅτι, ἂν τὰ παιδία ἐπήδων, δὲν θὰ ἐφονεύοντο, διότι θὰ ἔπιπτον ἐπὶ τοῦ χόρτου τῆς πλατείας.

Ὁ Δουρόκης εἶχε πλησιάσῃ εἰς τὴν οἰκίαν ὅπως δεχθῇ τὰ παιδία, τὰ ὁποῖα ἐνόμισε ὅτι ἐσκόπευον νὰ πηδήσωσιν· ἀλλ' ὅτε αὐτὰ ἐξηφανίσθησαν ἐφώναζε προσκαλῶν αὐτά· βλέπων ὅμως ὅτι αἱ προσπάθειαι του ἀπέβαινον ἀνωφελεῖς, εἰσώρμησεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἔγινεν ἄφαντος ἐν μέσῳ τοῦ αὐξάνοντος ὁλονὲν καπνοῦ.

Μετά τινα λεπτὰ ἐφάνη κρατῶν ἐν παιδίον καὶ σύρων ἐκ τῆς χειρὸς ἓν ἄλλο, τὸ ὁποῖον ἐσφάδαζεν ἐκ τοῦ τρόμου· δι' ἡρωϊκοῦ ἀγῶνος ἐξῆλθεν ἐκ τῆς φλογερᾶς ζώνης τοῦ πυρὸς καὶ ἔφερε πρὸς τὴν θρηνοῦσαν καὶ ὀλοφυρομένην μητέρα τὰ δύο παιδία· ἀλλ' αὕτη ἀντὶ νὰ παρηγορηθῇ, ἀπώθησεν αὐτά, καὶ ἐξηκολούθει νὰ κραυγάζῃ γοερῶς, καταβάλλουσα ἀπελπιστικὸν ἀγῶνα νὰ ἀποσπασθῇ ἐκ τῶν κρατούντων αὐτὴν βραχιόνων καὶ νὰ ὁρμήσῃ εἰς τὴν καιομένην οἰκίαν.

— Ἐγώ, ἀνέκραξεν εἷς Εὐρωπαῖος, ἐννοῶ τ' ἀνναμιτικὰ καὶ καταλαμβάνω τί λέγει· λέγει: «Ἡ κόρη μου, ἡ μικροῦλά μου Τινὰμ καίεται, ἀφῆστέ με νὰ πάγω νὰ καῶ μαζί της.»

— Ἐν τούτοις ἐξήτασα εἰς ὅλα τὰ δωμάτια, καὶ μόνον αὐτὰ τὰ δύο παιδία εὑρῆκα, εἶπεν ὁ Δουρόκης.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην αἱ κραυγαὶ τοῦ πλήθους ἐδιπλασιάσθησαν καὶ ὅλαι αἱ χεῖρες ἐδείκνυον ἐπὶ τῆς στέγης τῆς ὑψηλῆς οἰκίας τὸν Πλοιάρχον, ὅστις φωτιζόμενος ζωηρῶς ὑπὸ τῆς λάμψεως τῆς πυρκαϊᾶς ἐφαίνετο ὡς πελώριον καὶ φανταστικὸν θηρίον ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ μέσου τῶν φλογῶν. Ὁ κύων ἔτρεχεν ἐπάνω κάτω παραφόρως, κρατῶν ἀπὸ τοῦ στόματός του μικρὸν παιδίον.

Ὁ Πλοίαρχος ὅστις, ὡς εἴδομεν, εἶχε παρακολουθήσῃ τὸν ὕπαρχον Δουρόκην, κατώρθωσε μὲ τὸ ἀνιχνευτικόν του ὁρμέμφυτον νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ δυστυχὲς πλάσμα, καὶ κατέφυγεν ἐπὶ τῆς στέγης διότι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα αἱ φλόγες ἀπέφρασσον ὅλας τὰς ἄλλας ἐξόδους.

— Τινάμ! ἐπανελάμβανε γοερῶς ἡ μήτηρ, ὑψοῦσα τοὺς βραχίονάς της ὑπὲρ τὴν κεφαλήν της.

— Μίαν κλίμακα! ἀνέκραξεν ὁ Δουρόκης, μίαν κλίμακα! δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εὕρωμεν μίαν κλίμακα;

Ὁ γνωρίζων τὰ ἀνναμιτικὰ Εὐρωπαῖος μετέφρασε τοὺς λόγους τοῦ ὑπάρχου τοῦ Ἀστέρος, καὶ μετὰ τρία λεπτὰ δύο ἰθαγενεῖς ἔφερον ὑψηλὴν κλίμακα· ὁ Δουρόκης ἥρπασεν αὐτήν, βοηθούμενος δὲ καὶ ὑπὸ ἄλλων τινῶν ἔσυρεν αὐτὴν μέχρι τῆς καιομένης οἰκίας· ἐκεῖ, ἕνεκα τοῦ ἐκ τοῦ πυρὸς κινδύνου, οἱ βοηθοῦντες τὸν Δουρόκην ἔφυγον πλὴν τοῦ ναύτου.

— Πάρε τὴν μίαν ἄκραν τῆς κλίμακος καὶ ἂς τὴν ἀκουμπήσωμεν εἰς τὸ σπίτι· ἐμπρός, γρήγορα!

Τέλος μετὰ μεγάλης δυσκολίας ἐστήριξαν τὴν κλίμακα ἐπὶ τῆς καιομένης οἰκίας καὶ ὁ Δουρόκης προσεπάθησε ν' ἀναβῇ βαθμίδας τινάς, ἀλλ' ὁ καπνὸς τὸν ἀπέπνιγε, δὲν ἔβλεπε πλέον, ἀνθρωπίνως δὲ ἦτο ἀδύνατον νὰ προχωρήσῃ καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἔχασε τὴν ἑτοιμόναιάν του, καὶ καταβαίνων ἐφώναξε:

— Πλοίαρχε, Πλοίαρχε, κατέβα γρήγορα!

Ὁ Πλοίαρχος δὲν ἔτρεχε πλέον, ἐννοῶν βεβαίως ὅτι τῷ ἔφερον βοήθειαν, ἀλλ' ἔκυπτε καὶ παρετήρει· ἡ στηριχθεῖσα κλῖμαξ ἔφθανε μέχρι τοῦ χείλους τῆς στέγης, ἀκριβῶς εἰς μέρος τὸ ὁποῖον δὲν εἶχον ἐγγίσῃ ἀκόμη αἱ φλόγες. Ὁ κύων προεξέτεινε τὸν ἕνα πόδα του, ἔπειτα τὸν ἄλλον, ὠπισθοχώρησε, μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθεν καὶ ἐπὶ τέλους ἐπήδησεν ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος· φθάσας δὲ εἰς τὸ μέσον αὐτῆς ἐπήδησε γενναίως καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ χόρτου τῆς πλατείας χωρὶς νὰ ἀφήσῃ τὸ παιδίον. Αὐτοστιγμεὶ σχεδὸν ἡ κλῖμαξ ἤρχισε νὰ καίεται.

Ὁ Δουρόκης καὶ ἄλλοι τινὲς ἥρπασαν τὸν Πλοίαρχον καὶ ἔφεραν αὐτὸν εἰς ἀσφαλὲς μέρος. Ἡ ἀνναμῖτις μήτηρ ἀποσπασθεῖσα ἐκ τῶν κρατούντων αὐτὴν βραχιόνων, ὥρμησε καὶ ἥρπασε τὸ τέκνον της τὸ ὁποῖον ὁ Δουρόκης εἶχε λάβῃ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Πλοιάρχου. Τὸ μικρὸν πλάσμα παρετήρει πέριξ μετὰ τρόμου, ἀλλὰ δὲν εἶχε κανὲν καῦμα. Ἡ μήτηρ του ἀφ' οὗ ἔσφιγξεν αὐτὸ ἐπανειλημμένως εἰς τὸ στῆθός της, ἐγονάτισε πρὸ τοῦ κυνός, λέ-

γουσα πολλὰ εἰς ἀνναμιτικὴν γλῶσσαν καὶ τείνουσα πρὸς αὐτὸν τὸ παιδίον ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὸ προσφέρῃ εἰς αὐτόν.

Ὁ δυστυχὴς Πλοίαρχος ἐγόγγυζε θλιβερῶς, διότι ἔφερε πολλὰ καύματα. Ὁ Δουρόκης ἔθεσε πέρας εἰς τὴν σκηνὴν ἐκείνην, ἀπομακρύνας τὴν γυναῖκα, ἥτις δὲν εἶχε σκεφθῇ κἂν νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν σωτῆρα τῶν δύο ἄλλων τέκνων της. Ἴσως ὅμως δὲν ἦσαν ἰδικά της ἐκεῖνα. Ἀλλ' ὁ Δουρόκης οὐδόλως φροντίζων νὰ διασαφηνίσῃ τὸ μυστήριον τοῦτο, παρέλαβε τὸν κύνα τῇ βοηθείᾳ ναυτῶν τινων καὶ ἀνεχώρησε.

Ὁ ταλαίπωρος Πλοίαρχος δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ, ἐφαίνετο δὲ πάσχων φοβεροὺς πόνους.

Τέλος ἔφθασαν εἰς τὴν ἀποβάθραν ὅπου ἀνέμενε μία ἄκατος τοῦ Ἀστέρος, ὁ δὲ Δουρόκης ἐπεβιβάσθη εἰς αὐτὴν μετὰ τοῦ Πλοιάρχου ἀφ' οὗ ηὐχαρίστησε καὶ ἐφιλοδώρησε τοὺς βοηθήσαντας αὐτόν.

Ἐλθὼν εἰς τὸ πλοῖον ἐκάλεσεν ὑπαξιωματικούς τινας καὶ εἶπε:

— Πάρετε τὸν Πλοίαρχον καὶ πηγαίνετέ τον εἰς τὸ θεραπευτήριον· μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθω κ' ἐγώ.

Καὶ ὁ Δουρόκης εἶχεν ἀνάγκην νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ θεραπευτήριον, διότι εἶχε καῇ πολλαχοῦ τῶν χειρῶν του, καὶ τότε μὲν δὲν τὸ εἶχεν ἐννοήσῃ, τώρα ὅμως ἠσθάνετο δριμεῖς πόνους.

Ὁ ἰατρὸς τοῦ Ἀστέρος ἐπέθεσε πρῶτον τὰ τραύματα τοῦ ὑπάρχου, ἅτινα μολονότι ἐξετείνοντο καθ' ὅλην τὴν δεξιὰν χεῖρα καὶ τὴν ἡμίσειαν ἀριστερὰν δὲν ἔφερον ἐπικίνδυνον χαρακτῆρα. Τὰ τοῦ Πλοιάρχου ὅμως ἦσαν σοβαρώτερα, οἱ τέσσαρες πόδες τοῦ γενναίου ζῴου ἦσαν ἄνωθεν κεκαυμένοι· ὁ χειρουργὸς ἐπέδεσε τὰ τραύματα μετὰ προσοχῆς καὶ ἐνδιαφέροντος ὡς ἐὰν ὁ Πλοίαρχος ἦτο ἄνθρωπος καὶ φίλος. Ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ἡ ἐπίδεσις δύο ναῦται ἐξήπλωσαν τὸν Πλοίαρχον ἐπὶ μιᾶς κλίνης· ὁ δὲ τραπεζοκόμος τοῦ κυβερνήτου ἔφερεν εἰς αὐτὸν κύαθον χλιαροῦ γάλακτος. Ἔπειτα ὁ κύων ἀπεκοιμήθη, ὁ δὲ φρουρῶν ναύτης ἤρχετο κἄποτε διὰ νὰ ἴδῃ μὴ ὁ ἀσθενὴς εἶχεν ἀνάγκην τινός.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Πλοίαρχος ἦτο καλλίτερα, ὁ δὲ Ἴβὼν καὶ ὁ Λάρας ἦλθον εἰς τὸ πλοῖον ὅπως τὸν ἐπισκεφθῶσιν· ὁ Δουρόκης διηγήθη εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς πάντας τὸ νέον κατόρθωμα τοῦ κυνός, ἀλλὰ δὲν ἔκαμε τὸν ἐλάχιστον λόγον περὶ τῆς ἰδικῆς του ἀφοσιώσεως.

Μετά τινας ἡμέρας ὁ κ. Λεστούρης ἐπεσκέφθη τὸν διοικητὴν τῆς Κοχιγκίνης, οὗτος δὲ τὸν ἠρώτησεν ἂν ἐγνώριζε τὸ ὄνομα ἑνὸς ὑποπλοιάρχου, ὅστις παρακολουθούμενος ἀπὸ ἕνα σκύλον ἔσωσε μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του δύο παιδία.

Ὁ κ. Λεστούρης ἀπεκρίθη:

— Εἶνε ὁ ὕπαρχός μου, ὁ κ. Δουρόκης· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶνε τόσον μετριόφρων ὅσον καὶ γενναῖος δὲν ἀνέφερε τίποτε περὶ τῆς πράξεώς του· ὅταν μάλιστα τὸν ἠρώτησα διατί εἶχε καύματα εἰς τὰς χεῖρας μοῦ ἀπήντησε ὅτι τῷ συνέβησαν κατὰ τύχην, δὲν ἠξεύρει καὶ αὐτός πως.

Ὁ Πλοίαρχος μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἠδυνήθη ν' ἀναβῇ εἰς τὸ κατάστρωμα καὶ νὰ καθήσῃ ἐν μέσῳ τῶν φίλων του ἀξιωματικῶν καὶ ναυτῶν· οἱ τελευταῖοι εἰς τὴν ὁρμὴν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ των ἔλεγον ὅτι ἔπρεπε νὰ τῷ δοθῇ ἓν παράσημον, ἀφ' οὗ κάμνει τοιαῦτα κατορθώματα, ἀδιάφορον ἂν εἶνε σκύλος καὶ ὄχι ἄνθρωπος.

ΙΒ'

ΔΙΑΨΕΥΣΙΣ ΕΛΠΙΔΟΣ. — ΠΕΡΙΠΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΜΟΝ ΤΗΣ ΧΑΛΟΓΓΗΣ. — ΠΕΙΡΑΤΑΙ. — Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΕΚΤΕΛΕΙ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΡΟΦΟΥ. — ΑΠΟΠΛΟΥΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΗΣΟΝ ΦΟΡΜΟΖΑΝ.

Ὁ διοικητὴς τῆς Κοχιγκίνης ἐκάλεσεν εἰς τὸ διοικητήριον τὸν κυβερνήτην τοῦ Ἀστέρος καὶ συνδιελέχθη μετ' αὐτοῦ ἐπὶ ἱκανὴν ὥραν.

Οἱ ἐπὶ τοῦ Ἀστέρος, ἀξιωματικοὶ καὶ ναῦται ἀνέμενον μετὰ μεγάλης ἀνυπομονησίας τὴν ἐπάνοδον τοῦ κ. Λεστούρη. Ἴσως ἤλθεν ἐπὶ τέλους ἡ ποθητὴ στιγμή, διελογίζοντο.

Πράγματι δὲ τὸ πλοῖον εἶχεν ἐπισκευασθῇ ἐντελῶς, καὶ ἠδύνατο ν' ἀποπλεύσῃ εὐθὺς ὡς ἐλάμβανε διαταγήν.

Ὅτε ἐπέστρεψεν ὁ κ. Λεστούρης ὅλαι αἱ καρδίαι ἐκτύπων, καὶ ὁμοφώνως πολλοὶ ἀξιωματικοὶ ἠρώτησαν:

— Πότε ἀποπλέομεν;

Ἀλλὰ φεῦ! ποία διάψευσις τῶν ἐλπίδων των!

Ὁ Ἀστὴρ διετάχθη νὰ πλεύσῃ ὄχι ὅπου ἦτο ὁ ἄλλος στόλος ὁ μαχόμενος κατὰ τῶν Κινέζων, ἀλλὰ πρὸς βορρᾶν τοῦ κόλπου τοῦ Τογγίνου, εἰς τὸν ὁρμον τῆς Χαλόγγης.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ κ. Λεστούρης ἀναγγέλλων τὴν εἴδησιν ταύτην, εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ αὐτοῦ θὰ πράξωμεν τὸ καθῆκον μας ὅπως ἄλλοῦ. Ἐλπίζω ὅτι ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ καὶ ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ὑπάγωμεν νὰ ἑνωθῶμεν μὲ μίαν ἀπὸ τὰς μοίρας.

Μεγάλη ἦτο ἡ ἀπογοήτευσις τῶν ἀξιωματικῶν, καὶ εὐλόγως. Νὰ νομίζουν ὅτι θὰ ὑπάγουν νὰ πολεμήσουν, ὅτι θὰ εὕρουν εὐκαιρίαν νὰ διαπρέψουν, ὑπὸ τὰ ὄμματα του μεγάλου ναυάρχου Κουρμπέ, τοῦ ἐνδόξου καὶ στρατηγικοῦ ἐκείνου ἀνδρός, καὶ ἐπὶ τέλους νὰ σταλοῦν εἰς ἕνα ψευτοπόλεμον κατὰ τῶν ἐλεεινῶν πλοιαρίων τῶν πειρατῶν, ὅπου καὶ ὁ ἀγὼν δὲν εἶχεν ἐνδιαφέρον καὶ ἡ νίκη ἦτο ἄδοξος;....

Μετὰ δύο ὥρας ὁ Ἀστὴρ ἀπῆρε προχωρῶν βραδέως κατὰ μῆκος τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ. Ὅλον

τὸ πλήρωμα ἦτο σκυθρωπόν. Ἀλλοῦ ἤλπιζον νὰ διευθυνθῶσι καὶ ἀλλοῦ τοὺς ἔστελλον.

Ὁ Λάρας εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν τετραωρίαν, ὁ δὲ Ὑβὼν πλησιάσας εἰς αὐτὸν τῷ εἶπε:

— Ἔχω μίαν ἐπιστολὴν τῆς μητρός μου, θέλεις νὰ σοῦ τὴν ἀναγνώσω;

— Ὦ, ναί, σὲ παρακαλῶ πολύ.

— Πρὶν ἀρχίσω ὅμως τὴν ἀνάγνωσιν εἶνε ἀνάγκη νὰ σοῦ εἴπω ὅτι ἡ μητέρα μου πρὸ δύο ἐτῶν ἐγνωρίσθη μὲ ἕνα γέροντα συγγενῆ μας, ἐξάδελφον τοῦ πατρός μου, ὁ ὁποῖος ἔζη ὄχι πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὸ κτῆμα τῆς κυρίας Λεστούρη. Τώρα ἀνάγνωσε τί μοῦ γράφει.

Πλὴν ἄλλων ἡ Μαριάννα ἔγραφεν εἰς τὸν υἱόν της ὅτι γέρων συγγενής των «ἀνεπαύθη εὐσεβῶς ἐν Κυρίῳ.» Βλέπων ἐγγίζον τὸ τέλος του, τρεῖς ἡμέρας πρὶν ἀποθάνῃ, ἔγραφεν ἡ μήτηρ τοῦ Ὑβόνος, μὲ προσεκάλεσε καὶ μοῦ διηγήθη ὅτι τὸν παρελθόντα μῆνα συνέταξε διαθήκην διὰ τῆς ὁποίας μὲ καθίστα καθολικὴν κληρονόμον τῆς μικρᾶς του περιουσίας. Ἀλλὰ εἰς τὴν ἀνεψιάν σας, τί ἀφίνετε; ἠρώτησα. — Πρῶτα πρῶτα δὲν εἶνε ἀνεψιά μου, μοῦ ἀπήντησε, εἶνε ἀνεψιὰ τῆς μακαρίτισσας γυναικός μου καὶ τὴν ἐβοήθησα μὲ τὸ παραπάνω ἕως τώρα· ἀλλὰ ἡ περιουσία μου εἶνε δίκαιον νὰ ὑπάγῃ εἰς τοὺς ἐξ αἵματος συγγενεῖς μου!

«Ο ΤΡΑΠΕΖΟΚΟΜΟΣ ΕΦΕΡΕΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΛΟΙΑΡΧΟΝ ΚΥΑΘΙΣΚΟΝ ΓΑΛΑΚΤΟΣ» (Σελ. 35)

«Παιδί μου Ὑβών, τὸ πρᾶγμα αὐτὸ δὲν τὸ εὑρῆκα δίκαιον, διότι ἤξευρα ὅτι ἡ ἀνεψιὰ ἐκείνη ἤλπιζε νὰ ζήσῃ καὶ νὰ ἀποθάνῃ ἐκεῖ ὅπου εὗρε ἄσυλον καὶ προστασίαν· εἶνε δὲ προσέτι καὶ ἀνάπηρος καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ κερδίσῃ τὰ πρὸς ζωάρκειάν της, ὅπως οὐδὲ τὸ δωδεκαετὲς κοράσιόν της, ἀσθενικὸν καὶ καχεκτικὸν πλάσμα. Ἐννοεῖς λοιπὸν ὅτι δὲν ἠθέλησα νὰ δεχθῶ τὴν κληρονομίαν αὐτήν. Ὁ συγγενής μας τότε βλέπων τὴν ἐπιμονήν μου ἀπεφάσισε νὰ διαιρέσῃ εἰς δύο τὴν περιουσίαν καὶ νὰ τὴν μοιράσῃ ἐξ ἡμισείας εἰς τὴν ἀνεψιάν του καὶ εἰς ἐμέ. Ἀλλὰ τῷ ἀπέδειξα ὅτι ἡ ἡμίσεια περιουσία δὲν ἤρκει νὰ θρέψῃ μητέρα καὶ κόρην. Τέλος πάντων, παιδί μου, ἡ διαθήκη μετεβλήθη· δὲν κληρονομῶ τίποτε, ἀλλ' ἔκαμα τὸ καθῆκόν μου, περὶ τούτου δὲν ἔχω τὴν παραμικρὰν ἀμφιβολίαν· αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη καὶ τῆς κυρίας Λεστούρη, εἰς τὴν ὁποίαν διηγήθην ὅλα λεπτεμερῶς. Καὶ σὺ ἐγκρίνεις τὴν ἀπόφασίν μου, αἴ, παιδί μου; εἶμαι βεβαία, οὐδὲ εἶνε δυνατὸν ἡμεῖς οἱ ὁποῖοι πάντοτε ἔχομεν τὴν ἰδίαν γνώμην, τώρα εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωήν μας, νὰ μὴ συμφωνοῦμεν.»

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς,

— Αἴ, λοιπὸν Ὑβών, τί λέγεις; ἠρώτησεν ὁ Λάρας τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ὑγροὶ ἐκ τῆς συγκινήσεως.

— Λέγω, φυσικώτατα, ὅτι ἡ μητέρα μου ἔκαμε πολὺ καλά. Ἔδειξε καὶ πάλιν τί αἰσθήματα ἔχει. Οὐδὲ στιγμὴν ἐσκέφθη διὰ τὸν ἑαυτόν της εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Καὶ κατὰ βάθος ἔχει δίκαιον. Ἂν ἀποθάνω ἐγὼ ὅλοι οἱ θησαυροὶ τοῦ κόσμου δὲν θὰ ἠμπορέσουν νὰ τὴν παρηγορήσουν· ἐφ' ὅσον ζῶ ἐγὼ τίποτε δὲν τῆς φαίνεται καλλίτερον ἀπὸ ἓν κομμάτι ψωμί, τὸ ὁποῖον κερδίζω μὲ τὸν κόπον μου. Ὦ, δὲν πιστεύω νὰ εὑρίσκωνται πολλαὶ μητέρες ὡσὰν αὐτήν!...

— Ὦ, ὄχι, εἶπε μὲ ἐλαφρὸν στεναγμὸν ὁ Λάρας, ἀλλ' οὔτε πολλοὶ υἱοὶ ὡσὰν ἐσέ.

Ὁ Λάρας βαθέως συγκεκινημένος ἐστήριξε μὲ ἀγάπην τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ κελευστοῦ. Οἱ δύο φίλοι εὑρίσκονται εἰς τὴν πρύμνην, στηριζόμενοι ἐπὶ τοῦ αἰωροθεσίου· γραφικαὶ καλλοναὶ τῆς φύσεως ἐξετείνοντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των, ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ἔδιδον προσοχὴν εἰς τὰ γοητευτικὰ τοπία· ἦσαν εὐτυχεῖς, ἡ καρδία των ἐπλημμύρει ἀπὸ χαρὰν διότι ἠσθάνοντο ὅτι ἡ φιλία των ηὔξανε καθ' ἑκάστην, καὶ στενώτερος καθίστατο ὁ δεσμὸς τῶν καρδιῶν των.

Ὁ Ἀστὴρ ἔφθασεν εἰς τὸν ὅρμον τῆς Χαλόγγης, ὅπου ἐπὶ ἓξ ἑβδομάδας ἐξετέλεσε ἀνιαρωτάτην καὶ κοπιαστικὴν περιπολίαν ἐπιβλέπων τὸν ὅρμον καὶ τὰς ἀμμώδεις παραλίας ὡς καὶ τὰς γιόγκας(1) καὶ ἐνεργῶν ἔρευναν εἰς τὰς ὑπόπτους.

Ὁ κ. Λεστούρης ἐγνώριζε μὲ ἔκτακτον ὀξυδέρκειαν εἰς ποίας γιόγκας ἦσαν πειραταί· ὅτε δὲ συνήντων τοιούτους, αὐτοὺς μὲν ἐδέσμευον μὲ ἀλύσεις καὶ ἔστελλον εἰς Σαΐγγόνην ὅπως δικασθῶσιν ὑπὸ τοῦ στρατοδικείου, τὰ δὲ πλοῖα των ἔκαιον.

Αἱ γιόγκαι εἶνε παράδοξα πλοῖα· τὸ σκάφος εἶνε χρωματισμένον διὰ ζωηροῦ χρώματος ἐρυθροῦ ἢ κιτρίνου, ἑκατέρωθεν τῆς πρώρας ἔχουσιν ἀνὰ ἕνα πελώριον ὀφθαλμόν. «Χωρὶς αὐτὰ τὰ μάτια πῶς ἠμποροῦν τὰ πλοῖα νὰ βλέπουν ποῦ πηγαίνουν;» λέγουν οἱ κινέζοι ναῦται. Ἡ πρύμνη εἶνε τετράγωνος καὶ ὁμοιάζει πρὸς τὰ πολεμικὰ σκάφη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, φέρει δὲ πολλὰς ζωγραφίας ἀσπίδων, ὅπλων, καὶ εἰδεχθεστάτων μορφῶν.

Οἱ πειραταὶ ἔκαιον καὶ ἐλεηλάτουν ἀνυπεράσπιστα χωρία, ἥρπαζον τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδία καὶ τὰ ἐπώλουν ὡς σκλάβους.

Αἱ ἀκταὶ τοῦ ὅρμου τῆς Χαλόγγης ἀποτελοῦνται ἀπὸ πελωρίους καὶ πανυψήλους βράχους, ἀποτόμους, ἢ κρημνισμένους, παριστάνοντας ἀληθὲς χάος. Ἡ θάλασσα διὰ τῶν κυμάτων της ἔσκαψε βαθύτατα σπήλαια, τὰ ὁποῖα χρησιμεύουσιν ὡς ὁρμητήρια καὶ καταφύγια εἰς τοὺς πειρατάς.

(1) Γιόγκα εἶδος σινικοῦ πλοίου.

«Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΚΑΤΕΦΥΓΕΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΤΕΓΗΣ» (Σελ. 34)

Πλὴν τοῦ Ἀστέρος καὶ δύο κανονιοφόροι περιέπλεον τὸν ὅρμον. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι τὰ τρία ταῦτα πλοῖα πολλὰς γιόγκας κατεβύθιζον καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν ἀγρίων καὶ θηριωδῶν ἐκείνων πειρατῶν ἀπέστελλον εἰς Σαΐγγόνην, ἀλλὰ πλῆθος νέων πειρατῶν ἐνεφανίζοντο μετ' ὀλίγον καὶ ἐρήμουν τὰ χωρία καὶ ἔσφαζον ἀπανθρώπως τοὺς ἀνυπερασπίστους κατοίκους των.

Νύκτα τινὰ ὁ Ἀστὴρ συνέλαβε μίαν γιόγκαν, ἐν ᾧ δὲ οἱ ναῦται ἐπυροβόλουν κατ' αὐτῆς ὅπως τὴν διατρυπήσωσι καὶ τὴν βυθίσωσι κραυγὴ ὀξεῖα ἠκούσθη ἐκ τοῦ βάθους τοῦ κύτους.

— Θὰ εἶνε κανὲν ζῷον, εἶπον.

Καὶ ἐπλησίασαν ἕνα φανὸν πρὸς τὸ μέρος ἐξ οὗ ἐξήρχοντο αἱ φωναί· τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ κύτους δὲν τὸ εἶχον ἐρευνήνῃ λεπτομερῶς, διότι ἐνόμιζον ὅτι περιεῖχε μόνον εὐρωτιῶντα ἄχυρα καὶ ῥάκη. Γενομένης ἐρεύνης εὑρέθη ἀρκετὴ ποσότης ἀγγλικῆς πυρίτιδος καὶ ἓν μικρὸν παιδίον.

Οἱ ναῦται παρέλαβον ἐν σπουδῇ τὰ δέματα τῆς πυρίτιδος, εἰς δ' αὐτῶν ἥρπασε διὰ τῶν χειρῶν τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἦτο φρικῶδες τὴν ἀσχημίαν καὶ βουτηγμένον, ὡς εἰπεῖν, εἰς τὴν ῥυπαρότητα.

Οἱ ἐπὶ τῆς γιόγκας αἰχμαλωτισθέντες πειραταί ἐρωτηθέντες δὲν ἠθέλησαν ἢ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ δώσωσι πληροφορίαν τινα περὶ τοῦ παιδίου. Ἴσως ἀνῆκεν εἴς τινα ἐκ τῶν φονευθέντων.

Οἱ πειραταὶ ἐδέθησαν ἀνὰ δύο, φέροντες δεσμὰ εἰς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας· μόνον κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος καὶ τοῦ δείπνου ἐλύοντο αἱ χεῖρές των.

Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ Ἀστέρος, πρὸς τὴν πρῷραν, εἶχε στηθῇ εἶδος σκηνῆς, ἧς ἡ στέγη ἀπετελεῖτο ἐκ πισσωμένου πανίου· παράθυρα ἀνοιχθέντα εἰς τὰς δύο πλευρὰς αὐτῆς ἐπέτρεπον εἰς τὸ ῥεῦμα τοῦ ἀέρος νὰ καθαρίζῃ τὴν δηλητηριώδη ἀτμόσφαιραν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, τῶν ὁποίων τινὲς μὲ ἦσαν ἀσθενεῖς, ὅλοι δὲ ἦσαν ἀκάθαρτοι μέχρι βδελυγμίας· ἑκάστην πρωΐαν ναῦται τοῦ Ἀστέρος κατέβρεχον αὐτοὺς διὰ τῆς ἀντλίας. Διὰ τῶν φρονίμων τούτων προφυλάξεων κατώρθωσεν ὁ κυβερνήτης τοῦ Ἀστέρος ν' ἀποφύγῃ τὰς ἐπιδημίας, αἱ ὁποῖαι, ἐκ τῆς ἀκαθαρσίας τῶν πειρατῶν ἐκείνων, ἐγεννήθησαν ἐπὶ ἄλλων πλοίων, καὶ ἐθανάτωσαν πολλοὺς ἄνδρας τοῦ πληρώματος αὐτῶν.

[Ἕπεται συνέχεια] ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

Ο ΠΛΟΥΤΟΣ ΚΑΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ

« Γιαγιά, ἀλήθεια ἀπόψε ἀνοίγει ὁ οὐρανός ;

— Ναί, παιδάκι μου, γιατὶ ξημερόνουν τὰ Ἅγια Θεοφάνεια. Καὶ ὅποιος ἀγρυπνήσῃ καὶ προφτάσῃ 'ς ἐκείνη τὴν ἀπόκρυφη ὥρα....

— Τὸ ξέρω, γιαγιά μου, τὸ ξέρω ! μπορεῖ νὰ ζητήσῃ ὅ τι θέλει ἀπὸ τὸ Θεὸ καί του γίνεται.

— Ναί, φτάνει νὰ ζητήσῃ ἕνα πράμμα μονάχα. »

Τὸ παιδάκι ἀποφάσισε νἀγρυπνήσῃ. Κοντὰ 'ς τὴν κάμαρά του, ἀπάνω ψηλά, ἦταν ἡ θύρα ποῦ ἔβγαινε 'ς τὸν ἡλιακό. Χωρὶς νά τον ἰδῇ κανείς, ἐκουκουλώθηκε μὲ τὸ παπλωματάκι του, ἐπῆρε τὸ προσκεφάλι του καὶ πῆγε νὰ ξαπλωθῇ ἐκεῖ ἔξω. Δὲν εἶχε φόβο κανένα. Ὁ παπᾶς εἶχε βγῆ ἐκείνη τὴν ἡμέρα μὲ τὴν ἁγιαστοῦρά του καὶ εἶχε διώξῃ ὅλους τοὺς καλικαντζάρους, ποῦ περπατοῦσαν 'ς τὴ χώρα καὶ πέρναν τὰ παιδιά... Σ' τὴ χειμωνιάτικη νύχτα τὸν ἐζέσταινε τὸ πάπλωμα καὶ ἡ ἐλπίδα. Ἦταν ἀργά. Σκοτάδι καὶ σιωπὴ ἁπλώνουνταν κάτω, 'ς ὅλη τὴν κοιμισμένη πόλι. Ἐδῶ 'κ ἐκεῖ μονάχα ἐτρεμόκαιγε κανένα φανάρι, σὰν μάτι νυσταγμένο, καὶ τ' ἁγιασμένα νερὰ τῆς λίμνης ἐκεῖ πέρα ἐλαμπύριζαν 'ς τὴ μυστικὴν ἀστροφεγγιά. Ἀπέραντος θόλος ἀπὸ μαῦρο βελοῦδο, καρφωμένο μὲ διαμαντένια καρφιά, τὸ ἐσκέπαζε ὁ οὐρανός· καὶ τὸν ἐκύτταζε μὲ ἀκίνητα μάτια τὸ παιδάκι καὶ ἐπερίμενε ἥσυχα ν' ἀνοίξῃ.

Ὅ τι θὰ ζητοῦσε τότε θὰ γίνουνταν — φθάνει νὰ ζητοῦσε ἕνα πράμμα μονάχα — καὶ τὸ παιδάκι εἶχε τὸ σκοπό του.... Ἡ ὧρες ὅμως ἐπερνοῦσαν ἔτσι, καὶ οἱ πετεινοὶ ζωντανὰ ρολόγια, τῆς ἔλεγαν μὲ τὴ βραχνή τους φωνὴ ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον....

Ἦλθε τέλος πάντων καὶ ἡ ἀπόκρυφη ὥρα, ποῦ ἄνοιξε ὁ οὐρανός. Μέσ' 'ς τὴν ἀστροσπαρμένη του μαυρίλα ἐπρόβαλε ἄξαφνα μιὰ λάμψι ζωηρή, ποῦ ἔσβυσε ὅλα τ' ἀστέρια. Ἕνα φῶς γλυκὸ ἐχύθηκε τότε 'ς τὴ κτίσι καὶ τ' ἁγιασμένα νερὰ τῆς λίμνης ἐκεῖ πέρα ἐλάμψαν σὰν ἀναμμένα. Σ' τὸ θάμμα τὸ παιδάκι τὰ σάστισε. Τοῦ φάνηκε σὰ νὰ εἶδε ἀγγέλους νὰ πετοῦν ἐκεῖ - ψηλά, μέσ' 'ς τὸ φωτεινὸ ἄνοιγμα, καὶ ἕνα ὀλόχρυσο ποταμὸ νὰ τρέχῃ, τὸν οὐράνιο Ἰορδάνη... Σ' τὸν τρόμο του, 'ς τὴ θάμβωσί του λησμόνησε τί εἶχε νὰ ζητήσῃ καὶ ἔβλεπε βουβό... Μονάχα τὴν τελευταία στιγμή, ποῦ ἐσυνῆλθε λιγάκι, ἐπρόφτασε νὰ 'πῇ ἕνα λόγο. Ἐσβύνουνταν πειὰ ἡ θεία λάμψι, σὰν ἀκούστηκε 'ς τὸν ἀέρα τῆς νύχτας ἡ ψιλὴ φωνοῦλα τοῦ παιδιοῦ :

« Πλοῦτο ! »

Καὶ ἐγύρισε τρέμοντας 'ς τὸ κρεβατάκι του. Ἐσκεπάστηκε ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ ἐπροσπάθησε νὰ κοιμηθῇ. Μὰ τὸν ἄφησαν γιὰ πολλὴ ὥρα ἄγρυπνο τὸ φοβερὸ θέαμα, ποῦ ἐβασάνιζε ἀκόμα τὰ μάτια του

καὶ μιὰ ἀνήσυχη σκέψι, ποῦ ἐβασάνιζε τὸ μυαλό του. Τὸν ἄκουσε τάχα ὁ Θεός; Ἐπρόφτασε νὰ μιλήσῃ σὲ κατάλληλη στιγμή ; Ἀχ, καὶ θ' ἀποκτοῦσε τὸν πλοῦτο, τὸ ἕνα πρᾶμμα, ποῦ ζήτησε μὲ τὴν καρδιά του τὸ φτωχὸ παιδάκι;....

Σὰν ἀποκοιμήθηκε κατὰ τὸ πρωί, εἶδ' ἕνα παράξενο ὄνειρο — ἕνα ὄνειρο τόσῳ ζωηρό, ποῦ ἀκόμα καὶ τώρα δὲν ξέρει ἂν ἐκοιμοῦνταν πραγματικῶς ἢ ἂν ἀγρυπνοῦσε μὲ πυρετό. Τοῦ φάνηκε πῶς μπῆκε ἄξαφνα 'ς τὴν κάμαρά του ἕνας ἄνθρωπος. Ἦταν νέος, παιδὶ μάλιστα ἀμούστακο. Τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε ἀπὸ τὴν ἐμμορφιὰ καὶ ἡ φορεσιά του ἀπὸ τὴν πολυτέλεια. Ἀπὸ πάνω ἕως κάτω ἦτο πνιγμένος 'ς τὸ χρυσάφι, 'ς τὸ μετάξι, 'ς τὰ πετράδια. Ἕνα σύννεφο ὑποστήριζε τὰ πόδια του. Εἰς τὰ χέρια του ἐκρατοῦσε ἕνα χρυσὸ ῥαβδί. Εἶχε φτερούγια ἄσπρα καὶ γαλόγελο γλυκό.

« Νά με ! τί μὲ θέλεις ;» εἶπε μὲ τρυφερὴ φωνή.

« Ἄγγελος...» ἐψιθύρισε τὸ παιδάκι τρομαγμένο.

«Δὲν εἶμαι ἄγγελος» ἀποκρίθηκε ὁ νέος· «εἶμαι ὁ Πλοῦτος, ποῦ ζήτησες ἀπόψε. Ἐκεῖνος ποῦ διευθύνει τὰ βήματά μου, εἶδε τὴ φωτιὰ τῆς καρδιᾶς σου καὶ μ' ἔστειλε. Μιὰ στιγμὴ πρότήτερα ἂν πρόφτανες νὰ 'πῇς τόνομά μου, θἀρχόμουν νὰ σὲ φορτωθῶ ἀνερώτητα. Μὰ τώρα, σὰν ἄργησες νὰ μιλήσῃς καὶ ἔγεινε ζήτημα ἂν ἔπρεπε νὰ σοῦ γίνῃ ἡ χάρι ἢ ὄχι, ἀποφασίστηκε νὰ ἔλθω μονάχα νὰ σὲ ξαναρωτήσω... καὶ ὅ τι μοῦ πῇς θὰ κάνω. Ἐπιμένεις ἀκόμα 'ς τὸ λόγο σου ; Ἐμένα ζητᾷς καὶ ἐπιθυμᾷς, ἂν καὶ ξέρῃς πῶς μονάχα ἕνα πρᾶμμα ἔχεις δικαίωμα νὰ ζητήσῃς ; Ἂν εἶν' ἔτσι 'πέ μου τὸ καὶ μένω μαζί σου γιὰ πάντα. »

Τὸ παιδάκι ἐπῆρε θάρρος, βγῆκε περισσότερο ἀπὸ τὸ σκέπασμά του καὶ εἶπε :

« Σὲ θέλω, Πλοῦτέ μου, σὲ θέλω νὰ μείνῃς πάντα μαζί μου. Εἶδα πῶς ὅλη ἡ εὐτυχία τῆς ζωῆς βρίσκεται ὅλο μὲ σὲ καὶ ἀπὸ πολὺν καιρὸ σὺ εἶσαι τὸ νειρό μου. Ἀχ, καὶ ποιὸς δὲν ἐπιθύμησε τὸν Πλοῦτο, γιὰ νά τον διώξω ἐγώ ;

— Βλέπω πῶς μ' ἀγαπᾶς πραγματικῶς καὶ ἤθελα νὰ μείνω μαζί σου... Τί ἔμμορφη ζωὴ ποῦ θὰ περνοῦμε ! Παντοῦ ὁ κόσμος θὰ σκύφτῃ 'ς τὴ διάβασί μας, σὰν θὰ βγένουμε συντροφιασμένοι. Θὰ κατοικοῦμε σὲ παλάτια ὁλομάρμαρα, θὰ κοιμούμαστε σὲ ὀλόχρυσο κρεβάτι, θὰ σκεπαζόμαστε μὲ σεντόνια μεταξωτά. Τὸ γυαλιστερὸ ἀτλάζι καὶ τὸ χνουδωτὸ βελοῦδο θά μας τριγυρίζουν παντοῦ, 'ς τὸ πάτωμα, 'ς τοὺς τοίχους, 'ς τὸ ταβάνι, 'ς τὰ καθίσματα, παντοῦ ὅπου θἀκουμπᾷ τὸ σῶμα ἢ θἀναπαύεται τὸ βλέμμα. Θὰ φοροῦμε λαμπρὰ φορέματα καὶ στολίδια. Θὰ ἔχουμε δούλους καὶ δοῦλες καὶ γνώριμους πολλούς. Βαλσαμωμένος θὰ εἶνε ὁ ἀέρας ποῦ θἀναπνέουμε, ἀπὸ τἄνθη καὶ τὰ μυρωδικά. Τὸ τραπέζι μας θὰ λάμπῃ 'ς τὸ χρυσάφι καὶ 'ς τὸ κρύσταλλο. Θὰ βγαίνουμε 'ς τὸν περίπατο μὲ ἁμάξια, θὰ τρέχουμε 'ς τῆς ἐξοχὲς μὲ ἄλογα, θὰ πηγαίνουμε 'ς τὰ θέατρα, 'ς τοὺς χορούς, 'ς τὰ ἱπποδρόμια, ὅλο 'ς τὴν καλλίτερη θέσι. Θὰ ταξιδεύουμε μὲ κάθε ἄνεσι τὸ καλοκαῖρι ἢ τὸ χειμῶνα. Καὶ θὰ ἔχουμε, μέσα σὲ μιὰ κάμαρα ζεστὴ σὰ φωλιά, ἕνα γραφεῖο λουστράδο μὲ πολλὰ κλειδιά, γεμάτο χρυσᾶ νομίσματα καὶ καινούργια τραπεζογραμμάτια τόσα, ὥστε νὰ μποροῦμε νὰ κάνουμε κάθε ἐπιθυμιὰ ποῦ ἤθελε μᾶς γεννηθῇ...

— Ἀ, τί καλά!» ἐφώναξε τὸ παιδάκι· καὶ τὸ γέλοιο δὲν θὰ λείπῃ ἀπὸ τὸ χεῖλό μας καὶ ἡ χαρὰ ἀπ' τὴν καρδιά μας. Κάθησε, Πλοῦτέ μου. Θέλω νὰ εἶμαι μαζί σου εὐτυχής. »

Ὁ νέος ἔχασε μὲ μιᾶς τὸ γέλοιο του, ἀκούμπησε ἀπάνω 'ς τὸ ῥαβδί του καὶ εἶπε μὲ περίλυπη φωνή:

« Μὰ νά, αὐτὸ εἶνε ἴσα-ἴσα ποῦ ἤθελα νὰ σοῦ 'πῶ. Πῶς δὲ θὰ λείπῃ ἀπ' τὸ χεῖλό σου τὸ γέλοιο καὶ ἀπ' τὴν καρδιά σου ἡ χαρά, ἐγὼ δὲν μπορῶ νά σου ἐγγυηθῶ. Ὄχι, ὄχι !...

— Γιατί ;

— Καὶ τί μπορῶ τάχα νά σου κάνω ἐγώ, σὰν θὰ ἔρχεται ὁ πόνος καὶ ἡ θλίψι ;... Ποιὸς ξέρει ἂν δὲ θὰ με θέλῃς γιὰ νὰ πληρόνῃς πάντα γιατροὺς καὶ γιατρικά;... Ποιὸς σοῦ εἶπε πῶς μαζί μου δέν θα δοκιμάσῃς ἀγωνία βασάνου σὲ δικαστήριο;.... Ποιὸς σου εἶπε πῶς δὲ θά σε πληγώσῃ ὁ θάνατος 'ς ὅ τι ἔχεις ποιὸ ἀγαπημένο 'ς τὸν κόσμο καὶ πολύτιμο;... Ποιός σου εἶπε ἂν μ' ἐμένα θὰ βρῇς τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη, τὴν ἀδελφικὴ φιλία ἐκείνην ποῦ θέλεις, καὶ τί θὰ σου χρησιμεύσω σὰν θά σε μαχαιρόνῃ ἡ ἀχαριστία, ἡ κακία, τὸ ψέμμα, ὁ φθόνος, ἡ ἐπιβουλή;... Ποιός σου ὑποσχέθηκε πῶς μαζί μου θἀπολαύσῃς τῆς χάρες τῆς καλῆς καρδιᾶς, τοῦ φωτισμένου μυαλοῦ, τῆς καθαρᾶς συνειδήσεως;... Ποιὸς 'ς ἐβεβαίωσε πῶς 'ς τὸ σπίτι σου θὰ βασιλεύῃ ἡ τιμή, ἡ ἀγάπη, ἡ χαρά, ἡ ἁρμονία;... Ἀ, πόσῳ ἐστάθηκες ἀπατημένος! Ἐγύρεψες ἀπὸ μένα ἐκεῖνο, ποῦ ἔπρεπε νὰ γυρέψῃς ἀπὸ τὴν Εὐτυχία.

— Τὴν Εὐτυχία. . .» ἐψιθύρισε τὸ παιδάκι, μὲ ἀπελπισμένη φωνή.

«Μάλιστα, τὴν Εὐτυχία. Εἶν' ἕνα κορίτσάκι μικρὸ αὐτὴ ἡ Εὐτυχία, ἔμμορφο, γελαστό, μὲ κάτασπρη ἁπλῆ φορεσιά, σὰν τὸ χιόνι. Φιλία σταθερὴ μαζί της δὲν ἔχουμε· γιατί μ' ἀφίνει τῆς περισσότερες φορὲς καὶ πηγαίνει μὲ τὴν ἀδελφή μου τὴ Φτώχεια, ὅπως κ' ἐγὼ πηγαίνω καμμιὰ φορὰ μὲ τὴν ἀδελφή της Δυστυχία. Τί τα θέλεις, παιδί μου ! αὐτὴ εἶνε δῶρο ἀληθινὸ καὶ ἀπόλαυσι ! Τὴν ἀκολουθάει, σὰ σωματοφυλακή, ἕνα πλῆθος ἀπὸ παιδάκια μὲ γέλια καὶ φωνές, ποῦ γεμίζουν τὸν ἀέρα . . . Αὐτὴ μονάχη εἶνε ἱκανή, σὰν σε

πάρη καὶ σένα 'ς τὴν ἀκολουθία της, νὰ σε κάμῃ νὰ μὴ λείπῃ ἀπὸ τὸ χεῖλό σου τὸ γέλιο καὶ ἀπ' τὴν καρδιά σου ἡ χαρά, ἀδιάφορο ἂν θὰ κατοικῆτε 'ς τὴν καλύβα ἢ 'ς τὸ παλάτι, ἂν θὰ φορῆτε χρυσᾶ ἢ κουρέλια . . .

— Πλοῦτε καλέ μου φίλε, συγχώρεσέ με, δὲν τὸ ἐσκέφτηκα. Ἔκαμα λάθος. Τὴν Εὐτυχία ἔπρεπε νὰ ζητήσω, τὴν Εὐτυχία ἐζητοῦσα, τὴν Εὐτυχία ζητῶ. Ἕνα πρᾶμμα μονάχα, βλέπεις, μοῦ εἶνε συχωρεμένο νὰ ἔχω, καὶ ἄλλο καλλίτερο ἀπὸ τὴν Εὐτυχία δὲν ὑπάρχει, ἄχ, οὔτε σύ, καλέ μου Πλοῦτε!

— Θέλεις λοιπὸν τὴν Εὐτυχία. Καλά· ἐγὼ φεύγω. Καὶ φεύγω, ἄκουσε, ὄχι γιατί δὲν με θέλεις, μὰ γιατί δὲν ἐπρόφτασες νὰ με ζητήσῃς 'ς τὴν κατάλληλην ὥρα. Ἀλλοιώτικα δὲν θὰ ἔφευγα ἀπὸ κοντά σου καὶ θὰ ἦταν περιττὴ κάθε σοῦ μετάνοια... Χαῖρε.»

Εἶπε ὁ Πλοῦτος καὶ ἐξαφανίστηκε. Τὸ παιδάκι ἐδόξασε τὸ Θεό. Ἔτσι εἶχε καιρὸ πάλι τοῦ χρόνου, πειὸ φωτισμένος καὶ πειὸ ἥσυχος, νάγρυπνήσῃ τὴν ἴδια νύχτα καὶ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τὴν Εὐτυχία, μονάχα τὴν Εὐτυχία . . .

***

Ἕνα τέτοιο παραμόθι, στηριγμένο ἀπάνου σὲ μιὰ παλιὰ ζακυθινὴ παράδοσι, μᾶς ἐδιηγήθηκε, μιὰ φορὰ ποὖχε κέφι, ὁ νουνός μας. Ἤμαστε μικροὶ καὶ πέρασαν ἀπὸ τότε χρόνια πολλά. Μὰ ἡ ζωηρή του ἐντύπωσι δὲν ἐσβύστηκε ἀπὸ τὸν νοῦ μου καὶ τὸ ἐσυλλογιζούμαστε μὲ τὴν ἀδελφοῦλά μου συχνὰ τόρα 'ς τὸν καιρὸ τῆς φτώχειας καὶ τῆς εὐτυχίας. Θυμούμαστε μάλιστα καὶ γελούσαμε ποῦ σὰν τον ἐρώτησε τότε ἡ Λιλή, ἂν ἐπρόφτασε τὸν ἄλλο χρόνο τὸ παιδάκι νὰ μιλήσῃ 'ς τὴν ἀπόκρυφη ὥρα,

«Αὐτὸ δὲν σας ἐνδιαφέρει πειά,» ἀποκρίθηκε ὁ κ. Κοσμάτος. «Φτάνει νὰ ξέρετε πῶς σὲ κάθε περίστασι, καὶ ὄχι μονάχα τὴ νύχτα τῶν Θεοφανείων— ποῦ δὲν πιστεύω δὰ καὶ πολὺ πῶς ἀνοίγει ὁ οὐρανὸς— πρέπει νὰ ζητᾶτε τὴν Εὐτυχία καὶ ὄχι τὸν Πλοῦτο.»

[Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἀνέκδοτο μυθιστόρημα Η ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ ΜΟΥ]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

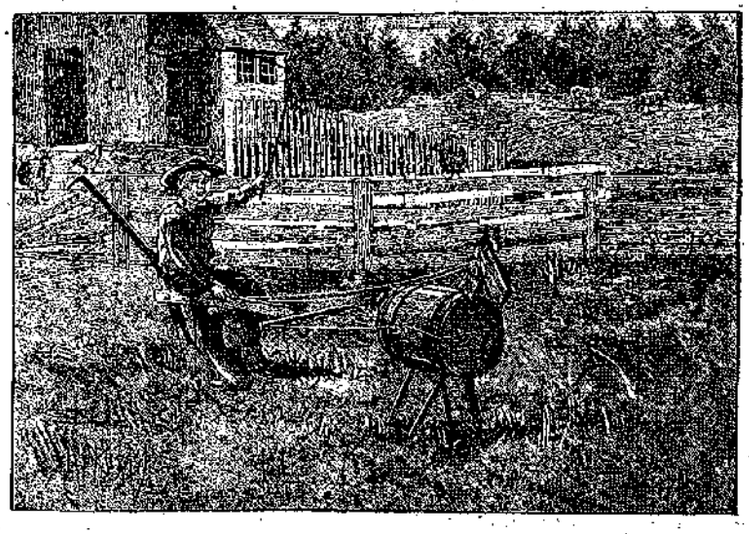

ΤΟ ΑΛΟΓΟΝ ΤΟΥ ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

Τέσσαρας ἑβδομάδας εἰς τὴν ἐξοχήν, εἰς τὸ κτῆμα τοῦ θείου, κατὰ τὰ διακοπάς, τέσσαρας ἑβδομάδας ἐλευθερίας! Ὤ, οὐδέποτε θὰ λησμονήσῃ ὁ Ξενοφῶν τὰς ὡραίας ἐκείνας ἡμέρας, μολονότι ἦτο μόνος ἐκεῖ, καὶ δὲν εἶχε κανένα σύντροφον τῶν παιγνιδίων του ὅπως ὅταν ἦτο εἰς τὴν πόλιν ὅπου ἐγεννήθη.

Κάθε ἡμέραν εὕρισκε νέας διασκεδάσεις, νέα καὶ ἄγνωστα πράγματα παρουσιάζοντο καθ' ἑκάστην εἰς τοὺς περιέργους ὀφθαλμούς του, καὶ ἔτρεχεν ἐπάνω κάτω, καὶ εὑρίσκετο ἀκαταπαύστως εἰς κίνησιν· μετὰ τὴν μελέτην τῶν ἐπαναλήψεων, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε πέσῃ μὲ τὸ κεφάλι ὅπως λέγομεν κοινῶς, διὰ νὰ πάρῃ ἄριστα εἰς τὰς ἐξετάσεις ὅπως καὶ ἐπῆρε, τὸ σῶμά του εἶχεν ἀνάγκην τῆς κινήσεως ἐκείνης, τοῦ

καθαροῦ ἐκείνου ἀέρος τῆς ἐξοχῆς, τὸν ὁποῖον ἀνέπνεον μὲ τόσην εὐχαρίστησιν οἱ πνεύμονές του.

Μία ἐκ τῶν ὡραιοτέρων του διασκεδάσεων ἦτο νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸν στάβλον ὅπου ὁ Μπαρμπαγιάννης ὁ γέρων ἱπποκόμος τοῦ πάππου του ἐξυστριζε καὶ ἐτάγιζε τὰ ἄλογα· ὁ Ξενοφῶν τὸν ἐβοήθει ὅσον ἠδύνατο, ὁ δὲ Μπαρμπαγιάννης εἰς ἀνταμοιβὴν τοῦ κόπου του τὸν ἀνεβίβαζεν εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ Καρᾶ, τοῦ ὡραίου μαύρου ἀλόγου τοῦ πάππου.

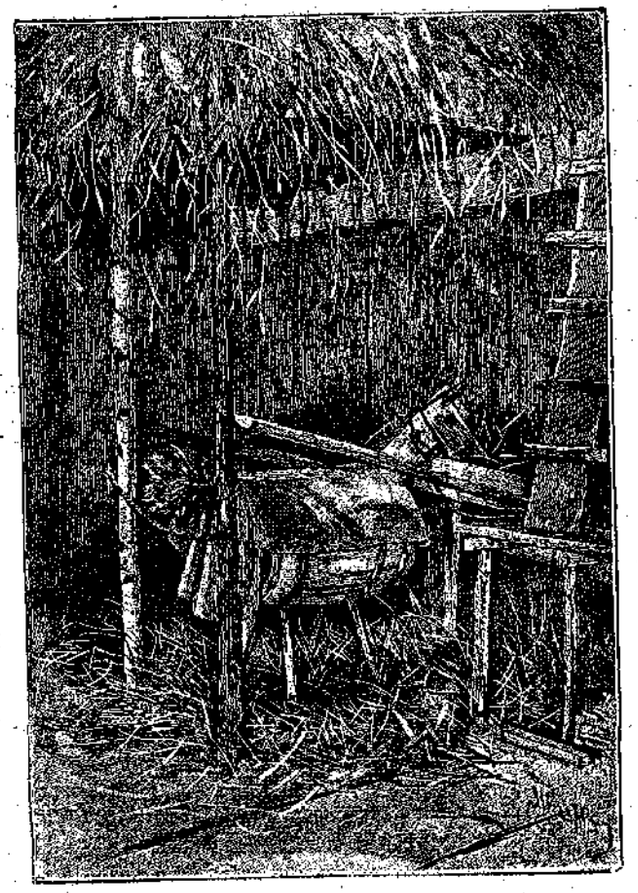

Ἀλλὰ τὸν Καρᾶν ἐπῆρεν ὁ πάππος διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸν δήμαρχον περὶ μιᾶς ὑποθέσεως, τὰ δὲ ἄλλα ἄλογα ἦσαν ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ εἰς τὸ ἀλῶνι, ὅπου ἦτο καὶ ὁ Μπαρμπαγιάννης.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν δὲν εἶχεν ὁ Ξενοφῶν ἀληθινὰ ἄλογα εἰς τὴν διάθεσίν του, ἐσκέφθη νὰ κατασκευάσῃ ὁ ἴδιος ἕν, τὸ ὁποῖον νὰ εἶνε ὅλως διόλου ἰδικόν του, καὶ τὸ ὁποῖον νὰ ἠμπορῇ νὰ ἱππεύῃ χωρὶς τὴν βοήθειαν τοῦ Μπαρμπαγιάννη.

Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ κατασκευάσῃ; τὰ ἄλογα δὲν γίνονται τόσον εὔκολα. Ἀλλ' ὁ Ξενοφῶν εἶχεν ἐφευρετικὸν πνεῦμα, ὅπως πρέπει νὰ ἔχῃ πᾶν παιδίον καὶ πᾶς ἄνθρωπος.

Εἰς τὴν ἀποθήκην ἦτο πρὸ πολλοῦ παρερριμμένον ἐν παλαιὸν βαρέλιον· αὐτὸ ἔμελλε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς σῶμα, τέσσαρες πάσσαλοι, ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ὁποίους μεταχειρίζονται διὰ τὰς φραγάς, θ' ἀντιπροσώπευον ἐξαίρετα τοὺς πόδας, καὶ δύο παλαιὰ σανίδια θὰ ἐσχημάτιζον τὸν λαιμὸν καὶ τὴν κεφαλήν.

Ὅλον τοῦτο τὸ ὑλικὸν ἔφερεν ὁ Ξενοφῶν πρὸ τοῦ οἰκίσκου τοῦ κηπουροῦ, καὶ μὲ τὴν βοήθειαν αὐτοῦ κατεσκεύασε τὸν ἵππον του, ὁ ὁποῖος ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῇ καὶ δούρειος ἵππος, μολονότι δὲν εἶχε τὴν ἐλαχίστην ὁμοιότητα μὲ τὸν περίφημον ἐκεῖνον τῆς Τρῳάδος, ἂν καὶ ἦτο ἀπὸ ξύλον ὅπως καὶ ἐκεῖνος. Ἐν τούτοις ὅμως εἶχε καὶ ἄλλα μέλη ὄχι ξύλινα· ἐν πρώτοις τὰ αὐτιά του ἦσαν ἀπὸ δέρμα, ἡ δὲ οὐρά του ἀπὸ πτερὸ—ὡς οὐρὰ ἐχρησίμευσεν ἓν ξεσκονιστήρι, τὸ ὁποῖον ὅμως, τὸ ἀνόητον, κατ' οὐδένα τρόπον ἐνοοῦσε νὰ σταθῇ ἴσια.

Ὁ Ξενοφῶν ἀφ' οὗ ἔβαλε καὶ χαλινὸν εἰς τὸν ἵππον του τὸν ἔζευξεν εἰς ἓν ἄροτρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάθησεν ὡς νὰ ἔμελλε νὰ ὀργώσῃ. Βεβαίως τὸ ἄλογον τοῦ Ξενοφῶντος δὲν ἦτο βαρβάτον, δὲν ἔτρεχεν, ἀλλ' ὁ εὐτυχὴς κύριός του ἔκαμε ὅτι δὲν ἔβλεπε, καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῆς φαντασίας του ἐνόμιζεν ὅτι ἐκινεῖτο καὶ ἐπροχώρει, καὶ μάλιστα ὅταν τὸ ἐκτύπα μὲ τὴν μάστιγά του καὶ ἐφώναζε: Ντέ!..

Τὴν ἑσπέραν ὅτε οἱ ἄνθρωποι τοῦ πάππου ἐπέστρεφον ἀπὸ τὸ ἀλώνισμα, βαδίζοντες ὀπίσω ἀπὸ τὰ ἁμάξια τὰ ὁποῖα ἦσαν φορτωμένα μὲ ὑψηλὰς θημωνίας, μετ' αὐτῶν δὲ ἐπέστρεφε καὶ ὁ Μπαρμπαγιάννης, ὁ Ξενοφῶν ἐφώναζε μὲ ὑπερηφάνειαν ἀπὸ τὸν ἵππον του εἰς τὸν γέροντα ἱπποκόμον :—Μπαρμπαγιάννη, Μπαρμπαγιάννη, δὲν τὸν χρειάζομαι πλέον τὸν Καρᾶ,

τώρα ἔχω 'δικό μου ἄλογο.—'Αλήθεια! εἶπεν αὐτός· καὶ ἄλογο πρώτης μάλιστα!

— Ἔχω κάμη κ' ἕνα στάβλο, κάτω ἀπὸ τὴν σκεπή, σιμὰ 'ς τὸν ὀρνιθῶνα.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Μπαρμπαγιάννης, ἀλλὰ πῶς βάζεις τὸ ἄλογό σου μέσα; θὰ σοῦ δίνη πολὺ κόπο ὅσο νὰ τὸ δένης 'ς τὸ παχνί του.

— Τί λές, Μπαρμπαγιάννη; αὐτὸ πάγει μονάχο του, εἶπε μὲ ὑπερηφάνειαν ὁ Ξενοφῶν.

—Ἔτσι; θὰ ἔλθω ἔπειτα 'στὸ στάβλο, νὰ ἰδῶ ἀπὰ κοντὰ τὸ ἄτι σου, εἶπεν ὁ ἱπποκόμος γελῶν.

— Ναί, χωρὶς ἄλλο νὰ ἔλθης, θὰ σὲ φωνάξω ἅμα τελειώσω τὴς ἑτοιμασίες μου.

Καθὼς δὲ ὁ Μπαρμπαγιάννης ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν θύραν, ἥρπασεν ἀμέσως ὁ Ξενοφῶν τὸν ἵππον του ἀπὸ τὸ στρογγύλον σῶμά του καὶ τὸν ὁδήγησεν εἰς τὸν στάβλον κρατῶν αὐτὸν σφιγκτὰ μὲ τὰς δύο χεῖρας ὑπὸ τὴν μασχάλην.

Ὁ Ξενοφῶν τοποθετήσας τὸν ἵππον του εἰς τὴν φάτνην καὶ ῥίψας ἐπ' αὐτοῦ ἓν ἐπικάλυμμα, τὸ ὁποῖον ἐσκέπασε μερικὰ ἐλαττώματά του, προσεκάλεσε μὲ φωνὴν δυνατὴν τὸν ἱπποκόμον.

—Μπαρμπαγιάννη! Μπαρμπαγιάννη, τώρα ἠμπορεῖς νὰ ἔλθης!

Καὶ πῶς νὰ μὴν ἐκπλαγῇ ὁ Μπαρμπαγιάννης!

Τὸ ἄλογον τοῦ Ξενοφῶντος ἦτο εἰς τὸν στάβλον, ἐμπρὸς εἰς τὴν γεμάτην ἀπὸ κριθάρι φάτνην. Καὶ θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἔτρωγε μὲ τόσην ὄρεξιν μὲ ὅσην τὰ ἄλλα ἄλογα, τὰ ὁποῖα ἐπέστρεφαν κατακουρασμένα ἀπὸ τὴν ἐργασίαν.

— Μὰ αὐτὸς ἐδῶ εἶνε ἀληθινὸς στάβλος! ἀνεφώνησεν ὁ Μπαρμπαγιάννης.

—Καὶ βέβαια! ἀπήντησε μὲ χαρὰν ὁ Ξενοφῶν· κύτταξε τώρα ἂν τῶχω δέση καλὰ 'ς τὸ παχνί του· ἔχω δέση κ' ἕνα σχοινὶ εἰς τοὺς δύο στύλους, ἀπὸ πίσω· ποιὸς ξέρει ἠμπορεῖ νὰ τοῦ ἐλθῇ νὰ κλωτσήσῃ, ἢ νὰ λύσῃ τὸ χαλινάρι του καὶ νὰ φύγῃ.

— Σωστά, εἶπε μὲ σοβαρότητα ὁ Μπαρμπαγιάννης, τὰ νέα ἄλογα εἶνε κάποτε ἄγρια καὶ πρέπει νἄχωμε τὸν νοῦ μας ὅταν τὰ σιμόνωμεν. 'Αλλὰ τί εἶν' αὐτό; προσέθηκε ἰδὼν τὴν κριθὴν ἡ ὁποία εὑρίσκετο εἰς τὴν φάτνην τοῦ ἵππου. Τώρα νοιώθω διατί σήμερα εἶδα ἕνα λάκκο ἐπάνω εἰς τὴν ἀποθήκην καὶ εἶπα μὲ τὸν νοῦ μου πῶς λείπει κριθάρι. Κι' αὐτὰ τὰ ἄχυρα ποῦ ἔστρωσες ἐδῶ, μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε ἀπὸ τὸν ἰδικόν μου τὸν στάβλο.

— Μὴ θυμόνης, Μπαρμπαγιάννη, εἶπε μὲ παρακαλεστικὴν φωνὴν ὁ Ξενοφῶν, ἐγὼ ἐπῆρα καὶ τὸ κριθάρι καὶ τἄχυρα· μὰ τί νὰ κάμω; ὁ στάβλος μου ἔπρεπε νὰ γίνῃ ὅπως πρέπει· κ' ἔπειτα, Μπαρμπαγιάννη, τὸ ἄλογό μου δὲν τρώγει καθόλου τὸ καϊμένο, καὶ σοῦ τὰ φέρνω πίσω πάλι.

—Ἂς εἶνε τὸ λοιπόν, εἶπεν ὁ Μπαρμπαγιάννης, καὶ ἡτοιμάσθη νὰ ἐξέλθῃ.

— Στάσου λιγάκι, θάρθω μαζί σου· δάνεισέ με, σὲ παρακαλῶ, τὸ καδδί ποῦ ποτίζεις τἄλογά σου, θέλω κ' ἐγὼ νὰ ποτίσω τὸ 'δικό μου.

— Μετὰ χαρᾶς, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς ἱπποκόμος, ἔχω μάλιστα ἕνα παλαιὸ καδδί, ποῦ εἰμπορεῖς νὰ τὸ ἔχῃς ὅλως διόλου ἰδικόν σου.

—Ὦ, εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, Μπαρμπαγιάννη, ἀνεφώνησε μετὰ χαρᾶς ὁ Ξενοφῶν, σὲ παρακαλῶ δός μου το ἀμέσως.

Καὶ ἔπειτα ἐπῆγε καὶ ἔδωκε εἰς τὸ ἄλογόν του, τὸ ὁποῖον ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔδιψα, νὰ πίῃ ὅσον ἤθελε.

Ὁ Ξενοφῶν λοιπὸν ἦτο εὐτυχής. Φαντασθῆτε! εἶχεν ἰδικόν του ἄλογον, καὶ τὸ ἐπεριποιεῖτο μόνος του. Ὅταν ἐπέστρεψεν ὁ πάππος τὴν ἑσπέραν ὁ Ξενοφῶν ἔφερεν αὐτὸν καὶ τὴν μάμμην του εἰς τὸν στάβλον· καὶ εἰς τοὺς δύο δὲ ἔκαμε καλὴν ἐντύπωσιν τὸ ἄλογόν του.

'Αλλ' αἱ διακοπαὶ ἐκεῖναι, αἱ τόσον ὡραῖαι, ἐτελείωσαν, καὶ ὁ Ξενοφῶν ἐπεδόθη πάλιν μὲ ζῆλον καὶ ἐπιμέλειαν εἰς τὰ μαθήματά του.

Εἰς τὰς ἑπομένας διακοπάς, ἀφ' οὗ ἠρίστευσε πάλιν, ἐπῆγεν ἐπίσης εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ πάππου του· ἀφ' οὗ ἐνηγκαλίσθη καὶ ἐφίλησε τὴν μάμμην καὶ τὸν πάππον του καὶ ἔμεινε μαζί των ἀρκετὴν ὥραν, ἔτρεξεν εἰς τὸν στάβλον διὰ νὰ ἴδῃ ἂν εὑρίσκετο ἀκόμη εἰς τὴν ζωὴν τὸ πολυαγαπημένον του ἄλογον· ἀλλ' ἐξέβαλε φωνὴν χαρᾶς, ἰδὼν εἰς τὴν θέσιν τοῦ ξυλίνου του ἵππου ἕναν ὡραιότατον ὄνον, ἀπὸ τὸ σαμάρι τοῦ ὁποίου ἐκρέματο ἡ ἑξῆς σημείωσις:

Εἰς τὸν Ξενοφῶντα.

Ὁ ἵππος σου ὁ δούρειος σοῦ ἔχει ἀφήσῃ χρόνια,
Τὸν 'κάψαμε τὸν ἄμοιρο κ' ἐπλύναμε σινδόνια·
'Σ τὸν τόπον του σοῦ 'βάλαμε τὸν Μέντιον τὸν φίλο,
Γαϊδοῦρι—ἀλλὰ γνήσιο καὶ ὄχι ἀπὸ ξύλο...
Γιὰ ἴδε τὸν πῶς κουνᾷ τ'αὐτιά, πῶς τὴν οὐρὰ κουνάει
Πῶς ἀγκαρίζει μιὰ χαρὰ καὶ μιὰ χαρὰ τσινάει...
Ὅταν πεινάῃ δίνε του χορτάρι ἢ κριθάρι
Ἢ ἄχυρο ἢ ὅ τι θές, μὰ ὄχι καί..... στηλιάρι.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΣΤΑΘΕΡΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

— Πειὸ δυστυχισμένοι ἄνθρωποι δὲν γίνονται 'ς τὸν κόσμο παρὰ ὅσοι ἔχουν δόντια, μὰ τὴν ἀλήθεια! ἐμονολόγει ἡ 'Αννέτα.

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικον. Διότι ἔπρεπε νὰ βγάλῃ ἕνα δόντι ὅλως διόλου γιερό!... ἂν ἦτο χαλασμένον, ἂν ἐπονοῦσε, ἂν ἦτο ἕτοιμον νὰ πέσῃ, μάλιστα! ἀλλ' ἐκεῖνο! ἐτραγάνιζε περίφημα τὰ παξιμάδια, ἔσπαζε καρύδια, ἀμύγδαλα καὶ δὲν εἶχε διόλου διάθεσιν ἡ 'Αννέτα ν' ἀφήσῃ τὸν ὀδοντοϊατρὸν νὰ βάλῃ τὸ χέρι του. Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ ὑποφέρῃ τὴν βάσανον αὐτήν, διότι αὐτό, μὲ ὅλην του τὴν ἀπάθειαν εἶχε καταλάβῃ τὰς θέσεις τῶν γειτόνων του. Ἔτσι εἶνε, ὅταν δὲν συλλογίζεται κανεὶς τοὺς ἄλλους θὰ ἔλθῃ μία στιγμὴ ποῦ θὰ σκεφθοῦν οἱ ἄλλοι δι' αὐτόν, πῶς νὰ τὸν ξεφορτωθοῦν.

Αὐτὴ εἶνε ὅλη ἡ ἱστορία καὶ εἶχε δίκαιον ἡ 'Αννέτα νὰ λέγῃ, ὅτι τὸ ἀδελφάκι της ἦτο πολὺ εὐτυχέστερον διότι δὲν εἶχεν ἀκόμη οὔτε ἕνα δοντάκι.

—Ἔλα, 'Αννέτα μου, ἔλα χρυσό μου, ἐπανέλαβε δι' ἑκατοστὴν φορὰν ἡ μητέρα της, ἔλα πᾶμε 'ς τὸν ὀδοντοϊατρόν! Εἶνε τόσον καλὸς καὶ ἐπιδέξιος, οὔτε κ ί χ! δὲν θὰ κάμῃς. Ἴδε πῶς εἶσαι, θὰ σοῦ πληγώσῃ τὰ χείλη. Ἔλα νὰ σὲ χαρῶ!

Ἡ 'Αννέτα, ἤθελε νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν μητέρα της, καὶ ἐλυπεῖτο διότι ἐναντιώνετο, ἀλλά.... νὰ συλλογιέσαι τὴν πολυθρόνα ἐκείνη ποῦ ἀψηλώνει, ἀψηλώνει.... Οὔφ σοῦ ἔρχεται ῥίγος!

—Τί νὰ σοῦ δώσω; προσέθεσε ἡ καλὴ μητέρα, εἰπέ μου καὶ θὰ τὸ ἔχῃς. Θέλεις ἕνα χρυσόδετο βιβλίο, μία σάκκα ὡραία, ἕνα εἰκοσάφραγκο;

Ἡ 'Αννέτα σιωπή! εὕρισκε πῶς ὅλα τὰ δῶρα ἦσαν καλὰ καὶ ἄξια καὶ πολλὰ μάλιστα δι' ἕνα δόντι. Ἔπειτα ἡ 'Αννέτα ἦτον καλὸ παιδὶ καὶ θελκτικώτατον. Ἕνα φιλάκι τῆς μητέρας, ἕνας γλυκὺς λόγος ἦτον δι' αὐτὴν ἡ καλλιτέρα, ἡ μεγαλειτέρα ἀνταμοιβή. 'Αλλὰ ὁ φόβος, ὁ φόβος τὴν ἐτρόμαζε!

Λυπημένη ἐπῆγε εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐκτυποῦσε μὲ τὰ δάκτυλά της τὸ γυαλὶ παγωμένο ἀπὸ τὸ κρύο! Εἰς τὸν θόρυβον αὐτὸν μία πτωχὴ γυναῖκα κουρελιασμένη ἐσήκωσε τὸ κεφάλι της· τὸ παραπονετικόν της βλέμμα συνήντησε τοὺς τεθλιμμένους ὀφθαλμοὺς τῆς 'Αννέτας. Τὸ κοριτσάκι τὴν εὐσπλαγχνίσθη. Ἡ φτωχοῦλα ἐκρατοῦσεν ἕνα παιδάκι εἰς τὴν ἀγκαλιά της καὶ δύο ἄλλα παιδάκια ἡμίγυμνα, ἀδύνατα, χλωμά, ἐζητοῦσαν νὰ θερμανθοῦν κρυπτόμενα εἰς τὰ ῥάκη τῶν ἐνδυμάτων της!

— Μαμμά! μαμμά! εἶπε τρέξασα εἰς τὴν αἴθουσαν, νὰ δώσω κάτι σὲ μιὰ φτωχή.

— Ναί, παιδί μου... νά! δῶσε κι' αὐτό· καὶ τῆς ἔδωσε νόμισμα.

Ἡ 'Αννέτα ἔφυγε χαρούμενη. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἐπέστρεψε κλαίουσα.

—Τί ἔχεις; ἠρώτησεν ἔκπληκτος ἡ μητέρα της.

—Ὦ μητέρα, τί δυστυχία! ὁ ἄνδρας αὐτῆς τῆς γυναίκας ἀπέθανε, τώρα μερικὲς 'μέρες· δὲν ἔχει νὰ πληρώσῃ τὸ 'νοίκι καὶ τὴν διώχνει ὁ νοικοκύρης. Θὰ πεθάνουνε ἀπὸ τὸ κρύο! Καὶ ἡ 'Αννέτα ἐθρήνει.

—Ἔ! τί κάνεις ἔτσι; ἴσως μπορέσωμε νὰ τοὺς βοηθήσωμε· ἔπειτα γιὰ νὰ ἰδοῦμε εἶνε καὶ ἀλήθεια ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία; πᾶμε νὰ τὴν ἰδῶ καὶ ἐγώ.

— Χαρὰ 'ς τὸν ἄνθρωπο! ἔλεγεν ἡ 'Αννέτα, τὸν κακοῦργο! νὰ τὴν διώχνῃ τὴν καϊμένη! Νὰ ἤμουν ἐγὼ πλουσία, θὰ ἔκτιζα ἕνα σπίτι τόσο μεγάλο γιὰ τοὺς πτωχούς, νὰ κατοικοῦν μέσα.

—Ξεύρεις τί σπίτι θὰ ἐχρειάζετο! Ὁ Θεὸς μόνος μπορεῖ νὰ ἀναπαύσῃ ὅσους δυστυχοῦν. Ἡ μητέρα ἐξῆλθε καὶ ἡ 'Αννέτα ἔμεινε προσηλωμένη εἰς τὸ παράθυρον!

—Χρειάζεται τοὐλάχιστον πενῆντα δραχμὰς γιὰ ν' ἀνασάνῃ ἡ φτωχὴ καὶ δὲν μπορῶ νὰ τῆς τὰς δώσω ὅλας. Τῆς ἔδωκα δεκαπέντε μόνον καὶ τῆς εἶπα πῶς καὶ σύ, μητέρα, θὰ τῆς οἰκονομήσῃς ἄλλας δεκαπέντε—εἶπεν ἡ μητέρα τῆς 'Ανέττας εἰς τὴν μάμμην της ὅταν ἐπανῆλθεν — ἀλλὰ τῆς λείπουν εἴκοσι ἀκόμη καὶ ποῦ νὰ τὰς εὕρῃ! Ὁ σπιτονοικοκύρης τῆς εἶπεν: ἢ ὅλα ἢ τίποτε!

Ἡ 'Αννέτα ἤκουε προσεκτικὰ τὰ λόγια τῆς μητέρας της. Τὸ χαριτωμένο προσωπάκι της ἐχρωματίζετο μὲ ζωηρότερα χρώματα καὶ τέλος δὲν ἐκρατήθη, ἔπεσεν εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μητέρας της καὶ ἐφώναξεν: «Ἂν ἤθελες, μαμμά, ἂν ἤθελες...

—Ἂν ἤθελα τί, παιδί μου;

— Νά, ἂν ἤθελες νὰ μοῦ δώσῃς τὰς εἴκοσι δραχμὰς γιὰ νὰ βγάλω τὸ δόντι, καθὼς μοῦ εἶπες πρίν, θὰ τὰς ἔδιδα εἰς τὴν πτωχὴ αὐτὴ γυναῖκα καὶ θὰ εἶχε ὅσα τῆς χρειάζονται...

Αὐτὴ ἦτον ἡ φοβιτσιάρα, ἡ ὁποία ἱκέτευε τώρα; Πῶς ἀλλάζουν τὰ πράγματα! Εἶχε τὸ θάρρος νὰ ὑποφέρῃ τὸν φοβερὸν πόνον. Πῶς νὰ τῆς ἀρνηθοῦν;... Γρήγορα ἕνα ἀμάξι καὶ εἰς τὸν ὀδοντοϊατρόν.

Ὁ ὀδοντοϊατρὸς ἐξήγαγε στιγμιαίως ἄνευ ὀδύνης τὸν ὀδόντα καὶ τὸν ἐπαρουσίασεν εἰς τὴν κοραστίδα μὲ τόσην χάριν μὲ ὅσην θὰ τῇ προσέφερε κάλυκα ῥόδου. Κάλυκα ῥόδου ἀληθῶς, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς θὰ κάμῃ νανθίσῃ δι' αὐτὴν εἰς τὸν παράδεισον!

Τὸ ἑσπέρας δύο μητέρες,—τῆς 'Αννέτας καὶ ἡ πτωχὴ — ἔχυσαν δάκρυα χαρᾶς, καὶ ἕνα κοριτσάκι, ἡ 'Αννέτα, εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του ἕνα φοβερὸν σπιτονοικοκύρην καταδιωκόμενον ἀπὸ ὅλους τοὺς ὀδοντοϊατροὺς τοῦ κόσμου, ἐνῶ δύο ἄγγελοι μὲ γαλανὰ πτερὰ ἀνέβαιναν εἰς τὸν οὐρανὸν φορτωμένοι ἀπὸ δροσερὰ καὶ μυρωμένα τριαντάφυλλα!

(A. de Kermant) ΦΑΚ

ΕΙΝ' Η ΠΑΤΡΙΣ ΜΑΣ — ΕΙΝ' Η ΕΛΛΑΔΑ

Γνωρίζετε τὴ χώρα
Π' ὁ ἥλιος τὴν φιλεῖ
Κι' ἀνθίζει κάθε ὥρα
Κ' εἶν' ὠμορφη πολύ ;
Μὲ τὰ ὄρη 'ς τὴν ἀράδα
Εἶν' ἡ πατρίς μας,
Εἶν' ἡ Ἑλλάδα.

Γνωρίζετε τὴ χώρα
Ποῦ εἶν' ὁ Παρθενών,
Ποῦ ἔχει κάθε ὥρα
Γαλάζιον οὐρανόν ;
Μὲ τὰ ὄρη 'ς τὴν ἀράδα
Εἶν' ἡ πατρίς μας,
Εἶν' ἡ Ἑλλάδα.

Ὁ κόσμος τὴν θαυμάζει
Καὶ βλέπει ταπεινὰ
Τὲς μάχες π' ἀραδιάζει
Σὲ κάμπους καὶ βουνά.
Μὲ τὰ ὄρα 'ς τὴν ἀράδα
Εἶν' ἡ πατρίς μας,
Εἶν' ἡ Ἑλλάδα.

Κ' ἐμεῖς, κ' ἐμεῖς, παιδιά σου,
Ὦ χώρα τῆς τιμῆς
Τὸ ξακουστὸ ὄνομά σου
Δοξάζομε κ' ἐμεῖς.
Μὲ τὰ ὄρη 'ς τὴν ἀράδα
Εἶσ' ἡ πατρίς μας,
Εἶσ' ἡ Ἑλλάδα.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΧΕΛΙΔΟΝΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ { Νικίας, 13 ἐτῶν / Περικλῆς, 8 ἐτῶν } ἀδελφοί

Περικλῆς. Νικία, Νικία, ἔλα γρήγορα 'ς τὸ παράθυρο νὰ ἰδῆς! τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα ἐγέμισαν χελιδόνια. Ἔρχονται καὶ ἄλλα ὁλοένα· ἀκοῦς φωνές ; διατί ἄφησαν τὲς φωλιές των, Νικία, καὶ μαζεύθηκαν ἐπάνω 'ς τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα ;

Νικίας. Ἑτοιμάζονται νὰ κάμουν ἕνα μεγάλο ταξεῖδι.

Περικλῆς. Καὶ διατί δὲν μένουν ἐδῶ ; κανεὶς δὲν τὰ πειράζει.

Νικίας. Ἀναχωροῦν διότι πρέπει ν' ἀναχωρήσουν. Τὸ φθινόπωρον, ὅταν ὁ καιρὸς ἀρχίζει νὰ ψυχραίνῃ, τὰ ἔντομα τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν κυριωτέραν τροφὴν τῶν χελιδόνων ἐξαφανίζονται· ἂν μείνουν λοιπὸν ἐδῶ αἱ χελιδόνες θ' ἀποθάνουν ἀπὸ τὸ κρύο καὶ ἀπὸ τὴν πεῖναν. Ἀλλ' ὑπάρχουν μέρη εἰς τὰ ὁποῖα εἶνε ζέστη, ἐν ᾧ ἡμεῖς ἐδῶ ἔχομεν κρύο, μέρη ὅπου ὁ ἥλιος εἶνε πάντα ζεστὸς καὶ τὰ ἔντομα ἄφθονα. Αἱ χελιδόνες πηγαίνουν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, καὶ τὴν ἄνοιξιν πάλιν ἐπιστρέφουν.

Περικλῆς. Ἀλλὰ δὲν μοῦ λέγεις, Νικία, πῶς εὑρίσκουν τὸν δρόμον ; ἐκεῖ ψηλὰ 'ς τὸν ἀέρα δὲν εἶνε χαραγμένοι δρόμοι.

Νικίας. Τὰς ὁδηγεῖ τὸ φυσικόν των. Ὁ Θεὸς ὄχι μόνον ἔβαλε μέσα εἰς τὰ πτηνὰ αὐτὰ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ταξειδεύουν ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον, ἀλλὰ καὶ τὰ διδάσκει ποίαν διεύθυνσιν πρέπει νὰ λάβουν διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὴν δευτέραν πατρίδα των. Ποτὲ δὲν χάνουν τὸν δρόμον των αἱ χελιδόνες· ἐπάνω ἀπὸ βουνὰ καὶ θαλάσσας, ἀπὸ πεδιάδας καὶ ποταμοὺς εὑρίσκουν ποῦ νὰ διευθυνθοῦν. Κάποτε ὅμως εἰς τὸν δρόμον των τὰς ἀπαντᾷ ἡ καταιγίς· αἱ δυστυχεῖς χελιδόνες τότε κουρασμέναι ἀπὸ τὸ ἀδιάκοπον πέταγμα, δὲν ἠμποροῦν ν' ἀντισταθοῦν εἰς τὸν ὁρμητικὸν ἄνεμον καὶ πίπτουν ἀποκαμωμέναι εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλ' ἂν ἀπαντήσουν κανὲν πλοῖον, καταφεύγουν εἰς αὐτὸ καὶ ξεκουράζονται. Εἶνε πολὺ εὔμορφον τὸ θέαμα, λέγουν, νὰ τὰς βλέπῃ κανεὶς ἀραδιασμένας ἐπάνω εἰς τὰ κατάρτια.

Περικλῆς. Καὶ εἰς ποῖον μέρος πηγαίνουν ;

Νικίας. Ἕως εἰς τὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς. Τὴν ἄνοιξιν ἐπαναλαμβάνουν πάλιν τὸ μεγάλο των ταξεῖδι καὶ ἐπιστρέφουν εἰς βορεινότερα μέρη. Τὸ πρᾶγμα ποῦ πρέπει νὰ θαυμάσῃ κανεὶς εἶνε ὅτι εὑρίσκουν πάλιν ὄχι μόνον τὸν δρόμον των, ἀλλὰ τὸ ἴδιον μέρος ὅπου ἦσαν τὸ περασμένον καλοκαῖρι, τὴν ἴδιαν πόλιν ἢ τὸ ἴδιο χωριό, τὸ ἴδιο σπίτι ἢ τὸ ἴδιο καμπαναριό, γυρνοῦν εἰς τὴν ἴδια φωλιάν των.

Περικλῆς. Ἀλήθεια εἶνε νὰ θαυμάσῃ κανείς. Μὰ πές μου, Νικία, εἶνε καὶ ἄλλα πουλιὰ ὡσὰν τὰ χελιδόνια ;

Νικίας. *Ἀποδημητικὰ* πτηνά, ὅπως λέγουν τὰς χελιδόνας, εἶνε πολλῶν εἰδῶν. Οἱ σκολόπακες, δηλαδὴ αἱ μπεκάτσαι, αἱ ἀηδόνες, τὰ ὀρτύκια, οἱ κοῦκοι, οἱ γέρανοι, οἱ κύκνοι, αἱ ἀγριόχηναι, αἱ ἀγριόπαπιαι καὶ πολλὰ ἄλλα. Ἔχεις ἰδεῖ πῶς ταξειδεύουν ;

Περικλῆς. Πῶς ;

Νικίας. Τοποθετοῦνται εἰς δύο πλαγίας γραμμάς, αἱ ὁποῖαι σχηματίζουν γωνίαν (Ὁ Νικίας χαράσσει ἓν σχῆμα ἐπὶ τεμαχίου χάρτου) ἐπάνω κάτω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον > καὶ διασχίζουν τὸν ἀέρα ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἑνὸς ὁδηγοῦ, ὁ ὁποῖος διευθύνει.

Περικλῆς. Ἀλλὰ διατί ἀραδιάζονται ἔτσι καὶ δὲν πετᾷ τὸ καθένα ὅπως θέλει ; δὲν πιστεύω νὰ λείπῃ τόπος 'ς τὸν οὐρανόν.

Νικίας. Κ' ἐδῶ πάλιν πρέπει νὰ θαυμάσῃς. Τοποθετοῦνται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διὰ νὰ πετοῦν μὲ περισσοτέραν ἐλευθερίαν καὶ νὰ διασχίζουν εὐκολώτερα τὸν ἀέρα. Ὅπως τοποθετοῦνται τὰ ἀποδημικὰ πτηνά, μόνον τὸ πρῶτον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ διασχίσῃ τὸν ἀέρα, κουράζεται πολὺ· καὶ τὰ δύο δεύτερα εὑρίσκουν κάποιαν δυσκολίαν, ἀλλὰ τὰ ὑπόλοιπα πετοῦν χωρὶς τὸν παραμικρὸν κόπον. Ὁ ὁδηγός, καθὼς ἀποστάσῃ, βάλλει ἄλλον εἰς τὴν θέσιν του καὶ αὐτὸς πηγαίνει εἰς τὸ τέλος καὶ ξεκουράζεται. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὅλα τὰ πτηνὰ λαμβάνουν τὴν κοπιαστικὴν θέσιν τοῦ ὁδηγοῦ καὶ μοιράζονται τοὺς κόπους τοῦ ταξειδίου.

Περικλῆς. Πραγματικῶς εἶνε νὰ θαυμάσῃ κανείς. Ποτέ μου δὲν ἐπίστευα ὅτι τὰ πουλιὰ ἔχουν τόση γνῶσι !...

Νικίας. Γνῶσι ὅπως τὴν ἐννοεῖς σύ, δηλαδὴ λογικόν, ὡσὰν αὐτὸ ποῦ ἔχουν οἱ ἄνθρωποι, δὲν ἔχουν τὰ πτηνά. Δὲν σκέπτονται· ἀκούουν μόνον τὴν φυσικὴν ὁρμὴν τὴν ὁποίαν ἔβαλεν ὁ Θεὸς μέσα των· αὐτὸ τὸ *ὁρμέμφυτον* ὅπως τὸ λέγουν, διδάσκει εἰς κάθε πτηνὸν καὶ εἰς κάθε ζῷον τί πρᾶγμα εἶνε χρήσιμον εἰς τὴν ζωήν του καὶ τί βλαβερόν, τί νὰ κάμνῃ καὶ τί ν' ἀποφεύγῃ. Ἡμᾶς ὅμως ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωκε καὶ τὸ λογικόν, ὡσὰν θεῖο λυχνάρι ποῦ μᾶς φωτίζει μέσα μας. Τὰ ζῷα ὅ τι κάμνουν τὸ κάμνουν 'ς τὰ τυφλά· δὲν ἠξεύρουν τὸ διατί· ἡμεῖς ὅμως οἱ ἄνθρωποι τὸ εἰξεύρομεν· σὺ παραδείγματος χάριν ἠξεύρεις διατί μανθάνεις γράμματα· δὲν τὰ μανθάνεις 'ς τὰ τυφλά· καὶ ἐπειδὴ ἠξεύρεις τὸ διατί ὅπως καὶ ἐγώ, ἂς πᾶμε νὰ μελετήσωμεν.

Περικλῆς. Δὲν χρειάζεται δὰ τόση φιλοσοφία διὰ νὰ μὲ στείλῃς νὰ μελετήσω· ἐγὼ μελετῶ πάντα μὲ ὄρεξι, γιατί τ' ἀγαπῶ τὰ γράμματα.

[Κατ' ἐλευθέραν διασκευὴν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ] Αι.—Ει.

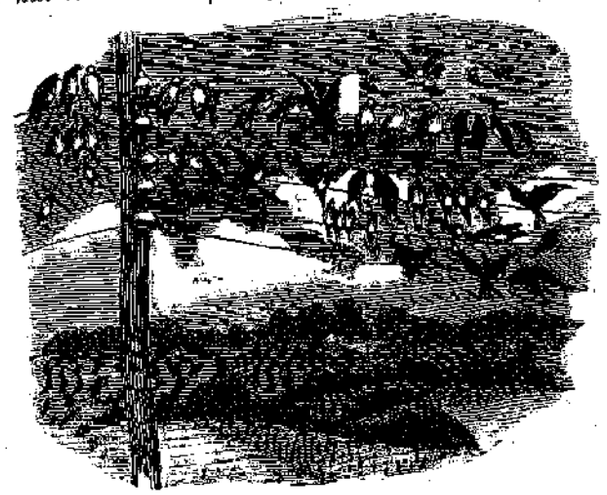

ΠΩΣ Η ΜΙΚΡΑ ΛΟΥΚΙΑ ΠΑΙΖΕΙ ΤΟΝ ΚΡΥΠΤΟΝ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Πολλὰ παιγνίδια εἰξεύρει νὰ παίζῃ ἡ μικρὰ Λουκία· ἀλλὰ καλλίτερα ἀπὸ ὅλα εἰξεύρει νὰ παίζῃ τὸν κρυπτόν. Καὶ πόσον της ἀρέσει! .. δὲν ἠμπορεῖτε νὰ το φαντασθῆτε.

Λοιπὸν ὅταν ζητῇ νὰ εὕρῃ ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος εἶνε κρυμμένος, τρέχει εἰς ὅλας τὰς γωνίας, παρατηρεῖ παντοῦ, σηκώνει τὰ καθίσματα, ἀνοίγει τὰ συρτάρια, μήπως εἶνε ἐκεῖ μέσα κρυμμένος. Τόση δὲ εἶνε ἡ ἀνησυχία της ὥστε ἐν ᾧ ἐπέρασε πλησίον του δύο καὶ τρεῖς φορὰς δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν ἴδῃ. Ὅταν ὅμως τέλος πάντων μετὰ πολλὰ τὸν ἀνακαλύψῃ, τότε δὰ φωνάζει ἀπὸ τὴν χαρὰν της καὶ χοροπηδᾷ διὰ τὸ μέγα κατόρθωμά της.

Καὶ ὄχι μόνον εἰξεύρει νὰ εὑρίσκῃ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ εἰξεύρει καὶ νὰ κρύπτεται. Χώνει τὸ κεφαλάκι της εἰς κανὲν προσκεφάλαιον τοῦ καναπέ, καὶ ἐπειδὴ αὐτὴ δὲν βλέπει τοὺς ἄλλους, νομίζει ὅτι καὶ ἐκεῖνοι δέν την βλέπουν, ἀπαράλλακτα ὅπως κάμνει ἡ στρουθοκάμηλος.

Ἡ Λουκία λοιπὸν ἀφ' οὗ κρύψῃ τὸ κεφαλάκι της φωνάζει δυνατά: « *Ἐλιᾶτε ἐκηγύφτηκα* ».

Ὅσοι δὲν εἰξεύρουν νὰ παίξουν εὐθὺς τρέχουν καὶ την συλλαμβάνουν καὶ φωνάζουν: « νά την! » Ἀλλὰ αὐτοὺς δέν τους ἀγαπᾷ ἡ Λουκία καὶ τους λέγει: « Δὲν τσέρετε σεῖς νὰ *παίγετε* ». Τί πρέπει λοιπὸν νὰ κάμνουν; Πρέπει νὰ κάμνουν ὅτι δέν την βλέπουν, νὰ τρέχουν ἐπάνω κάτω, καὶ νὰ λέγουν: « Μὰ ποῦ εἶνε ἡ Λουκία; ποῦ νὰ εἶνε κρυμμένη; » καὶ ἔπειτα ἀπὸ πολὺν ὥραν νὰ την εὑρίσκουν.

Εἶνε ὅμως ἀριστούργημα ὅταν την κρύπτῃ ἡ μητέρα της. Ὁ πατέρας της τρέχει νὰ την εὕρῃ καὶ δὲν εἰμπορεῖ. Τὸν καϊμένον!

« Τί ἔγινεν ἡ Λουκία μου; ποῦ μού την ἐκρύψατε; Ἐχάθη τὸ κορίτσι μου; »

Τὸν καϊμένον! νὰ μὴ εἰμπορῇ νὰ εὕρῃ τὴν Λουκίαν! Καὶ ἡ Λουκία εἶνε καλὸ κοριτσάκι καὶ λυπεῖται τὸν πατέρα της καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν φωνάζει: « Δὲν ἐχάθηκα, πατέρα μου, ἐδῶ εἶμαι, ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν! »

Γελᾶτε;

Μερικὰ παιδάκια θὰ την νομίζουν κουτήν. Τί νὰ σας εἰπῶ; ἐγὼ προτιμῶ καλλίτερα ὅπως παίζει ἡ μικρὰ Λουκία, παρὰ ὅπως παίζει ὁ μεγαλείτερος ἀδελφός της ὁ Κώστας. Καὶ νὰ εἰξεύρετε ὅτι ὁ Κώστας τὴν περιπαίζει καὶ της λέγει ὅτι εἶνε κουτὴ καὶ δὲν εἰξεύρῃ νὰ παίξῃ.

Τί κάμνει λοιπὸν ὁ κῦρ Κώστας ὁ ἔξυπνος; Ὅταν κρύπτωνται οἱ ἄλλοι αὐτὸς σκεπάζει τὸ πρόσωπόν του μὲ τὰς δύο χεῖράς του· ἀλλ' ὁ πονηρὸς ἀνοίγει σιγὰ σιγὰ τὰ δάκτυλά του καὶ βλέπει ποῦ πηγαίνουν νὰ κρυφθοῦν, καί, βέβαια, τοὺς εὑρίσκει εὔκολα. Ἀλλ' αὐτὸ ποῦ κάμνει εἶνε ζαβολιὰ καὶ ὅταν παίζουν τὰ παιδία δὲν πρέπει νὰ εἶνε ζαβολιάρικα. Λοιπὸν ὁ κῦρ Κώστας εἶνε ζαβολιάρης, τὸ χειρότερον ἐλάττωμα τῶν μικρῶν παιδίων.

Ἐγὼ προτιμῶ καὶ ἀγαπῶ τὴν Λουκίαν παρὰ τὸν ζαβολιάρην ἀδελφόν της.

* * Φ

ΜΕΣΑ 'Σ ΤΟ ΛΟΓΓΟ

Μέσα 'ς τὸ λόγγο μιὰ βραδυὰ
Εἶδα πουλιὰ ποῦ 'κούρνιαζαν ἀπάνου 'ς τὰ [κλαδιά,
Καὶ λέω: «Τὰ καϊμένα!»
« Κολέ, μὴ με λυπᾶσ' ἐμένα! »
Μικρὸ πουλὶ μοῦ κελαϊδεῖ.
« Εἶνε τὰ νύχια μου γιερά,
« Καὶ σὰ σφιχτοῦνε μιὰ φορά,
« Κοιμᾶμαι δίχως ἔννοια 'πάνου 'ς τὸ κλαδί.»

Μιὰ 'μέρ' ἀπ' τὴν ἀκρογιαλιὰ
Τὰ ψάρια μέσα 'ς τοῦ νεροῦ θωρῶ τὴν ἀγκαλιά,
Καὶ λέω: « Τὰ καϊμένα! »
« Καλέ, τί μὲ λυπᾶσ' ἐμένα; »
Μοῦ λέει ψαράκι ποῦ περνᾷ.
« Τὸ σπάραχνό μου τὸ διπλὸ
« Ὅταν γιομίζει μὲ γιαλό,
« Τὸ αἷμά μου ἐμένα μοῦ τὸ ζωγονᾷ. »

Κάτου 'ς τὸ δρόμο μιὰν αὐγὴ
Βλέπω μερμήγκια κ' ἔτρεχαν νὰ μποῦνε μέσ' 'ς τὴ γῆ,
Καὶ λέω: « Τὰ καϊμένα! »
« Καλέ, τί μὲ λυπᾶσ' ἐμένα; »
Εἶπ' ἕνας μύρμηγκας σοφός·
« Μὲ μόνη ἐγὼ τὴ μυρουδιὰ
« Καὶ μέσ' 'ς τῆς τρύπας τὴν καρδιὰ
« Πιὸ εὔκολα γυρίζω παρὰ σὺ 'ς τὸ φῶς. »

Ἐκ τῶν τοῦ ΑΛΕΞ. ΠΑΛΑΗ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ δύο φίλων:
— Εἶσαι μύωψ, Ἀντωνάκη;
— Ὄχι, εἶμαι Κεφαλλήν.

Ἐστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

*

Ὁ δωδεκαετὴς Κλέων, μὴ διακρινόμενος διὰ τὴν φιλαλήθειαν του, ἐπιστρέψας ἐξ Εὐρώπης διηγεῖται εἰς τοὺς συμμαθητάς του τὰς ἐντυπώσεις του.

—Οἱ δρόμοι, παιδιά, εἶνε, λέγει, τόσον πλατεῖς, ὥστε ὑπάρχουν ἐπίτηδες ἀμάξια διὰ νὰ σὲ πηγαίνουν ἀπὸ τὸ ἕνα πεζοδρόμιον εἰς τὸ ἄλλο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπάτριδος Ἴωνος

*

Εἰς τὸ μάθημα τῆς γεωγραφίας.

Ὁ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. Ποῖον δρόμον θ' ἀκολουθήσῃς διὰ νὰ ὑπάγῃς ἀπὸ τὰς Ἀθήνας εἰς τὰς Ἰνδίας;

Ὁ ΜΑΘΗΤΗΣ. Θὰ καταβῶ εἰς τὸν Πειραιᾶ.

Ὁ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. Ἔπειτα;

Ὁ ΜΑΘΗΤΗΣ. Θὰ ἔμβω εἰς τὸ βαπόρι.

Ὁ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. Καὶ κατόπιν;

Ὁ ΜΑΘΗΤΗΣ. Κύριε καθηγητά, ὁ πλοίαρχος τὸν ξέρει πλέον τὸν δρόμον.

Ἐστάλη ὑπὸ Χαραλάμπη Γ. Σωράντη.

*

Ὁ πατὴρ τοῦ Τάκη εἶχε ἀνοίξῃ μικρὰν τρύπαν εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς θύρας διὰ νὰ μπαινοβγαίνῃ ἡ γάτα.

Μετά τινα καιρὸν ἡ γάτα ἐγέννησε τρία γατάκια.

Μίαν ἡμέραν ὁ πατὴρ τοῦ Τάκη ἐπιστρέφων εἰς τὴν οἰκίαν του εἶδε τὸν Τάκην σκυμμένον πρὸ τῆς θύρας καὶ ἐργαζόμενον πυρετωδῶς καὶ περιστοιχούμενον ἀπὸ διάφορα ξυλουργικὰ ἐργαλεῖα.

— Τί κάνεις αὐτοῦ, Τάκη; τὸν ἐρωτᾷ.

—Ἀνοίγω, μπαμπᾶ, τρεῖς μικρὲς τρύπες, διὰ νὰ μπαινοβγαίνουν καὶ τὰ γατάκια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

Ἡ κυρία Ἑλένη θέλουσα νὰ ἀπαλλαχθῇ τῶν συχνῶν ἐπισκέψεων ὀχληρᾶς γνωρίμου της παρήγγειλε εἰς τὰ ἐξ μικρὰ παιδία της νὰ κάμνουν ὅσον εἰμποροῦν μεγαλείτερον θόρυβον ὁσάκις ἔρχεται.

Δὲν παρῆλθον ὀλίγαι στιγμαὶ καὶ ἡ ὀχληρὰ κυρία ἦλθε πρὸς ἐπίσκεψιν.

Τὰ παιδιὰ ἤρχισαν τὰς φωνὰς καὶ τὸν θόρυβον εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Μὰ τί ταραχή, τί κακὸ εἶνε αὐτό, παιδάκια! θὰ σᾶς μαλώσῃ ἡ μαμά, λέγει ἡ ἐπισκέπτρια.

—Δὲν μᾶς μαλώνει! ἐμᾶς ἡ μαμὰ μᾶς εἶπε νὰ κάνουμε ταραχὴ ὅταν ἦναι ἐδῶ, γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἔρχεσαι τόσο συχνά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἁρμονίου.

*

Κάποιος φίλος τοῦ Κουφιοκεφαλάκη τοῦ ἔγραψε νὰ τοῦ στείλῃ ἐξ Ἀθηνῶν κάτι βιβλία ὅπου τοῦ ἐχρειάζοντο. Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἠμέλησε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν. Ὅταν δὲ μετὰ πολὺν καιρὸν συνήντησε τὸν φίλον του εἰς τὸν δρόμον ἐντραπεὶς ἠθέλησε νὰ δικαιολογηθῇ.

— Ξεύρεις; τοῦ λέγει, τὸ γράμμα, ὅπου μοῦ ἔγραφες νὰ σοῦ στείλω κάτι βιβλία, δὲν τὸ ἔλαβα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανοῦ Λέοντος.

*

Ὁ κ. Κ. ἐπιστρέψας ἐσχάτως ἐκ Κωνσταντινουπόλεως διηγεῖται ἐνώπιον τοῦ Κουφιοκεφαλάκη τὰς ἐντυπώσεις του, μεταξὺ ἄλλων τὴν ἐπίσκεψίν του εἰς ἓν τζαμίον, εἰς τὸν μιναρὲν τοῦ ὁποίου διὰ ν' ἀνέλθῃ κανεὶς ἀναβαίνει 100 βαθμίδας.

Καὶ ὁ Κουφιοκεφαλάκης, πάντοτε περίεργος, ἐρωτᾷ:

— Καὶ ὅταν καταιβαίνῃ τῆς ἴδιες ἔχει;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχαντος.

*

«Μπαμπᾶ, οἱ ἀράπηδες ἔχουνε μαύρη ζάχαρη;» ἠρώτα προχθὲς ἡ μικρὰ Μαρίκα τὸν πατέρα της.

Ἐστάλη ὑπὸ ...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 30 Σεπτεμβρίου]

45. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον μέρος μου ἡ νὺξ μαζί της πάντα φέρει.
Τὸ ἄλλο εἶν' ἁπλούστατον τοῦ ἀλφαβήτου γράμμα.
Καὶ τῆς ἀνεμοταραχῆς τὸ ὅλον εἶνε ταῖρι
Ποῦ μόλις ἐμφανίζεται κ' ἐκλείπει ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος

44. Στοιχειόγριφος.

Γράψε βῆ καὶ σβύσε χί'
Καὶ μὲ τοῦτο μόνο
Παραιτῶ τὴν ἐξυχὴ
Σ τὸ πανὶ τρυπόνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

43. Μωσαϊκόν.

Τὰ κύματα, οἱ χείμαρροι, ἡ μοσχοβόλος φύσις,
Αἱ λίμναι, οἱ ὠκεανοὶ καὶ ἡ ὡραία δύσις,
Ἐγκλείουν τὰ συστατικὰ ποῦ πρέπει νὰ ζητήσῃς
Ὡραίου ἄνθους τόνομα διὰ νὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος τοῦ Εὐξείνου.

46. Συλλαβικὸν κυβόλεξον.

1. Εἶμαι εἰς ἐκ τῶν ῥητόρων οὓς τιμᾷ ἡ ἱστορία.
2. Καὶ ἀρχαία καὶ μεγάλη εἶμαι αὐτοκρατορία.
3. Ζῶ εἰς σπήλαια καὶ μόνος περιέρχομαι τὰ δάση
Καὶ ὁ μέγιστος κανών μου εἶνε τὸ «Εἰρήνη πᾶσι.»

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστοῦ τῶν Χιονισμένων Ὀρέων.

47. Συλλαβικὸν τρίγωνον.

Ἀστερισμὸν τὸν πρῶτόν μου ἕνα ἐκ τῶν πολλῶν,
Τὸ δεύτερον δὲ μέταλλον σύνηθες φανερόνει.
Τὸ τρίτον μέρος παριστᾷ τῆς γῆς μας ὑψηλὸν
Καί, ἂν τὸ τέταρτον εὑρῇς, τὸ σχῆμα τελειόνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος τοῦ Εὐξείνου.

48. Πρόβλημα.

12 Ἕλληνες καὶ 12 Βούλγαροι ταξειδεύουν μὲ τὸ ἴδιον πλοῖον. Ἐπειδὴ εἶνε τρικυμία ὁ πλοίαρχος λέγει ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ ῥιφθοῦν εἰς τὴν θάλασσαν οἱ δώδεκα ἐκ τῶν ἐπιβατῶν διὰ νὰ σωθοῦν οἱ ἄλλοι δώδεκα. Συνεφωνήθη λοιπὸν νὰ σταθοῦν αἱ 24 ἐπιβάται εἰς τὴν γραμμήν, καὶ ὁ πλοίαρχος νὰ μετρᾷ ἀνὰ πέντε καὶ νὰ ῥίπτῃ τὸν πέμπτον εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ πλοίαρχος εἶνε Ἕλλην καὶ θέλει νὰ σώσῃ τοὺς συμπατριώτας του. Πῶς λοιπὸν πρέπει νὰ τοὺς τοποθετήσῃ ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μίλλοντος Ναυάρχου

49—58. Μαγικὸν γράμμα.

Διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς ἑνὸς ψηφίου ἑκάστης τῶν κάτωθε λέξεων μεθ' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Νοῦς, Πάρις, μῆλα, αὔρα, ψῦχος, Πύρρος, νέφος, αἶγες, νομεύς, ξυράφι.

Ἐστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου

59. Παίγνιον.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κατωτέρω ἐπιγραφῆς :

Ρ Ι Π Ν Ι Υ Ο Ο
Κ Ν Ο Θ Ο Τ Σ Α
Ο Ε Υ Ρ Υ Ι Γ Ο
Σ Ο Ε Ω Α Μ Ο Γ

Ἐστάλη ὑπὸ Θεμ. Χριστοφίδου.

60. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα τετραπόδου.

1. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 2. Τετράποδον. 3. Θηρίον. 4. Ἑρμετόν. 5. Πτηνόν. 6. Δένδρον καρποφόρον.

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Γιαννηχόλα.

61. Συλλαβικὴ μεσοστοχίς.

Τῶν ζητουμένων λέξεων αἱ μέσαι συλλαβαὶ
Θηρίον ἀπαρτίζουσι, ποῦ ἂν σ' εὑρῇ, βαβαί !
1. Τὸ πρῶτον εἶνε τύραννος ὠμὸς τῶν Ἀθηναίων.
2. Τὸ δεύτερον δὲ κόσμημα ἐκ τῶν πολὺ ὡραίων.
3. Τὸ τρίτον εἶνε ἔντομον καὶ κάμνει κάτι τε,
Ὅπου τὰ φρόνιμα παιδιὰ τὸ τρώγουν μὲ ψωμί.

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Ι. Μαμμακίδου.

62. Κρικωτόν.

Κὼς
ἷς οἶκον
ἆ ὡς

Ἀντὶ τῶν ἀστερίσκων νὰ τεθῶσι λέξεις μονοσύλλαβοι ἢ πολυσύλλαβοι, τοιαῦται ὅμως ὥστε συνδεόμεναι μετὰ τῆς προηγουμένης αὐτῶν λέξεως νὰ ἀποτελῶσι μίαν λέξιν καὶ ἄλλην πάλιν λέξιν νὰ ἀποτελῶσι συνδεόμεναι μετὰ τῆς ἑπομένης. Ἡ ὀρθογραφία παραβλέπεται.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόλχαντος.

63. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 2 4 5 6 7 = Ἥρως τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου.
2 4 5 7 7 6 3 = Ἐπίρρημα συγκρίσεως.
3 6 1 5 7 = Ὁ μὴ ἔχων ὡρισμένην κατοικίαν.
4 5 1 3 5 = Μέγας θαλάσσιος ἰχθύς.
5 4 1 5 = Σωματικὴ ἄσκησις.
6 3 6 7 = Τετράποδον.
7 2 4 5 7 = Λάμψις.

Ἐστάλη ὑπὸ Χυραλάμκη Γ. Σαράντη.

64. Φωνηεντόλειπον.

Π''ς—'ν—κ'σμ''ς—'σ'.—'6'ν—δ''—'γκρ'τ's.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσορράκιδος Ἀργειρόντου.

65. Γρῖφος.

ΝΕΟΤΗΣ ΔΟΞΑ — ΥΓΙΕΙΑ — ΩΡΑΙΟΤΗΣ ΠΛΟΥΤΟΣ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπαίροντος Ἰχθύος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 30 Ἰουνίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

278. Εὔβοια (Εὖοῖ, α).—279. Σταῦρος, σταῦλος.—280. Ἔχιδνα ἡ μήτηρ τοῦ Κερβέρου καὶ τῆς Σφιγγός, καὶ ἔχιδνα ὁ ἰοβόλος ὄφις.—281 Ἡ περισπωμένη.

282. ΜΑΡ — ΓΑ — ΡΙ — ΤΗΣ
ΓΑ — ΔΗ — ΝΗ
ΡΙ — ΝΗ
ΤΗΣ

283. Ὁ ἀριθμὸς 74.—284. Τὸ πρῶτον παιδίον ἔχει 18 βώλους καὶ τὸ δεύτερον 12 (18+6=24 καὶ : 12+6=18). — 285-287. Α'.) *Λύκος*, λάκκος, λᾶθος, λίθος, λίπος, *ἵππος*.—Β'.) *Ἵππος*, Ἴος, Χίος, χάος, χάρος, φάρος, φόρος, ὄρος, *ὄνος*.—Γ'.) *Γάλλος*, ἄλλος, ὅλος, ὄρος, Πύρος, Πύρρος, Σύρος, *Σύριος*. — 288-292. Τῇ προσθήκῃ τοῦ γράμματος : σχηματίζονται αἱ λέξεις: Αἶνος, αἰχμή, οἶκος, μανία, γωνία.—293. Γνῶθι σαυτόν.—294. Διότι δὲν μπορεῖ νὰ πάτῃ μόνος του.—295. ΚΟΔΡΟΣ (1. Κυπάρισσος. 2. Ὄφις. 3. Δορκάς. 4. Ρίον. 5. Ὄρνις. 6. Σίδηρος). — 296. ΑΡΗΣ, (1. ΑΣωπός, 2. ΡΗμα. 3. ΗΡακλῆς. 4. ΣΑπφώ). — 297. ΑΘΗΝΑΙ, (ΣαλΑμίς, ΣαμοΘράκη, ΚρΗτη. ΤῆΝος. ΣκΙάθος. ΣέρΙφος). — 298. Ἡ φιλανθρωπία εἶνε καθῆκον ὅλων τῶν ἀνθρώπων.—299. Αὐτὸς ἑαυτοῦ ἕκαστος ἄριστος φύλαξ.—300. Ὁ Περιμήδης ἦτο σύντροφος τοῦ Ὀδυσσέως.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κ^ΑΣ DE NANTEUIL ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

[Συνέχεια · ἴδε σελίδα 33]

Τὸ ἐν τῇ γιόγκᾳ εὑρεθὲν δυσειδὲς καὶ ῥυπαρὸν ὂν ἦτο κοράσιον τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν. Οἱ ναῦται ἔδειξαν αὐτὸ εἰς τοὺς πειρατάς, ἀλλ' οὗτοι τὸ ἀπώθησαν μετὰ βαρβαρότητος, ὁ δὲ διερμηνεὺς διεβεβαίωσεν, ὅτι, ἐφ' ὅσον ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ ἐκ τῶν λόγων τῶν σκληροκαρδίων ἐκείνων κακούργων, ἦσαν ἱκανοὶ νὰ θανατώσωσι τὸ κοράσιον, ἂν τυχὸν οἱ ἐπὶ τοῦ Ἀστέρος τὸ ἐνεπιστεύοντο εἰς αὐτούς.

Μετὰ πολλὰς σκέψεις ἀπεφασίσθη νὰ τοποθετήσωσι τὸ ἄθλιον ἐκεῖνο ὂν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου τοῦ μεσοδόμου. Ἦτο δὲ πράγματι ἄθλιον καὶ ἐνοχλητικώτατον· ἐφώναζεν ἀκαταπαύστως, ἀπὸ τὴν αὐγὴν μέχρι τῆς ἑσπέρας· καὶ τὴν νύκτα ἀκόμη δὲν ἡσύχαζεν, ἀλλ' ἐξύπνα καὶ οὐρλιαζεν ὅπως οἱ μικροὶ θῶες τῆς Ἀφρικῆς τῶν ὁποίων ἡ μήτηρ ἐφονεύθη.

Οἱ ἀξιωματικοὶ ἀδυνατοῦντες νὰ ὑποφέρωσι τὰς ὀξείας κραυγὰς καὶ τὴν σικχαμερὰν θέαν τῆς μικρᾶς ἀνναμίτιδος δὲν κατέβαινον πλέον εἰς τὸν μεσόδομον. Ἐν ᾧ δὲ περιεπάτουν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, εἷς δόκιμος εἶπεν ἡμέραν τινὰ εἰς τὸν ἰατρόν: — Δὲν μοῦ λέγετε, ἰατρέ, εἶσθε βέβαιος ὅτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἐκεῖ κάτω εἶνε ἄνθρωπος καὶ ὄχι πίθηκος ἀγνώστου εἴδους ;

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ Λάρας, δὲν ἀκούεται πλέον νὰ φωνάζῃ· μήπως ἀπέθανε ;

« ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΧΕΙΡΟΥ ΚΑΓΗΡΤΙΣΘΗ ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΞΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΣΤΟΛΗ » (Σελ. 50)

Δόκιμός τις κατέβη εἰς τὸν μεσόδομον νὰ ἴδῃ, μετ' ὀλίγα δὲ λεπτὰ ἐπανῆλθε καὶ μεμυστηριωδῶς ὕφος εἶπεν εἰς τοὺς συναδέλφους του : — Σούτ! σιωπή! ἐλᾶτε νὰ ἰδῆτε ἓν περίεργον θέαμα.

Ὅλοι κατέβησαν εἰς τὸν μεσόδομον, καὶ εἶδον τὴν μικρὰν ἀνναμίτιδα κοιμωμένην ἡσύχως εἰς τὴν ἀγκάλην, ἢ μᾶλλον μεταξὺ τῶν ποδῶν τίνος, ἂν φαντάζεσθε ; τοῦ Πλοιάρχου.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν οἱ ναῦται ἔσωσαν τὸ κοράσιον ὁ Πλοίαρχος ἐπλησίαζεν εἰς αὐτό, τὸ παρετήρει τὸ ὡσφραίνετο, καὶ ὠπισθοχώρει πάντοτε μὲ ἔκφρασιν μεγάλης ἀηδίας. Πολλάκις ἐξηπλοῦτο εἰς τὸ ἄκρον τοῦ μεσοδόμου καὶ ἐπὶ πολὺν ὥραν παρετήρει τὸ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου δυσειδὲς ὄν. Ὁ κύων ἐφαίνετο συλλογιζόμενος τί ἔπρεπε νὰ πράξῃ. Ἐπὶ τέλους ἡ ἀγαθότης του ὑπερίσχυσε, ἐπλησίασεν εἰς τὸ κοράσιον, καὶ τὸ ἐπεριποιήθη ὅπως ἠδύνατο. Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας μὲ ὑπομονὴν ἀπαραδειγμάτιστον ἔμεινε πλησίον τῆς μικρᾶς ἀνναμίτιδος. Ἕκαστος ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ καθήκοντος ἐκείνου οὐδόλως ηὐχαρίστει τὸν Πλοίαρχον, ἀλλ' ὁ γενναιόφρων κύων ἐφαίνετο ὡς νὰ ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν του· «Ὅλα τὰ καθήκοντα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον δὲν εἶνε εὐχάριστα.»

Τὴν ἐπαύριον ὁ Ὑδὼν κατώρθωσέ τι τὸ ὁποῖον ἐθεωρεῖτο σχεδὸν ἀδύνατον, ἕνεκα τῶν σπασμῶν οἱ οἱ ὁποῖοι κατελάμβανον τὸ κοράσιον ὅτε τὸ ἤγγιζέ τις· κατώρθωσε μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ὑπηρέτου τοῦ μεσοδόμου νὰ τὸ ἐκδύσῃ. ἀπὸ τὰ ρυπαρὰ καὶ βδελυρῶς ἀπόζοντα ἐνδύματά του, τὰ ὁποῖα ἔρριψαν παρευθὺς εἰς τὴν θάλασσαν· ἔπειτα ἦτο ἀνάγκη νὰ τὸ λούσουν ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν, καὶ τοῦτο δὲν ἦτο διόλου εὔκολον· εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ὁ Πλοίαρχος ἔδειξε πάλιν τὴν αὐταπάρνησίν του· ἐδέχθη νὰ λουσθῇ μὲ θερμὸν ὕδωρ, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ λουσθῇ μαζί του καὶ ἡ μικρὰ ἀνναμῖτις, ἥτις βλέπουσα ὅτι ἦτο πλησίον της ὁ ἀγαπητός της φίλος δὲν ἐφώναζε καὶ δὲν ἔσπαιρε. Μετὰ τὸν καθαρισμὸν ἐκεῖνον ἡ μικρὰ ἔπρεπε νὰ ἐνδυθῇ· ἀλλὰ ποῦ νὰ εὑρεθῇ παιδικὴ ἐνδυμασία ἐπὶ πολεμικοῦ σκάφους; Ἐκ τοῦ προχείρου κατηρτίσθη ὅπως-ὅπως μία παράδοξος καὶ πρωτοφανὴς στολὴ ἀποτελουμένη ἀπὸ τὸ ὑποκάμισον ἑνὸς ναυτόπαιδος, τὸν ἐπενδύτην ἑνὸς ἀξιωματικοῦ, κτλ.

Μετὰ δύο ἡμέρας διῆλθεν ἐκεῖθεν ἐν μεταγωγικόν, τοῦ ὁποίου ἡ ἄκατος προσήγγισεν εἰς τὸν Ἀστέρα. Εὐτυχῶς ἐπὶ τοῦ μεταγωγικοῦ ἐκείνου εὑρίσκετο γυνή τις, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ κ. Λεστούρης ἐνεπιστεύθη τὸ κοράσιον ὅπως τὸ παραδώσῃ εἰς τὰς ἀδελφὰς τοῦ Ἐλέους τῆς Σαΐγγόνης.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς μικρᾶς ἀνναμίτιδος οὐ μόνον λύπην δὲν ἔδειξεν ὁ Πλοίαρχος, ἀλλὰ τοὐναντίον ἔγεινε ζωηρότερος· ὅ τι ἔπραξε τὸ εἶχε πράξῃ ἀπὸ ἁπλῆν φιλανθρωπίαν, ἀπὸ οἶκτον καὶ ὄχι ἀπὸ ἄλλο τι. Ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὸ ὀχληρὸν ἐκεῖνο καθῆκον, ἐπανέλαβε τὰ μετὰ τῶν ναυτῶν παιγνίδιά του.

Ὁ κυβερνήτης τοῦ μεταγωγικοῦ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν κ. Λεστούρην καὶ ἓν τηλεγράφημα· ἦτο δὲ τοῦτο διαταγὴ εἰς τὸν Ἀστέρα νὰ πλεύσῃ πρὸς τὸ Ταμσουὶ καὶ νὰ ἑνωθῇ μὲ τὴν μοῖραν τοῦ ναυάρχου Λεσπές. Κραυγὴ χαρᾶς ἐξῆλθεν ἐξ ὅλων τῶν στομάτων. Ὦ, ἦλθεν ἐπὶ τέλους ἡ ποθητὴ ὥρα!... Μετά τινας ὥρας ὁ Ἀστὴρ ἀπέπλευσεν, ἀφήσας ἄλλο πολεμικὸν σκάφος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν κατὰ τῶν πειρατῶν καταδίωξιν. Διὰ τοῦ τηλεγραφήματος ὁ ναύαρχος Κουρμπὲ ἐξέφραζε τὴν εὐαρέσκειάν του εἰς τὸν κυβερνήτην καὶ τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ Ἀστέρος διὰ τὴν μεγάλην δραστηριότητα μεθ' ἧς ἐξετέλεσαν τὸ καθῆκον αὐτῶν ἐν τῷ ὅρμῳ τῆς Χαλόγγης.

Τὴν ἑσπέραν μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ κ. Λεστούρης καὶ δύο ἀξιωματικοὶ μετὰ τῶν ὁποίων εἶχε συνδειπνήσῃ, ἔπινον τὸν καφέν των ἐπὶ τοῦ ἐπιστέγου, καὶ συνωμίλουν καπνίζοντες. Ὁ οὐρανὸς ἦτο αἴθριος καὶ καταγάλανος, ἡ θάλασσα ἦτο ἥσυχος καὶ εἶχε τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ Ἀστὴρ ἔπλεεν ὁλοταχῶς, ὁ μόνος δὲ κρότος ὅστις ἠκούετο ἐπὶ τοῦ πλοίου ἦτο ὁ κρότος τῆς ἀτμομηχανῆς καὶ τοῦ ἕλικος.

Ἡ συνδιάλεξις, ὡς ἦτο ἐπόμενον, περιεστρέφετο εἰς τὸ θέμα, τὸ ὁποῖον ἀπησχόλει τὴν ὥραν ἐκείνην τὸ πνεῦμά των, εἰς τὸν πόλεμον· συνδιελέγοντο περὶ τῶν κατὰ ξηρὰν ἢ θάλασσαν μαχῶν καὶ περὶ τῶν ἀγωνισθέντων μετὰ γενναιότητος, καὶ πεσόντων ἡρωϊκῶς.

Ὁ κ. Λεστούρης ἀνέφερε τὸ ὄνομα ὑποπλοιάρχου τινὸς ὅστις ἐφονεύθη ἐνδόξως ἐν ναυμαχίᾳ ἀφ' οὗ κατετρόπωσε τὸν κινεζικὸν στόλον.

— Ἤμεθα συμμαθηταὶ εἰς τὴν ναυτικὴν σχολήν, εἶπεν ὁ Δουρόκης· ἡ μετριοφροσύνη αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἦτό τι ἔκτακτον· ἔκρυπτε τὰ προτερήματά του ὅπως ἄλλοι κρύπτουν τὰ ἐλαττώματά των. Πρό τινων ἐτῶν συνηντήθημεν εἰς τὸ Χερβοῦργον, μοὶ ἔδειξε τὰ τέσσαρα μικρὰ παιδία του, τὰ ὁποῖα ἀγαποῦσε τόσον πολύ!.... Ναί, ἀπέθανεν ὡς ἀνδρεῖος.

Ἐπί τινας στιγμὰς οἱ τρεῖς ἀξιωματικοὶ ἔμειναν σιωπηλοί, συλλογιζόμενοι τοὺς φίλους των οἱ ὁποῖοι ἔχυσαν τὸ αἷμά των εἰς τὸν βωμὸν τῆς πατρίδος.

Ὁ Λάρας διέκοψε τὴν σιωπήν.

— Ἀφ' οὗ ὁμιλοῦμεν περὶ θανάτου, εἶπε, ἤθελα νὰ σᾶς παρακαλέσω κάτι, κύριε κυβερνῆτα, καὶ σᾶς, κύριε Δουρόκη. Εἶνε ἀγγαρεία, τὸ ἠξεύρω, ἀλλ' ἂν δὲν ἀπατῶμαι, τρέφετε καὶ οἱ δύο ὀλίγην φιλίαν πρὸς ἐμέ... Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ γίνετε ἐκτελεσταὶ τῆς διαθήκης μου· δέχεσθε;

— Ἀλλὰ εἶσθε νεώτερος καὶ ἀπὸ τοὺς δύο μας· πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ σκέπτεσθε τοιαῦτα πράγματα; εἶπε μετ' ἐκπλήξεως ὁ κ. Λεστούρης.

— Εἶμαι νεώτερος, τὸ ὁμολογῶ· ἀλλὰ μήπως αἱ σφαῖραι καὶ τὰ ὀβούζια παρατηροῦν τὴν ἡλικίαν; Καὶ ἔπειτα αὐτὴ ἡ ἰδέα μοῦ ἦλθεν ὅταν ἤμουν ἀσθενής. Λοιπὸν θὰ σᾶς παραδώσω τὴν διαθήκην

μου· εἷς συμβολαιογράφος τῆς Σαΐγγόνης μὲ ὡδήγησε τί ἔπρεπε νὰ κάμω· τὴν ἔγραψα, καὶ τὴν ὑπέγραψα καθ' ὃν καιρὸν τὸ πλοῖον μας ἔκαμε τὴν περιπολίαν του εἰς τὸν ὅρμον τῆς Χαλόγκης. Δὲν ἠθέλησα νὰ σᾶς ἀναθέσω τὴν φροντίδα αὐτὴν χωρὶς νὰ σᾶς προειδοποιήσω. Περιμείνετε ὀλίγον, νὰ φέρω τὰ χαρτιά.

Ὁ Λάρας καταβὰς εἰς τὸν θάλαμόν του ἐπέστρεψε μετ' ὀλίγον φέρων χαρτοφυλάκιον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξέβαλε δύο ὁμοίους φακέλλους, ἐσφραγισμένους μὲ μεγάλην σφραγῖδα.

— Ὁ εἷς φάκελος ἀνήκει εἰς σᾶς, κύριε κυβερνῆτα, ὁ ἄλλος εἰς σᾶς, κύριε Δουρόκη. Ἕκαστος περιέχει τὰς ἰδίας διατάξεις. Ἰδοὺ καὶ εἷς μικρὸς φάκελλος, τὸν ὁποῖον θ' ἀνοίξετε τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου μου. Σᾶς εὐχαριστῶ ἐκ προτέρων διὰ τὴν ἐνόχλησιν.

— Δεχόμεθα, εἶπεν ὁ κ. Λεστούρης, ἀλλ' ἂν θέλῃ ὁ Θεός, θὰ ἐπιστρέψωμεν ὅλοι εἰς τὴν πατρίδα, καὶ θὰ σᾶς δώσωμεν ὀπίσω τὰ ἀνωφελῆ αὐτὰ χαρτία.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἐλπίζω, εἶπεν ὁ Δουρόκης, σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ σημαιοφόρου.

Ἡ συνδιάλεξις ἐξηκολούθησεν ἔπειτα ἐπὶ θεμάτων ὀλιγώτερον θλιβερῶν.

Ὁ Ἀστὴρ ἐξηκολούθησε τὸν πλοῦν του, καὶ καὶ τέλος ἔφθασε πρὸ τῆς νήσου Φορμόζης, διελθὼν διὰ τοῦ φερωνύμου στενοῦ.

Τὴν ἑσπέραν ἠγκυροβόλησε πρὸ τοῦ Ταμσουὶ ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων πλοίων τῆς μοίρας. Αἱ ἐχθροπραξίαι ἐπρόκειτο νὰ ἐπαναληφθῶσι τὴν ἐπαύριον. Τὴν μεθεπομένην δέ, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἔμελλον νὰ διαταχθῶσι τὰ πλοῖα νὰ κανονοβολήσωσι καὶ καταστρέψωσι τὰ ὀχυρώματα τῶν Κινέζων τὰ ὁποῖα ὑψοῦντο ὑπεράνω τοῦ ὅρμου.

[Ἕπεται συνέχεια] ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τῆς Κας DE NANTEUIL

« ΕΙΔΟΝ ΤΗΝ ΜΙΚΡΑΝ ΑΝΝΑΜΙΤΙΔΑ ΚΟΙΜΩΜΕΝΗΝ » (Σελ. 49)

ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΑΣ ΤΟ ΘΑΜΑ

Σ' τὴν κλίνη τοῦ θανάτου
μονάκριβο παιδί
ὅλη τὴ νύκτα δέρνεται,
κ' ἡ ἄχαρη μαμμά του
'ς τὸ πλάγι του θρηνεῖ.

Ἀδύνατο νὰ ζήσῃ,
τῆς εἶπεν ὁ γιατρός·
κ' ἐκείνη, χήρα κ' ἔρημη,
ζητάει νὰ τῆς τ' ἀφήσῃ
ὁ Κύριος τοῦ Παντός.

Σ' τὸν κόρφο τὸ βαστάει
μ' ἐλπίδα μυστικὴ,
καὶ μιὰν Εἰκόνα ἡ δύστυχη
τῆς Δέσποινας κυττάει
'ς τὸν τοῖχο κρεμαστή.

Ἔξω βροχὴ, μαυρίλα,
χαλάζι, τρικυμιά·
λυσσομανοῦν οἱ ἄνεμοι
καὶ σβύνετ' ἡ καντήλα
ποῦ καίει 'ς τὴν Παναγιά.

Σηκόνεται ἡ μητέρα
νὰ ματανάψῃ φῶς,
καὶ ξάφνου ὀγαίνει ὁλότρανη
μιὰ λάμψι σὰν ἡμέρα
ἀπ' τὴν Εἰκόνα ἐμπρός.

Ἐτρόμαξ' ἡ καϊμένη,
ἀλλ' ἕτοιμη πετᾷ
πρὸς τὸ παιδί, μὴ 'σκιάχθηκε
κ' ἐκεῖνο τὴν προσμένει
ὀρθό! κ' εἶναι καλά!

Τῆς Δέσποινας τὸ θᾶμα
βαθιὰ τοὺς συγκινεῖ,
κ' ἐμπρός της γονατίζουνε
ἀγκαλιασμένοι ἀντάμα,
νὰ κλάψουνε μαζί.

Γ. ΜΑΡΤΙΝΕΑΗΣ

ΕΙΣ ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΛΙΣΙΝ

Ο κύριος Διδασκαλίδης ἦτο διευθυντὴς ἰδιωτικοῦ ἐκπαιδευτηρίου, ἀνὴρ ἀξιόλογος ἀγαπώμενος ὑπὸ τῶν μαθητῶν του καὶ ὑπὸ τῶν γονέων αὐτῶν.

Πρωΐαν τινὰ ὀλίγην ὥραν πρὶν σημάνῃ ὁ κώδων τῆς εἰσόδου εἰς τὰς τάξεις, καθήμενος ἐν τῷ γραφείῳ εἶδεν εἰσερχόμενον παιδίον εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένον, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς συστολῆς καὶ ἀμηχανίας. Καὶ διὰ τῆς μιᾶς μὲν χειρὸς ἐκράτει τὸν κοῦκκόν του, διὰ δὲ τῆς ἄλλης ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἐνεχείρισεν ἀδεξίως πως εἰς τὸν κύριον Διδασκαλίδην.

Ὁ διευθυντὴς σχίσας τὸν φάκελον ἀνέγνω τάδε :

« Κύριε Διευθυντά,

» Τὴν παροῦσάν μου θὰ σας ἐγχειρίσῃ ὁ υἱός μου Ἰάκωβος, τὸν ὁποῖον συνιστῶ εἰς τὴν μέριμνάν σας, ἐλπίζων ὅτι ὑμεῖς θὰ ἐπιτύχετε νὰ ἀνακαλύψετε εἰς αὐτὸν προτέρημά τι, ὅπερ οὐδεὶς τῶν διδασκάλων του κατώρθωσε μέχρι σήμερον. Εἰς τοῦτο βεβαίως ἐγὼ δὲν πταίω, διότι οὐδὲν παρημέλησα πρὸς ἐκπαίδευσίν του, ἀλλ' ὀφείλω ὅμως νὰ ὁμολογήσω ὅτι εἰς τίποτε δὲν ἔχει κλίσιν.

» Μόλις ἦτο ἑπτὰ ἐτῶν ὅτε τον ἐνέγραψα εἰς μικρὸν σχολεῖον πλησίον τῆς οἰκίας μου· σήμερον δὲ εἶνε ἕνδεκα ἐτῶν ὁ κύριος, καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας κατώρθωσε νὰ ἀναγινώσκῃ. Τοῦ εἶχον διδάσκαλον τῆς καλλιγραφίας, ἀλλ' ὅμως εἶνε τόσον ἀδέξιος καὶ οἱ δάκτυλοί του τόσον ἀλύγιστοι, ὥστε δὲν εἰμπορεῖ νὰ σχηματίσῃ τὰ στοιχεῖα. Περὶ δὲ τῆς γραμματικῆς, τῆς ἱστορίας, καὶ τῆς γεωγραφίας ὁ διδάσκαλός του εἶνε νὰ σκάσῃ, διότι ὁ υἱός μου οὐδὲ σκιὰν μνήμης ἔχει. Περὶ δὲ τῆς ἀριθμητικῆς δὲν λέγω τίποτε, διότι ἡ μόνη ἀριθμητικὴ ὅπου ἔμαθεν εἶνε ὅτι δύο καὶ δύο κάμνουν τέσσαρα. Ὥστε εἶμαι πολὺ ἀνήσυχος περὶ τοῦ μέλλοντός του. Ἴσως βραδύτερον ἀνακαλύψωμεν ἐὰν ἔχῃ κλίσιν εἰς οἵαν δήποτε τέχνην· ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως οὐδ' ἐγὼ εἰξεύρω τί νὰ τον κάμω. Ἤκουσα πολλοὺς ἀνθρώπους ἐπαινοῦντας τὴν πεῖραν καὶ την πατρικήν ἀγάπην σας πρὸς τοὺς μαθητάς σας καὶ εὐθὺς ἔσπευσα πρὸς ὑμᾶς.

» Ἐλπίζω δέ, κύριε διευθυντά, ὅτι θὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ μεταχειρισθῆτε τὰς δύο ταύτας ἀνεκτιμήτους ἀρετάς σας πρὸς ἀνακούφισιν οἰκογενειάρχου ὅστις εἰς ὑμᾶς ἀναθέτει τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας τοῦ υἱοῦ του.

» Ἐπὶ τούτοις ἐκφράζω πρὸς ὑμᾶς ἐκ τῶν προτέρων τὰς πατρικάς μου ἐνθέρμους εὐχαριστίας.

» Δέξασθε, κύριε διευθυντά, τὴν διαβεβαίωσιν τῆς πρὸς ὑμᾶς βαθυτάτης ὑπολήψεώς μου.

»Πρόθυμος

»Κ. Αγριευς.»

Ὁ διευθυντὴς ἀφ' οὗ ἀνέγνω τὴν ἐπιστολὴν ἀπέβλεψε πρὸς τὸν Ἰάκωβον, ὅστις ἵστατο ἐνώπιόν του ἀκίνητος, κάτω νεύων τὴν κεφαλήν, ἔχων τὸ στόμα ἀνοικτὸν καὶ περιστρέφων τὸν κοῦκκόν του περὶ τοὺς δακτύλους του.

« Ἔλα ἐδῶ, παιδί μου, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς διευθυντής, ὑπομειδιῶν διὰ τὴν ταραχὴν καὶ ἔκστασιν τοῦ μικροῦ, ὅστις ἐφαίνετο ὡς θῦμα περιμένον νὰ σφαγῇ. Ἔλα σήκωσε τὴν κεφαλήν σου ! κλεῖσε τὸ στόμα σου ! ἄνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς σου ! Ἐγὼ θέλω νὰ μὲ βλέπουν κατὰ πρόσωπον. Αὐτοῦ δά, πολὺ καλά ! Μήπως με φοβῆσαι ;

— Ναί . . . — ὄχι . . . κύριε, εἶπεν ὁ κακόμοιρος ὁ Ἰάκωβος.

— Ναὶ — ὄχι — ἔπρεπε νὰ ἐκλέξῃς ἓν ἐκ τῶν δύο. Πιστεύω ὄχι, δὲν εἶν' ἀλήθεια; Ἔλα, παιδί μου, λάβε θάρρος Καὶ πῶς ὀνομάζεσαι;

—Ἰάκωβος Ἀγριεύς, ἐψιθύρισεν ὁ μαθητής.

—Ὀλίγον δυνατώτερα· μήπως δὲν ἔχεις δύναμιν νὰ ὁμιλήσῃς; Ἐγὼ ὅμως πιστεύω ὅταν παίζῃς εἰς τὸ διάλειμμα κάτω εἰς τὴν αὐλήν, θὰ φωνάζῃς ὅπως ὅλοι οἱ συμμαθηταί σου. Ἔ ; »

Ὁ Ἰάκωβος κατένευσε.

« Βλέπω ὅτι σ' ἀρέσει νὰ ὁμιλῇς διὰ νευμάτων. Πόσων ἐτῶν εἶσαι ;

— Τὸ Μάϊον ἐμβῆκα 'ς τὰ ἕνδεκα, κύριε.

—Ἀ ! λαμπρὰ ἡλικία ! Ὅταν εἶνέ τις ἕνδεκα ἐτῶν ἀγαπᾷ τὰ παιγνίδια.' Εἰξεύρεις νὰ παίζῃς τοὺς βόλους ;

— Τοὺς βόλους ;... Μάλιστα, κύριε, εἰξεύρω.

—Ἀξιόλογα, παιδί μου, ἀμὲ τὴν σβοῦραν;

— Μάλιστα, κύριε.

— Τὸ στεφάνι ;

— Μάλιστα, κύριε, καὶ τὸ στεφάνι,

— Καὶ τὰ παίζεις καλά ;

— Μάλιστα, κύριε, ἀρκετὰ καλά.

—Ποῦ εἶσαι δυνατώτερος ;

—Εἰς τοὺς βόλους.

—Ἀ ! εἰς τοὺς βόλους ; ἀλλὰ οἱ βόλοι εἶνε πολὺ δύσκολον παιγνίδιον καὶ θέλει πολλὴν ἐπιδεξιότητα καὶ προσοχὴν Καί, δὲν μου λέγεις, εἰξεύρεις νὰ γράφῃς;

—Μικρὰ πράγματα, εἶμαι ἀκόμη ἀρχάριος.

—Καὶ διατί δὲν ἐξηκολούθησες ;

—Δὲν εἶχα κλίσιν εἰς τὸ γράψιμον.

—Ἔτσι ἔ; Καὶ ποῦ το εἰξεύρεις ὅτι δὲν ἔχεις κλίσιν ;

—Διότι δὲν εἰμπορῶ νὰ γράψω τὰ γράμματα.

— Περίεργον ! Αἱ χεῖρές σου διαφέρουν, δὲν εἶνε ὅμοιαι μὲ τὰς χεῖρας τῶν συμμαθητῶν σου ; Δεῖξέ μου τοὺς δακτύλους σου. »

«Ο Ιακωβος ηπλωσε την χειρα του...» (Σελ. 53)

Ὁ Ἰάκωβος ἤπλωσε τὴν χεῖρα του μεθ' ὅσης χάριτος ἁπλώνει ἡ ἄρκτος τὸν πόδα της.

« Δὲν βλέπω τὴν παραμικρὰν δυσμορφίαν ἡ ὁποία νά σ' ἐμποδίζῃ νὰ γράφῃς· καὶ νομίζεις ὅτι εἶνε δυσκολώτερον νὰ κρατῇ τις γραφίδα παρὰ βόλους καὶ στεφάνι ;

— Δὲν εἰξεύρω, κύριε, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος μετὰ συστολῆς.

— Εἰξεύρεις ἀνάγνωσιν ;

—Ἀνάγνωσιν . . . Ναί, εἰξεύρω.

—Ἀνάγνωσέ μου αὐτὰ ὅπου εἶνε γραμμένα εἰς τὸν μαυροπίνακα.

Ὁ Ἰάκωβος τραυλίζων καὶ ψελλίζων ἀνέγνωσε τὴν φράσιν ταύτην : *Ὅ τι γίνεται διὰ τῶν δέκα δακτύλων, ὀφείλει νά το κάμῃ πᾶς ἄνθρωπος.*

— Τί λέγεις ; πῶς σου φαίνεται;»

Ὁ μικρὸς ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἔνευσε κάτω τὴν κεφαλήν.

« Μήπως δὲν ἐκοπίασες ὅσον ἔπρεπε διὰ νὰ μάθῃς ἀνάγνωσιν ;

—Ὦ! μάλιστα, κύριε , καὶ πολύ ! εἶπεν ὁ Ἰάκωβος στενάζων, διότι ἀνεμνήσθη τὰς προσπαθείας καὶ τοὺς ἀγῶνας τοὺς ὁποίους εἶχε καταβάλῃ διὰ νὰ μάθῃ ἀνάγνωσιν.

— Λοιπόν, παιδί μου, νὰ μὴ φαντασθῆς ὅτι θὰ κατορθώσῃς νὰ ἐκπαιδευθῆς ἄνευ κόπων καὶ μόχθων. Ἢ μήπως δὲν θέλῃς νὰ γίνῃς ἄνθρωπος πεπαιδευμένος ;

— Μάλιστα, κύριε· ἀλλὰ ὁ πατήρ μου λέγει ὅτι δὲν ἔχω κλίσιν εἰς τίποτε . . .

— Θά το ἴδωμεν . . . Εἰξεύρεις ὀλίγην γραμματικήν ;

—Ὄχι, κύριε, τίποτε δὲν εἰμπορῶ νὰ μάθω ἀπ' ἔξω.

— Καλά! Ἀλλ' ὅμως νομίζεις τὸν ἑαυτόν σου κουτότερον ἀφ' ὅ τι εἶσαι· διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι εἰξεύρεις ἀπ' ἔξω πολλὰ πράγματα.

—Ὦ ! ὄχι, κύριε τίποτε, δὲν ξεύρω τίποτε ! Οὐδὲ μισὸν μῦθον . . .

— Δέν σου λέγω περὶ μύθου... Εἰπέ μου, σὲ παρακαλῶ, τί ἡμέραν ἔχομεν σήμερον;

— Δευτέραν. — Καὶ χθὲς τί ἡμέρα ἦτο; — Κυριακή.— Καὶ αὔριον; — Τρίτη.— Καὶ ἔπειτα; — Τετάρτη... πέμπτη... παρασκευή... σάββατον.

— Βλέπεις λοιπὸν ὅτι εἰξεύρεις ἀπ' ἔξω τὰ ὀνόματα τῶν ἡμερῶν τῆς ἑβδομάδος καὶ ἴσως καὶ τὰ ὀνόματα τῶν μηνῶν;

—Ὦ! Ἰανουάριος, Φεβρουάριος, Μάρτιος...

— Καὶ νομίζεις ὅτι εἶνε δυσκολώτερον νὰ ἐνθυμῆσαι τὸ *ἔχω, ἔχεις, ἔχει*, ἢ τὸ *εἰμί, εἶ, ἐστί*, παρὰ τὰ ὀνόματα τῶν μηνῶν;

—Ὄχι.

— Καὶ εἰς τὴν ἀριθμητικὴν ποῦ εἶσαι;

— Εἰς τὴν πρόσθεσιν.

— Οὔ! δὲν ἔχεις προχωρήσει πολύ.

— Δὲν ἔχω κλίσιν εἰς τὰ μαθηματικά.

—Ὦ! τὰ μαθηματικά! καὶ τί νομίζεις τάχα ὅτι εἶνε τὰ μαθηματικά; Τώρα ἀμέσως θὰ ἰδῇς ὅτι δὲν εἶνε τίποτε. Πόσους βόλους ἀγοράζεις τὴν πεντάραν;

—Ἕξ.

— Δύο πεντάρες;

— Δώδεκα.

—Ἔχει καλῶς! Ἐὰν εἶχες ἓξ βόλους καὶ ἔδιδες δύο πόσοι θὰ σου ἔμενον;»

Ὁ Ἰάκωβος ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ εἶπε:

« Θὰ μου ἔμενον τέσσαρες.

— Ἐξαίρετα! Καὶ ἂν ἐμοιράζεσθε τοὺς τέσσαρας αὐτοὺς βόλους σὺ καὶ ἄλλοι τρεῖς φίλοι σου, πόσους βόλους θὰ ἐλάμβανεν ἕκαστος.»

Ὁ Ἰάκωβος ἐγέλασε καὶ εἶπε:

« Ἕνα! βέβαια.

— Ὥστε τώρα δὰ ἐξετέλεσες, χωρὶς νὰ το νοήσῃς, καὶ τὰς τέσσαρας πράξεις τῆς ἀριθμητικῆς· *πρόσθεσιν, ἀφαίρεσιν, πολλαπλασιασμὸν* καὶ *διαίρεσιν*. Εἶνε λοιπὸν τόσον δύσκολος ἡ ἀριθμητικὴ ὅσον την ἐνόμιζες;»

Ὁ μαθητὴς δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλὰ ἀπέβλεψε πρὸς τὸν διδάσκαλόν του μειδιῶν, ἡ δὲ ἀφελὴς καὶ εἰλικρινὴς ὄψις του ἐμαρτύρει τί ἡσθάνετο τὴν ὥραν ἐκείνην τὸ καλὸν παιδίον.

«Ἔχει καλῶς, προσέθεσεν ὁ διευθυντής· εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπό σέ. Τώρα πήγαινε νὰ γνωρισθῇς μὲ τοὺς νέους συμμαθητάς σου. Εἶνε μεταξύ αὐτῶν πολλὰ ἀξιόλογα παιδία, τὰ ὁποῖα εὐθὺς θὰ γίνουν φίλοι σου.»

Ὁ Ἰάκωβος παρευθὺς ὑπήκουσεν ἄνευ δευτέρας προτροπῆς.

Ἡ καρδία του καὶ τὸ πνεῦμά του εἶχεν ἐλαφρωθῇ· ἠσθάνετο ὅτι ἦτο πρόθυμος νὰ ἀγαπήσῃ τὸν ἐξαίρετον ἐκεῖνον διδάσκαλον καὶ τὰ μαθήματα τὰ ὁποῖα τώρα πλέον δὲν τὸν ἐφόβιζον.

Εὐθὺς δὲ ἀπὸ τῆς πρώτης ἑσπέρας ἤρχιζε νὰ καταγίνηται μετὰ ἐπιμονῆς καὶ θάρρους ἀπιστεύτου. Ἐδυσκολεύθη ὀλίγον νὰ προσηλώσῃ τὸν νοῦν του εἰς τὴν μελέτην διότι ἦτο ἀσυνήθιστος, ἐδυσκολεύθη νὰ κινήσῃ τοὺς ξηροὺς δακτύλους του· ἀλλὰ ἡ προθυμία καὶ ἡ φιλοτιμία του νὰ μὴ φανῇ κατώτερος τῶν ἄλλων, τὸν παρεκίνησε νὰ ἐπιμείνῃ καὶ νὰ ἐπιμεληθῇ. Τηλικαύτην δὲ ἐπιμέλειαν ἔδειξεν, ὥστε ἕνα μῆνα μετὰ τὴν εἴσοδόν του εἰς τὸ σχολεῖον ὁ διευθυντὴς ἔγραψε πρὸς τὸν πατέρα του τὴν ἑπομένην ἐπιστολήν:

« Ἀξιότιμε κύριε,

»Ἐβράδυνα μέχρι σήμερον νὰ σας γράψω περὶ τῆς προόδου τοῦ υἱοῦ σας, διότι δὲν ἤθελον νὰ τον κρίνω ἐπιπολαίως. Παρεπονεῖσθε ὅτι ὁ υἱός σας δὲν εἶχε κλίσιν εἰς τίποτε, ἀλλ' ἐγὼ ὅμως παρετήρησα ὅτι εἶχε μεγίστην κλίσιν... εἰς τὸ νὰ μὴ κάμνῃ τίποτε.

»Ὀφείλω δὲ νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἐνόησε τὸ ἄτοπον τῆς ἀμαθείας του καὶ ἀπετίναξε τὴν ἀμέλειάν του διὰ παντός, ὡς ἐλπίζω.

» Δὲν ἐννοῶ ὅτι ὁ μικρός σας θὰ κάμῃ ποτὲ θαύματα, ἀλλὰ δὲν πρέπει καὶ νὰ ἔχωμεν τοιαύτας ἀξιώσεις. Ἐὰν ὁ υἱός σας μορφωθῇ τοιοῦτος, ὥστε νὰ γίνῃ ἄνθρωπος ἔντιμος καὶ φιλόπονος, βραδύτερον δὲ ἀγαθὸς οἰκογενειάρχης ὑπηρετῶν κατὰ δύναμιν τὸν Θεὸν καὶ τὴν πατρίδα, τί ἄλλο περισσότερον θέλετε;

» Πρὸς ἐπιτυχίαν δὲ τούτου ἀπαιτεῖται ἡ φιλεργία, ἡ φιλοπονία καὶ τὸ νὰ μὴ ἐπιχειρῇ τις ἀνώτερα τῶν δυνάμεών του.

»Ὅθεν ἔστε ἥσυχος περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ υἱοῦ σας· θεωρῶ δὲ ἐμαυτὸν εὐτυχῆ δυνάμενος νὰ σας ἀνακοινώσω τὴν εὐάρεστον ταύτην εἴδησιν.

»Ἐπὶ τούτοις δέξασθε, ἀξιότιμε κύριε, τὴν διαβεβαίωσιν τῆς πρὸς ὑμᾶς ἐξαιρέτου ὑπολήψεώς μου.

»Κ. Διδασκαλίδης.»

**N.

ΗΜΕΡΑ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

[ΣΕΛΙΔΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ]

2 Νοεμβρίου 18.. Τὸ πρωὶ ὅλον ἐμελετοῦσα, ἐμελετοῦσα μὲ ὄρεξιν, μὲ ἀγάπην. Ἔξω ὁ οὐρανὸς μολυβένιος, μαῦρος, βαρύς. Ἀστραπαὶ ἀσθενεῖς διέσχιζον τὰ σύννεφα καὶ ἡ βροντὴ ἀπειλητικὴ ἔκαμνε νὰ τρίζουν τὰ παράθυρα καὶ αἱ θύραι. Ῥαγδαία ἐχύνετο ἡ βροχὴ καὶ ἐκτύπα τὰς ὑέλους τῶν παραθύρων καὶ ἔσκαπτε τὸν δρόμον. Ἀλλὰ πάντοτε, ἢ σχεδὸν πάντοτε μετὰ τοιαύτην καταιγίδα, καλοσύνεύει γρήγορα. Μετ' ὀλίγον τὰ σύννεφα ἐσχίσθησαν, ἐχωρίσθησαν καὶ ὁ ἥλιος ἀκτινοβόλος ζωηρός, εὐχάριστος, ἐπρόβαλε τὸ ξανθόν του φῶς καὶ ἤστραψαν τὰ λιμνάζοντα νερὰ καὶ ὅλα γύρω τὰ ἀντικείμενα ἐφωτίσθησαν μὲ γλυκὰ καὶ δροσερὰ χρώματα.

—Νὰ καιρὸς διὰ περίπατον, εἶπα καὶ ἐφόρεσα τὸν πῖλόν μου καὶ ἐβγῆκα ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἡ γῆ ὑγρὰ κάτω, αὐλακωμένη ἐδῶ, ὡσὰν κτενισμένη ἐκεῖ εἰς τὸ πολὺ χῶμα, μὲ τὰ καταπράσινα χορταράκια πιὸ ἐπάνω, μὲ τὰ γυαλιστὰ καὶ θολὰ νερά της εἰς τοὺς λάκκους! Ἡ θάλασσα, ὡσὰν γρηᾶ ρυτιδωμένη. Τὰ νησιὰ μακρὰν εἰς τὸν ὁρίζοντα, θαμβὰ ἀπὸ τὴν ὁμίχλην, δὲν ἐζωγράφιζον τὸ καλλιτεχνικὸν σχέδιόν των εἰς τὸν στακτερὸν οὐρανόν. Ποῦ ἄλλοτε, ὅταν ὁ οὐρανὸς εἶνε γαλανὸς γαλανὸς ἐπάνω εἰς τὸ ζενίθ καὶ ἀνοικτὸς κάτω εἰς τὸν ὁρίζοντα· ἢ ῥοδοκόκκινος! Τί εὔμορφα ποῦ ξετυλίγεται ἡ γραμμὴ ἐκείνη τῶν βουνῶν δυνατή, ὅλως ἀντίθετος μὲ τὸ χρῶμα τοῦ στερεώματος, καὶ τὰ νησιὰ μακρυὰ μὲ τὸ ἰόχρουν καὶ κυανοῦν ἔνδυμά των....

Ἐπροχωροῦσα ὁλονέν.... Πλῆθος περιστερῶν ἐπέταξαν ἀπὸ τὸν περιστερεῶνά των καὶ ἐκάθισαν εἰς τὰ κατάλευκα βραχάκια τῶν βουνῶν. Ὁ σπῖνος, ἡ ἀκανθίς, ἡ χλωρίς, συνήνωνον εἰς μαγευτικὴν μελῳδίαν τοὺς γλυκεῖς λαρυγγισμούς των. Ὁ κορυδαλὸς ἀνάπηδᾷ ἀπὸ βράχου εἰς βράχαν καὶ κελαδεῖ τὸ ὡραῖόν του τραγούδι καὶ αἱ σιταρῆθραι ἐπιπίπτουσι κατὰ τῶν ἐσπαρμένων ἀγρῶν. Εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ ὁ γεωργὸς ἀροτριᾷ, τὸ ἰνίον χώνεται βαθειὰ εἰς τὴν γῆν τὴν μαλακὴν ἀπὸ τὰ νερὰ καὶ ἀκούεται ἡ φωνή του ἐνθαρρυντική...

Προχωρῶ... Ἀκούονται κατὰ διαστήματα οἱ κωδωνίσκοι τῶν ποιμνίων καὶ διεγείρουσι τὴν ἠχὼ τῆς ἐρημίας. Τὰ πρόβατα εἶνε διεσκορπισμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ ὁ βοσκὸς ἐξηπλωμένος κατὰ γῆς ἐπὶ τῆς κάπας του ἔχει δίπλα του τὸν μαῦρον σκύλον του, τὸν ἀκοίμητον φρουρὸν καὶ τὸν πιστὸν φύλακα.

Τὰ θελκτικὰ βελάσματα τῶν προβάτων, συνενοῦνται μὲ τὰ μελῳδικὰ κελαδήματα τῶν πτηνῶν καὶ ἀνέρχεται ὑψηλά, πολὺ ὑψηλὰ ἡ ἁρμονία των, ὅπως δοξάσῃ τὸν πλαστουργόν!...

Δροσερὸ ἀεράκι λικνίζει τὰ χορταράκια, καὶ φιλεῖ τὰ μικρὰ καὶ νεαρὰ ἄνθη, ἀλλὰ δυναμώνει μετ' ὀλίγον καὶ σαρώνει τὰ πρωϊνὰ νέφη τὰ ὁποῖα εἶχαν διασκορπισθῇ ὡς στεφάνη γύρω εἰς τὸν ὁρίζοντα, ὅμοια μὲ ξασμένο βαμβάκι, λεπτὰ καὶ ἀραχνοῦφαντα, τὰ συσσωρεύει εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὁρίζοντος καὶ στοιβάζονται τὰ ἄλλα ἐπάνωθεν καὶ μαυρίζουν καὶ ἀγριεύει ἡ ἔρημος ἐκείνη φύσις καὶ ὁδηγεῖ ὀπίσω εἰς τὴν στάνην ὁ βοσκὸς τὰ πρόβατα καὶ ἀκολουθεῖ ὁ σκύλος καὶ παίρνει ὁ γεωργὸς τὰς ἀγελάδας του καὶ τὰ πτηνὰ τρυπώνουν εἰς τὰς κρύπτας των καὶ αἱ περιστεραὶ πετῶσιν εἰς τὰς φωλεάς των καὶ ὅλα λαμβάνουσι πάλιν τὴν πρωϊνήν των θλιβερὰν ὄψιν.

Ἐπέστρεψα... ἤνοιξα τὸ βιβλίον μου καὶ ἔξω μουρμουρίζει ἀδιάκοπα ἡ φλύαρος βροχὴ ἐνῷ ὄἄνεμος ἀνακινεῖ θορυβωδῶς τὴν θάλασσαν. Ἦτο μία παρένθεσις αἱ ὀλίγαι αὗται γλυκεῖαι ὧραι· καὶ τὸ σκοτεινὸν ἐκεῖνο πλαίσιον τῆς πρωΐας καὶ τοῦ ἀπογεύματος μοῦ φέρουσιν εἰς τὸν νοῦν μου θελκτικωτέραν τὴν ὀλιγόωρον καὶ μαγικὴν ἐκείνην εἰκόνα....

Νεκήτας Παραίτης

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς

Φακ

Η ΣΚΛΑΒΙΑ

Καρδερίνα πλουμισμένη,
Λιγυρόφωνο πουλί,
Σ' τὸ κλουβάκι της κλεισμένη
Μὲ παράπονο λαλεῖ.

Ἕνας φλύαρος σπουργίτης
Κάθ' ἀπόγευμα περνᾷ,
Βλέπει τ' ὄμορφο κλουβί της
Καὶ ζηλεύει ἀληθινά.

— Καρδερίνα μου, τῆς λέγει,
Ζῆς 'ς ὁλόθερμη μεριὰ
Κ' ἐγὼ κάθομαι 'ς τὴ στέγη
Μέσ' 'ς τὸ κρύο τοῦ βοριᾶ.

Δὲν σὲ μέλει νὰ φροντίσης
Σὰν ἐμέν' ἀπ' τὴν αὐγή,
Γιατὶ μόλις ἐξυπνήσης
Ἔχεις ἕτοιμο φαγί.

Ἐσὺ βρῆκες ἐκεῖ πέρα
Τὸν κρυμμένο θησαυρό,
Κ' ἐγὼ τρέχω νύκτα-μέρα
Τὸ φαγάκι μου νὰ βρῶ.

Κι' ἀπαντᾷ ἡ καρδερίνα :
— Μὴ μιλῆς μὲ τόση βιά,
Τ' εἶνε τάχατες ἡ πεῖνα
Μπρὸς 'ς τὴν ἄγρια σκλαβιά ;

Εἶνε τάφοι, εἶνε τάφοι
Τὰ χρυσόπλεκτα κλουβιά·
Τί τὸ θέλω τὸ χρυσάφι
Ὅταν ζῶ μέσ' 'ς τὴ σκλαβιά ;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΚΥΡΑ ΡΟΧΑΛΙΣΤΡΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

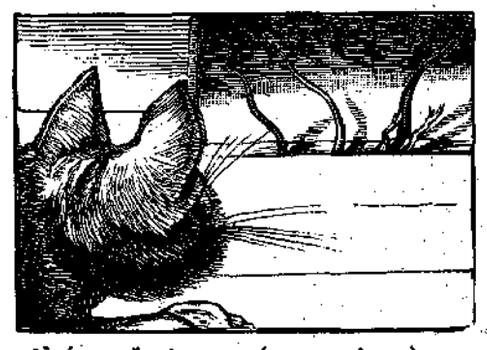

Ἡσυχία εἶνε εἰς τὸ σπίτι· ἔξω εἰς τοὺς δρόμους εἶνε ζέστη φοβερά, ἀλλὰ μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν ὑποφέρεται τὸ πρᾶγμα καὶ ἡ κυρὰ Ῥοχαλίστρα, τὴν ὁποίαν λέγουν προσέτι καὶ Ὑπναροῦν, διότι ἀγαπᾷ πολὺ τὸν ὕπνον, ἐξαπλώνεται ἐπάνω εἰς ἕνα τάπητα νὰ τὸν πάρῃ.

Καὶ διατί ὄχι ;

Μήπως εἶνε νοικοκυρὰ νὰ φροντίσῃ διὰ τὸ φαγητόν, νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν καθαριότητα τοῦ σπιτιοῦ, νὰ ἰδῇ τί κάμνει ἡ ὑπηρέτρια εἰς τὴν αὐλήν, ἢ ἡ μαγείρισσα εἰς τὸ μαγειρεῖον ;

Κουλουριάζεται λοιπὸν ἡ κυρὰ ἐπάνω εἰς τὸν τάπητα καὶ ἔπειτ' ἀπ' ὀλίγον ἀρχίζει τὸ ῥοχαλητό της.

Κ' ἐν ᾧ κοιμᾶται βλέπει ὄνειρον.

Βλέπει πρῶτα πρῶτα τὰ παιδιὰ τοῦ Μῶψ, τοῦ σκύλου τοῦ σπιτιοῦ, μὲ τὸν ὁποῖον δὲν τὰ ἔχει καθόλου καλά· ἔρχονται νὰ τὴν πειράξουν ἀλλ' αὐτὴ δείχνει τὰ νύχια της καὶ τότε φύγῃ ποῦ φύγῃ. Τὰ σκυλάκια πηγαίνουν καὶ παραπονοῦνται εἰς τὸν πατέρα των,

ὁ ὁποῖος ἔρχεται μὲ σκοπὸν νὰ κάμῃ καὶ νὰ δείξῃ. Ἡ Ῥοχαλίστρα ὅμως δὲν τὰ χάνει· στέκεται τολμηρά, δείχνει τὰ δόντια της, φουσκώνει τὴ ῥάχη της ὡσὰν νὰ εἶνε ἕτοιμη νὰ ὁρμήσῃ ἐπάνω εἰς τὸν σκύλον, σφυρίζει μὲ παράδοξον τρόπον, καὶ ὁ κὺρ Μῶψ τὰ χρειάζεται, κάμνει μεταβολὴν καὶ πηγαίνει δουλειά του.

Ἔπειτα βλέπει ἡ Ῥοχαλίστρα εἰς τὸν ὕπνον της ὅτι εὑρῆκε ἕνα φλιτζάνι γάλα ἐπάνω εἰς ἕνα τραπέζι, ἐσκαρφάλωσε καὶ τὸ ἔπιε· δὲν εἶδε ὅμως ὅτι ἔφαγε δι' αὐτὸ ξύλο ἀπὸ τὴν ὑπηρέτριαν· ἡ Ῥοχαλίστρα μόνον εὐχάριστα ὄνειρα βλέπει. Ἔπειτα ὀνειρεύεται ὅτι τρώγει ὀρεκτικώτατον χυλὸν ἀπὸ μίαν γαβάθαν, καὶ ὡς ἐπιδόρπιον, ὡς φροῦτον βλέπει ὅτι τραγανίζει ὁλόκληρον κοπάδι ποντικῶν.

Ἀλλὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο ὄνειρον δὲν ἦτο ὅλως διόλου ὄνειρον· τέσσαρα ποντικάκια καθὼς εἶδον ὅτι τὸ σπίτι ἦτο ἥσυχον, εὑρῆκαν καλὴν τὴν περίστασιν νὰ κάμουν ὀλίγον περίπατον. Ἔκαμαν λοιπὸν τὰ 'δικά των εἰς τὸ πλαγινὸν δωμάτιον, ἔπαιζαν, ἐπηδοῦσαν. Ἴσα ἴσα τὴν ὥραν ποῦ ἐτραγάνιζε ποντίκια εἰς τὸν ὕπνον της ἡ Ῥοχαλίστρα, τῆς ἐφάνη ὅτι ἤκουσε θόρυβον· ἤνοιξε τὸ ἕνα μάτι της, ἔπειτα ἤνοιξε καὶ τὸ ἄλλο, ἔπειτα σηκώθηκε ἐπάνω μὲ τσιτωμένα αὐτιὰ κ' ἐπροχώρησε σιγὰ σιγά· ἀλλὰ τὰ ποντίκια ἤκουσαν τὰ βήματά της. — Φευγάλα ! παιδιά, εἶπαν ἀναμεταξύ των καὶ ὥρμησαν εἰς τὴν τρύπαν των· ἡ Ῥοχαλίστρα ἔκαμε ἕνα μεγάλο πήδημα, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἰδῇ παρὰ τρεῖς οὐρὰς καὶ δύο πόδια, τὰ ὁποῖα καὶ αὐτὰ μετ' ὀλίγην ὥραν ἔγιναν ἄφαντα.

Ἡ κυρὰ Ῥοχαλίστρα ἐπερίμενε, ἐπερίμενε ὧρες ὁλόκληρες μήπως ξαναφανῇ τὸ ἐπιδόρπιόν της, μήπως ξαναβγοῦν τὰ ποντίκια· ἀλλὰ τοῦ κάκου.

— Τὸ κεφάλι μου θέλει σπάσιμο ! εἶπε· σὰν δὲν κοιμῶμουν θὰ τὰ ἐπρόφθανα· καλὰ νὰ πάθω· ἀμὴ τὸ λέγει δὰ καὶ ἡ παροιμία· «Γάτα ποῦ κοιμᾶται ποντικοὺς δὲν πιάνει.»

Οἱ μικροὶ ἀναγνῶσται καταλαμβάνουν ὅτι αὐτὸ μὲ λόγια ἀνθρώπινα θὰ εἰπῇ: Ὅποιος θέλει ν' ἀποκτήσῃ κᾶτι πρέπει νὰ κουνηθῇ, νὰ δουλέψῃ, νὰ ἱδρώσῃ, νὰ κουρασθῇ· μὲ τὸν ὕπνο καὶ μὲ τὸ ξαπλωταριὸ τίποτε δὲν γίνεται.»

ΧΩΡΙΣ ΤΡΟΦΟΝ

Τί ἀξιόλογον παιδίον θὰ ἦτο ἡ μικρὰ Ξένη ἂν δὲν εἶχε μερικὰ ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν φαίνονται ἀμέσως. Φέρ' εἰπεῖν, ἂν την ἰδῆτε μὲ τὴν μητέρα της εἰς ἐπισκέψεις, θὰ εἴπῆτε :

« Μὰ τί λαμπρὸν κοριτσάκι εἶνε αὐτὴ ἡ Ξένη ! »

Ἀλλὰ ὅταν εἶνε εἰς τὴν οἰκίαν, τότε πλέον φαίνεται φῶς φανερὰ ὁποία εἶνε πραγματικῶς. Δὲν φέρεται εὐγενῶς πρὸς τὴν τροφόν της, εἶνε ἀπαιτητική, ἀπότομος, βάρβαρος.

«Βάλε μου τὸ καπελάκι μου γρήγορα, Μαρία !» λέγει ὅταν θὰ ἐξέλθῃ εἰς περίπατον, καὶ ὅταν πάλιν ἐπανέλθῃ ἐκ τοῦ περιπάτου λέγει :

« Μαρία, γρήγορα βγάλε μου τὰ γάντια μου » χωρὶς νὰ εἰπῇ τοὐλάχιστον «σὲ παρακαλῶ» ἢ «σὲ εὐχαριστῶ».

Καὶ ὅμως ἡ Μαρία εἶνε τροφὸς πολὺ περιποιητικὴ καὶ πέντε ὁλόκληρα ἔτη τὴν ἐνδύει, τῆς δίδει τὸν καφέ της, τὴν κοιμίζει καθ' ἑσπέραν καὶ την ἀγαπᾷ πολύ. Δὲν εἰξεύρετε πόσον την ἀγαπᾷ !

Πέρυσιν ἡ Ξένη εἶχεν ἱλαρὰν καὶ ἡ Μαρία δὲν ἔλειψε μίαν στιγμὴν ἀπὸ πλησίον της.

Μὰ τὸ ναὶ εἶνε πολὺ ἀχάριστον κοράσιον ἡ Ξένη, ἡ Παλιοξένη, ἀλήθεια καὶ ἀλήθεια !

Ἀκούσατε τί της ἔκαμε προχθὲς τῆς καϊμένης τῆς Μαρίας. Ἤθελε καὶ καλὰ νά της ῥάψῃ φορεματάκι τῆς κούκλας της. Ἀλλὰ ἡ Μαρία εἶχεν ἐργασίαν σπουδαιοτέραν, ἔρραπτε φόρεμα τῆς Ξένης.

« Αὔριον, Ξένη μου, σοῦ ῥάπτω τὸ φορεματάκι τῆς κουκλίτσας σου, ἀφ' οὗ ἀποτελειώσω τὸ 'δικό σου φορεματάκι. »

Ἀλλὰ ποῦ ν' ἀκούσῃ ἡ Ξένη ἡ παράξενη ! Ἐθύμωσε καὶ ἥρπασε τὸ κάνιστρον τῆς Μαρίας ὅπου εἶχε τὸ ῥάψιμόν της καὶ το ἔρριψε κατὰ γῆς. Κουβαρίστραι καὶ κομβία κατεκυλίσθησαν κατὰ γῆς καὶ τὸ κάνιστρον ἀνετράπη.

« Ξένη μου, δὲν εἶνε καλὸν αὐτὸ ὅπου κάμνεις. Τὰ καλὰ κοριτσάκια δὲν θυμώνουν καὶ δὲν πετοῦν κατὰ γῆς τὰ πράγματα.

— Σούτ ! ἀνεφώνησεν ἡ Ξένη μὲ φωνὴν ἀγρίαν καὶ κατακόκκινη ἀπὸ τὸν θυμόν της. Σούτ! Μαρία, νὰ ξέρῃς νὰ μιλᾷς, Παλιομαρία, ἀνόητη, σιχαμένη . . . »

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἡ μήτηρ τῆς Ξένης.

Ἡ καλὴ μήτηρ εἶχεν ἀκούσῃ τὸ ὑβρεολόγιον τῆς μικρᾶς κόρης της, καὶ αὐτὴν μὲν ἔλαβεν ἐκ τοῦ ὠτίου καὶ την ἔστησε τιμωρίαν τὸ προσωπόν της ἐστραμμένον πρὸς τὸν τοῖχον, ἔπειτα δὲ ἐστράφη πρὸς τὴν Μαρίαν καὶ εἶπε πρὸς αὐτήν :

« Μαρία μου, ἡ Ξένη σοῦ εἶπε νὰ φύγῃς. Λοιπὸν θὰ φύγῃς καὶ ἡ Ξένη θὰ μείνῃ χωρὶς τροφόν !»

Καὶ ἡ μήτηρ ἐξῆλθε.

Ἡ Μαρία ἔβαλε τὰ πράγματά της εἰς τὸ κάνιστρόν της, ἐδίπλωσε τὸ φόρεμα τῆς Ξένης, τὴν ἀφῆκε μόνην εἰς τὴν γωνίαν της καὶ ἐξῆλθε.

Τώρα δὲν μοῦ λέγετε τίς ἐζημιώθη ;

Βεβαίως ἡ Ξένη !

Διότι τί θὰ κάμῃ τώρα μόνη της ;

Ἀνέβη ἐπὶ τοῦ μικροῦ σκίμποδος καὶ ἐκύτταξεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἔξω εἰς τὴν ὁδόν. Τί βλέπει ;

Βλέπει τὴν Μαρίαν ἀπερχομένην.

Ἐσήμανεν ἡ 3 μ. μ.

Συνήθως τὴν ὥραν ταύτην ἡ Μαρία ἔδιδεν εἰς τὴν Ξένην ὀλίγον ἄρτον καὶ γλυκόν, τὸ λεγόμενον δειλινὸν φαγητόν.

«Καὶ τώρα τίς θὰ μου δώσῃ τὸ δειλινόν μου ;» εἶπεν ἡ Ξένη καθ' ἑαυτήν.

Δὲν θὰ φάγῃ λοιπὸν σήμερον δειλινὸν ἡ Ξένη ; Καὶ ὅμως πεινᾷ !

Ἀποφασίζει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ μαγειρεῖον νά της δώσῃ ἡ ὑπηρέτρια νὰ φάγῃ. Ἀλλ' εὑρίσκει τὴν ὑπηρέτριαν γονατιστὴν εἰς τὸ μαγειρεῖον, μὲ γυμνοὺς βραχίονας ἕως τοὺς ἀγκῶνας. Ἐκράτει τὸ σάρωθρον καὶ ἔπλυνε τὸ μαγειρεῖον.

«Ἔξω, ἔξω, Ξένη μου ! νὰ μὴ βρέξῃς τὰ παπουτσάκια σου. Τί θέλεις ;

— Τὸ δειλινόν μου, εἶπεν ἡ Ξένη μὲ φωνὴν δειλήν.

— Τὸ δειλινόν σου ; Πήγαινε νὰ σοῦ το δώσῃ ἡ Μαρία, Ξένη μου.»

Ἡ Ξένη ἔφυγε χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε, διότι δὲν ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ὅτι την ἐδίωξε τὴν Μαρίαν.

Ἡ πεῖνα της ηὔξανε ! Ἐζήτησεν εἰς τὸ ἐστιατόριον δεξιά, ἀριστερὰ καὶ εὗρε μικρὸν τεμάχιον ἄρτου καὶ ἓν μῆλον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀπομείνῃ ἐκ τῆς μεσημβρίας· τὰ ἐπῆρε λοιπόν, κατέβη κάτω εἰς τὸν κῆπον, ἐκάθησεν εἰς τὴ ῥίζαν δένδρου καὶ τα ἐκοκκάλισεν. Ἔπειτα δὲν εἶξευρε τί νὰ κάμῃ, ἐβαρύνετο μόνη της καὶ δὲν εἶχε ὄρεξιν νὰ παίξῃ.

Τὴν ἑσπέραν, τὴν ὥραν τοῦ δείπνου ὁ πατὴρ τῆς Ξένης ἠρώτησε :

«Καὶ ποῦ εἶνε ἡ Μαρία ; δὲν την βλέπω ἀπόψε.

— Ἐπῆγεν εἰς τοὺς γονεῖς της,» εἶπεν ἡ μήτηρ καὶ ἐκύτταξε τὴν Ξένην.

Κάθ' ἑσπέραν περὶ ὥραν 8 ἡ Μαρία ἤρχετο καὶ ἐλάμβανε τὴν Ξένην καὶ την ἐκοίμιζε. Ἔπειτα ἤρχετο καὶ ἡ μήτηρ της καὶ την ἠσπάζετο εἰς τὴν μικράν της κλίνην.

Ἀλλ' ἐκείνην τὴν ἑσπέραν ἡ μήτηρ εἶπε πρὸς τὴν Ξένην ξηρὰ ξηρά·

«Πήγαινε νὰ πλαγιάσῃς, Ξένη !

— Μά . . . ἐτραύλισεν ἡ Ξένη, μόνη μου ;

— Βέβαια μόνη σου, ἀφ' οὗ ἐδίωξες τὴν τροφόν σου !»

Ἡ Ξένη ἔκλινε τὴν μικρὰν κεφαλήν της, ἐφίλησε τὴν δεξιὰν τοῦ πατρός της καὶ τῆς μητρός της καὶ ἐξῆλθε.

Μόλις ἔφθανε νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν καὶ ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ μόνη της καὶ μόνη της νὰ ἐκδυθῇ !

Εὐτυχῶς ἡ λυχνία ἦτο ἀναμμένη . . .

Ἡ Ξένη τώρα ἐστάθη καὶ ἐσυλλογίζετο πόθεν ν' ἀρχίσῃ. Ἔλυσε πρῶτα τὴν ταινίαν ἡ ὁποία ἐκράτει τὰ μαλλία της, ἔπειτα ἐκάθισε κατὰ γῆς καὶ ἐξέβαλε τὰ σανδάλια καὶ τὰς περικνημίδας της.

Καλὴ ἀρχή !

Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐκβάλῃ τὴν ζώνην της καὶ νὰ λύσῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ κορδόνια τὰ ὁποῖα ἔσφιγγον τὸ φόρεμά της ὀπίσω εἰς τὴν πλάτην;

Προσπαθεῖ, προσπαθεῖ, ἀλλὰ τίποτε δὲν κατορθώνει.

Κλαίει, θρηνεῖ, ὀδύρεται !

Τί νὰ κάμῃ ! Ἀναβαίνει εἰς τὴν μικράν της κλίνην καὶ πλαγιάζει καθὼς ἦτο ἡμίγυμνος καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Μετ' ὀλίγην ὥραν ἦλθεν ἡ μήτηρ της, κατὰ τὴν συνήθειάν της, νὰ την ἀσπασθῇ, ἀλλὰ τί βλέπει !

Τὸ δωμάτιον εἰς μεγίστην ἀταξίαν.

«Τί κατάστασις εἶνε αὐτὴ ἐδῶ ; Ἀλλοῦ ἡ κάλτσες σου, ἀλλοῦ τὰ ὑποδήματά σου !

—Ἄχ ! μητερίτσα μου, εἶπεν ἡ Ξένη καὶ οἱ λυγμοὶ διέκοπτον τὴν φωνήν της, ἄχ ! μητερίτσα μου, δὲν εἰμπόρεσα νὰ γδυθῶ. Θέλετε νά με γδύσετε ;

— Ἐκατάλαβες τώρα τί ἀξίζει ἡ Μαρία ; Ἔλα σήκω νά σε βοηθήσω νὰ γδυθῇς.»

Καὶ ἡ Ξένη ἀφ' οὗ εἶπε τὴν προσευχήν της ἐπλαγίασε καὶ ἀπεκοιμήθη.

Τὸ πρωὶ νέα βάσανα ! Πῶς νὰ ἐνδυθῇ ! Καὶ πῶς νὰ ὑπάγῃ γυμνὴ νὰ πίῃ τὸν καφέ της !

Ἐκάθισε λοιπὸν καὶ ἐσυλλογίσθη τὸν χθεσινὸν τρόπον της πρὸς τὴν Μαρίαν. Ἐνόησεν ὅτι τὸ μικρὸν παιδίον ἔχει χρείαν βοηθείας καὶ ὅτι μόνον του δὲν δύναται νὰ κάμῃ τίποτε, ἂν δὲν ἔχῃ πάντοτε πλησίον του ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος νὰ το ἀγαπᾷ καὶ νὰ το πονῇ. Μετενόησε λοιπὸν καὶ ἐλυπήθη διατὶ νὰ πικρανῇ τὴν Μαρίαν. Καὶ δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορά, διότι συχνάκις τὴν ἐπείραζε καὶ την ἐπίκραινε.

«Ἄχ ! Μαρία μου, Μαρία, ποῦ μου εἶσαι ; Καὶ ἐγὼ τὸ κακὸ κορίτσι πού σου ἔλεγα τόσα κακὰ λόγια ! Ἄχ, Μαρία μου, Μαρία !

—Ἐδῶ εἶμαι, Ξένη μου !» ἠκούσθη φωνὴ γλυκεῖα καὶ ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ ἐμβαίνει ἡ Μαρία καὶ τρέχει καὶ ἐναγκαλίζεται τὴν Ξένην καὶ την καταφιλεῖ.

Ἡ δυστυχὴς Ξένη ἔτριβε τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει ὄνειρον. Ἔκλαιε καὶ ἐγέλα.

« Ἐγὼ εἶμαι, Ξένη μου, ἐπανέλαβεν ἡ Μαρία. «Ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ, διότι εἶσαι καλὸ κοριτσάκι τώρα πλέον.

—Ἄχ ! Μαρία μου, καλή μου Μαρία, ἔλεγεν ἡ Ξένη καὶ την κατεφίλει· τί χαρὰ που ἦλθες πάλιν ! Δέν το ξανακάμνω ἄλλοτε. Θά εἶμαι καλὸ κοριτσάκι καὶ δὲν θά σου εἰπῶ ἄλλοτε κακὰ λόγια.»

Ἔκλαυσεν ὀλίγον καὶ ἡ Μαρία, διότι συνεκινήθη διὰ τὴν μετάνοιαν τῆς Ξένης, καὶ εἰς τὸ ἑξῆς Μαρία καὶ Ξένη ἔζησαν καλὰ καὶ ὑμεῖς, μικραί μου ἀναγνώστριαι, εὔχομαι νὰ ζήσετε καλλίτερα, χωρὶς νὰ πάθετε ὅσα ἔπαθεν ἡ Ξένη.

[M. Bertin] ΝΙΝΑ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ο ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΡΝΙΑ

λύκος ὁ ὁποῖος ἔχει μεγάλους ὀφθαλμούς διὰ νὰ βλέπῃ καλλίτερα, μεγάλα ὦτα διὰ νὰ ἀκούῃ καλλίτερα, μακροὺς ὀδόντας διὰ νὰ τρώγῃ καλλίτερα, ὁ ἀληθινὸς λύκος εἶνε κακὸς καὶ ἐπίφοβος.

Ἀλλὰ ὁ λύκος ὁ χάριν διασκεδάσεως, ὁ λύκος ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Ἀγγελικούλα, καὶ ἔχει καστανοὺς ὀφθαλμοὺς γλυκυτάτους, ταινίαν εἰς τὴν κόμην της καὶ στόμα μικρὸν μικρὸν καὶ ἀγγελικόν, λύκος ὁ ὁποῖος δὲν τρώγει ἄλλο τίποτε παρὰ γλυκίσματα καὶ περιμένει τὴν ὥραν τοῦ παιγνιδίου, ὁ τοιοῦτος λύκος δὲν εἶνε φοβερὸς δὲν εἶνε κακός.

Ὅταν ἀρχίζῃ τὸ παιγνίδιον ὅλοι ἀποβλέπουν πρὸς τὴν Ἀγγελικούλαν καὶ λέγουν :

« Τίς θέλει νὰ κάμῃ τὸν λύκον ;

—Ἐγώ », κράζει παρευθὺς ἡ Ἀγγελικούλα.

Καὶ βέβαια εἶνε ἀπαραίτητος ὁ λύκος, εἰ δὲ μὴ δὲν δύναται νὰ παιχθῇ τὸ παιγνίδιον, καὶ θὰ εἶνε κρίμα, διότι εἶνε πολὺ διασκεδαστικόν.

Εἰξεύρουν δὲ ὅλοι ὅτι ἡ Ἀγγελικούλα εἶνε εὔμορφον καὶ κομψὸν λυκάκι, τὸ ὁποῖον δὲν τρώγει πρόβατα.

Ὅστις θέλει νὰ παίξῃ γίνεται ἀρνίον, τὸ δὲ ποίμνιον εἶνε ἐν ἀσφαλείᾳ, διότι καὶ ἡ μεγάλη ἀδελφὴ συνήνεσε νὰ παίξῃ. Καὶ αὐτὴ μὲν εἶνε ἐμπρὸς τὰ δὲ ἄλλα ἀρνία συγκρατοῦνται κατόπιν αὐτῆς, ὅπως φαίνονται ἐν τῇ εἰκόνι.

Καὶ πόσον καλὰ εἰξεύρει νὰ τα προφυλάσσῃ καὶ νὰ τα προστατεύῃ !

Καὶ τραγῳδεῖ μεθ' ὑπερηφανείας :

Γερολύκε, γερολύκε,
τί ἰδέα σοῦ ἐμπῆκε !
ἀρνάκι σοῦ μυρίζει, ἀρνάκι τρυφερό,
τοῦ κάκου τριγυρίζεις καὶ χάνεις τὸν καιρό.
Γερολύκε, γερολύκε,
τί ἰδέα σοῦ ἐμπῆκε !

Καὶ τῷ ὄντι! ὅσον καὶ ἂν προσπαθήσῃ ὁ κακόμοιρος ὁ λύκος δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ φάγῃ οὐδὲ ἓν πρόβατον.

Καὶ ὅμως ἀγωνίζεται, καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν, ἀλλὰ μάτην κοπιᾷ.

Ἰδέτε καὶ τὸν μικρὸν Ἕκτορα, τὸ κομψὸν καὶ χαριέστατον κυνάριόν της, καὶ αὐτὸ θέλει νὰ βοηθήσῃ τὴν κυρίαν του· ἀλλ' οὐδὲ τὸ μικρότατον ἀρνίον διατρέχει τὸν ἐλάχιστον κίνδυνον. Δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ τίποτε.

Καὶ διατί ἄρά γε ;

Διότι ἡ μεγάλη ἀδελφὴ εἶνε ἐμπρὸς καὶ τα καλύπτει διὰ τοῦ σώματός της καὶ τὰ ὑπερασπίζει.

Καὶ τραγῳδεῖ μεθ' ὑπερηφανείας :

Γερολύκε, γερολύκε,
τί ἰδέα σοῦ ἐμπῆκε !
ἀρνάκι σοῦ μυρίζει, ἀρνάκι τρυφερό,
τοῦ κάκου τριγυρίζεις καὶ χάνεις τὸν καιρό.
Γερολύκε, γερολύκε,
τί ἰδέα σοῦ ἐμπῆκε !

Ἡ λυκοπούλα τρέχει δεξιά, τρέχει ἀριστερά, πηδᾷ δεξιά, πηδᾷ ἀριστερά, ὁ Ἕκτωρ γαυγίζει. Τὰ μικρὰ ἀρνία φωνάζουν *μπέε μπέε* καὶ σφίγγουν τὰ φορέματα τῶν μεγαλειτέρων, ἡ λυκοπούλα ἐπιτίθεται κατ' αὐτῶν, αὐτὰ προσπαθοῦν νὰ σωθοῦν καὶ ἀκούονται γέλια ἀδιάκοπα, λύκος καὶ πρόβατα γελοῦν καὶ ὅλοι διασκεδάζουν.

Ὅλοι ; Ὅλοι . . . πλὴν τοῦ Κωστάκη !

Ὁ Κωστάκης δὲν θέλει νὰ παίξῃ καὶ αὐτός, καὶ ἔχει τὸν λόγον του, λόγον ὅμως τὸν ὁποῖον δὲν τολμᾷ νὰ ἐκστομίσῃ, διότι εἶνε βέβαιος ὅτι ὅλοι θὰ τὸν περιγελάσουν. Πρέπει δὲ νὰ εἰξεύρετε ὅτι ὁ Κωστάκης δὲν διακρίνεται ἐπὶ γενναιότητι, εἶνε . . . πῶς νὰ σᾶς το εἴπω ; . . δὲν εἶνε γενναῖος, εἶνε ὀλίγον τι δειλός. Νὰ ὅπου σᾶς το εἶπα . . .

Ἀγαπᾷ πολὺ τὴν Ἀγγελικούλαν καὶ εἰξεύρει πολὺ καλὰ ὅτι ὄχι μόνον δὲν τρώγει ἀνθρώπους, ἀλλ' οὐδὲ μίαν κἂν μυῖαν ἐπείραξε ποτέ της, καὶ ὅτι εἶνε ἀξιόλογον καὶ ἥσυχον κοράσιον ὅπως εἶνε τὰ φρόνιμα καὶ εὐάγωγα κοράσια.

Πλὴν δὲ τούτου ἔχει γνῶσιν τοῦ παιγνιδίου, διότι δεκάκις τοῦ το ἐξήγησαν καὶ εἰξεύρει

ὅτι ὁ λύκος μόνον κατ' ὄνομα ὑπάρχει εἰς τὸ παιγνίδιον. Ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἀκούει τίποτε. Τοῦτο μόνον αὐτὸς θέλει νὰ εἰξεύρῃ, ὅτι δηλαδὴ ἡ Ἀγγελικούλα εἶνε λύκος καὶ μόνον τοῦτό τον τρομάζει τὸν κύριον Κωστάκην. Φοβεῖται ἀληθινά, καὶ μάλιστα ὅταν βλέπῃ τον λύκον νὰ πλησιάζῃ εἰς τὴν ἀδελφήν του, τὴν μικρὰν Λουκίαν, ἡ ὁποία ἐν τῇ εἰκόνι εἶνε τὸ τελευταῖον ἀρνίον.

Ἀλλ' ὅμως ἡ μικρὰ Λουκία δὲν φοβεῖται, μᾶλλον διασκεδάζει, ἔχει θάρρος καὶ δὲν ἀνηκούῃ τὴν μελῳδικὴν φωνὴν τῆς μεγάλης ἀδελφῆς ἡ ὁποία τραγῳδεῖ :

Γερολύκε, γερολύκε,
τί ἰδέα σοῦ ἐμπῆκε !
ἀρνάκι σοῦ μυρίζει, ἀρνάκι τρυφερό,
τοῦ κάκου τριγυρίζεις καὶ χάνεις τὸν καιρό.
Γερολύκε, γερολύκε,
τί ἰδέα σοῦ ἐμπῆκε !

«Μὰ ἔλα λοιπόν, Κωστάκη, σὲ παρακαλῶ», κράζει πρὸς τὸν μικρὸν ἀδελφόν της ἡ μικρὰ Λουκία.

« ΓΕΡΟΛΥΚΕ, ΓΕΡΟΛΥΚΕ, ΤΙ ΙΔΕΑ ΣΟΥ ΕΜΠΗΚΕ ! »

συχεῖ ἂν καὶ εἶνε ἡ τελευταία καὶ ὡς ἐκ τούτου μᾶλλον ἐκτεθειμένη εἰς τὰς προσβολὰς τοῦ λύκου.

«Ἔλα λοιπὸν καὶ σύ, Κωστάκη», κράζει ἐκ διαλειμμάτων πρὸς τὸν μικρὸν ἀδελφόν της.

Ἀλλ' ὁ Κῦρ Κωστάκης σείει τὴν κεφαλήν του σοβαρὸς σοβαρός, καὶ δὲν κινεῖται ἐκ τῆς θέσεώς του.

Ἐν τούτοις τὸ παιγνίδιον γίνεται ζωηρότερον καὶ θορυβωδέστερον, καὶ ὁ Ἕκτωρ διασκεδάζει ὅσον οὐδεὶς ἄλλος. Τρέχει ὡς τρελλός, ἔπειτα ἵσταται διὰ μιᾶς καὶ κλίνει τὴν κεφαλήν του καὶ την στηρίζει κατὰ γῆς ἐπὶ τῆς χλόης καὶ γαυγίζει μετὰ πείσματος ὅταν

Ἀλλ' ὁ Κωστάκης πρῶτον μὲν διστάζει, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἀποφασίζει νὰ μὴ κινηθῇ ἐκ τῆς θέσεώς του καὶ λέγει πρὸς τὴν μικρὰν ἀδελφήν του : «Ὄχι, Λουκία μου, δὲν ἔρχομαι, δὲν το κουνῶ ἀπ' ἐδῶ, φοβοῦμαι τὸν λύκον μή με φάγῃ ! . . .»

Μὰ τὸ ναὶ πολὺ φρόνιμον ἀρνίον εἶνε ὁ Κωστάκης. Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἰξεύρῃ ὅτι ἡ πατρὶς θὰ τον χρειασθῇ μίαν ἡμέραν νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ, καὶ θὰ κάμῃ πολὺ καλὰ ἀπὸ τοῦδε νὰ συνηθίσῃ νὰ ἔχῃ θάρρος, νὰ εἶνε γενναῖος, νὰ εἶνε παλληκάρι.

ΠΑΙΚΤΗΣ ΑΠΟΜΑΧΟΣ

Ο ΑΞΙΟΣ ΛΑΒΕΤΩ

Γέρων ἀρχηγὸς Ἰνδὸς εἶχε τρεῖς υἱούς, οἱ ὁποῖοι πάντοτε ἦσαν ἠνωμένοι στενότατα πρὸς ἀλλήλους. Φοβούμενος δὲ μὴ ἐρίσωσι καὶ ἀποχωρισθῶσι μετὰ τὸν θάνατόν του ἕνεκα τῆς διανομῆς τῆς βασιλικῆς κληρονομίας, συγκαλέσας αὐτοὺς ἡμέραν τινὰ εἶπε.

«Πηγαίνετε, τέκνα μου, κάμετε μίαν περιοδείαν εἰς τὰς πλησίον ἐδῶ φυλὰς καὶ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς τρίτης σελήνης νὰ ἐπανέλθετε καὶ νὰ μου διηγηθῆτε τί σας συνέβη καὶ τί ἐπράξατε.»

Οἱ τρεῖς νέοι ἀπῆλθον διὰ διαφόρων διευθύνσεων καὶ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς τρίτης σελήνης ἀκριβῶς ἐπανῆλθον κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ πατρός των.

Καὶ ὁ μὲν πρεσβύτερος εἶπε :

« Πάτερ μου, μὲ παρηγγείλατε νὰ περιηγηθῶ. Λοιπὸν μόνος μου ἠρεύνησα τὰ ἀδιάβατα δάση, ἀνέβην τὰ ὑψηλὰ ὄρη, διεπέρασα κολυμβῶν τοὺς ταχεῖς ποταμοὺς καὶ τοὺς ὁρμητικοὺς χειμάρρους, κατεπολέμησα τὴν τίγριν, τὸν ὄφιν, τὸν κροκόδειλον καὶ ἰδοὺ ἐπανῆλθον σῶος καὶ ὑγιής.

—Εὖγε, υἱέ μου, εἶπεν ὁ γέρων, εἶσαι τολμηρὸς καὶ δυνατός.

— Ἐγώ, πάτερ μου, εἶπεν ὁ δεύτερος, ἐμονομαχησα πρὸς τοὺς τρεῖς θανασίμους ἐχθρούς σου, τοὺς ἐνίκησα, καὶ ἰδοὺ λάβε τὴν κόμην των.

— Εὖγε, υἱέ μου, εἶπεν ὁ γέρων, εἶσαι γενναῖος μαχητής.

—Φεῦ! πάτερ μου, εἶπεν ὁ τρίτος ὁ καὶ νεώτατος, δὲν ηὐκαίρησα νὰ κατορθώσω ἡρωϊκὰς πράξεις. Ὅτε ἐξῆλθον ἐκ τῆς χώρας μας συνήντησα γέροντα δυστυχῆ τὸν ὁποῖον ἐκακοποίουν κακοῦργοι ἀπάνθρωποι τοὺς ὁποίους ἔτρεψα εἰς φυγήν. Ἀφοῦ ἔσωσα τὸν ἀτυχῆ γέροντα ἐκ τῶν χειρῶν τῶν δολοφόνων του τὸν παρέλαβον εἰς τὴν σκηνήν μου καὶ ἔδεσα τὰς πληγάς του. Ἐκάθισα παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του καὶ τὸν ἐπεριποιούμην ἡμέραν καὶ νύκτα, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν του ἔκλεισα τοὺς ὀφθαλμούς. Ἀλλὰ τότε πλέον δὲν μου ἔμενε πλέον χρόνος νὰ ἐξακολουθήσω τὴν περιοδείαν μου καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας ἐπρόφθασα νὰ ἔλθω ἐγκαίρως ἐδῶ κατὰ τὴν παραγγελίαν σου.

—Ἄ! υἱέ μου, ἀνεφώνησεν ὁ πατὴρ προσφέρων πρὸς αὐτὸν τὸ τόξον καὶ τὴν ἀσπίδα τῶν προγόνων του, εἰς σὲ τὸν νεώτατον ἐμπιστεύομαι τὰ σήματα ταῦτα τῆς ἐξουσίας μου. Σὺ εἶσαι ἄξιος νὰ κυβερνᾷς τὸν λαόν μου, διότι εἶσαι εὐσεβὴς καὶ φιλάνθρωπος.

***

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ φίλων :

ΝΙΚΟΣ. Τί κουτοὶ ποῦ εἴμεθα !

ΚΩΣΤΗΣ. Μίλα καλλίτερα εἰς τὸν ἐνικόν.

ΝΙΚΟΣ. Τί κουτὸς ποῦ εἶσαι !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

*

Ὁ Τοτὸς κατέβη μὲ τὴν μαμάν του εἰς τὸν κῆπον.

— Μὴ περπατῆς, παιδί μου, ἀπάνω 'ς τὴ χλόη.

Ὁ Τοτὸς ὑπακούει, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀρχίζει νὰ περιπατῇ μέσα εἰς τὰς πρασιὰς καὶ νὰ καταστρέφῃ τὰ ἄνθη :

— Τοτό, τοῦ φωνάζει ἡ μαμά του, μὴ πατῆς τὰ ἄνθη.

— Μὰ τότε λοιπὸν τί νὰ χαλάσω, μαμά ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαγιμένης Ἀκραγιαλιτᾶς.

*

Κατὰ τὰς ἐξετάσεις τῆς ἱστορίας ;

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Πῶς ὠνομάζοντο οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος ;

ΜΑΘΗΤΗΣ (μετὰ προθυμίας). Ἀρχαῖοι Ἕλληνες !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λέτοῦ τῶν Χιονοσκιπῶν Ὀρέων.

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης περιπατῶν μὲ τὸν πατέρα του εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Φαλήρου βλέπει ἓν ψόφιο ψάρι νὰ ἐπιπλέῃ:

—Ἀπὸ τί πέθανε, πατέρα ; ἐρωτᾷ.

—Ἀπὸ τί λές ἐσύ νὰ πέθανε ;

Καὶ ὁ Κουφιοκεφαλάκης, ἀφοῦ ἐσκέφθη σοβαρά :

— Θὰ ἐπνίγηκε ἴσως !

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πυκνῆς Ὀμίχλης.

*

— Μαμά, μαμά... ὁ παπποῦς 'ς τὴ σάλα...

—Ἔ... τί κάμνει ;

— Κοιμᾶται... *συνατά.*

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὑπναροῦς.

*

— Τὰ γράμματα θὰ σοῦ δώσουν ψωμὶ νὰ φᾷς, ἔλεγ προχθὲς ὁ πατέρας του εἰς τὸν Τάκην.

— Ναί, ἀπαντᾷ ὁ Τάκης, κοὶ δὲν βλέπω ἐγὼ ὅτι ὁ μαστρο-Γιάννης ὁ φούρναρης, ὅπου δὲν ξέρει διόλου γράμματα ἔχει ἕνα σωρὸ ψωμιά !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κέλχαντος.

ΑΛΑΗΔΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Οἱ κάτοικοι τοῦ δάσους.

Καθὼς τὸ ὑπέθεσα οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν φίλων μου δὲν ἐδυσκολεύθησαν διόλου νὰ διακρίνουν μέσα εἰς τὴν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσα εἰς τὴν σελίδα 172 τοῦ φυλλαδίου τῆς 15 παρελθόντος Ἰουνίου, τὰ ἐξ ζῷα. Πολλοὶ ὅμως ἄλλοι δὲν κατώρθωσαν νὰ διακρίνουν τίποτε, ἴσως διότι δὲν ἐπρόσεξάν ὅσον ἔπρεπε· ἂν παρατηρήσουν ὅμως καλά, θὰ διακρίνουν δεξιὰ πρὸς τὸ κάτω μέρος τῆς εἰκόνος ἕνα ἐλέφαντα καὶ μίαν κάμηλον, ἀριστερὰ δὲ μίαν καμηλοπάρδαλιν καὶ ἕνα ουραγκοτάγκον, ἄνωθεν τῶν ὁποίων κάθεται εἰς καγκαροῦ· καὶ ὄπισθεν αὐτοῦ ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον τῆς εἰκόνος πρὸς τὸ ἄνω μέρος ἔρχεται ἕνας ἵππος.

Εἶχε δίκαιον νὰ μείνῃ εὐχαριστημένον τὸ πουλάκι, φίλε *Χαραλάμπη Σαράντη*.

Εὐχαριστῶ, νέα μου φίλη *Νίνα Ἀγαθίδου*, εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλά σου λόγια.

Ὁ *Βάκχος* εὐχαριστεῖ τὸν *Κάλχαντα* διότι τὸν ἐσύστησεν εἰς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ· καὶ τὸν ἔκαμε εὐτυχῆ. Καὶ ἐγὼ εὐχαριστῶ τὸν *Κάλχαντα* διότι μοῦ ἐσύστησε ἕνα νέον φίλον.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, *Λυρικὲ Ὀρφεῦ*. Τὸ λογοπαίγνιόν σου τὸ ἐννόησα μόνον ἀφοῦ τὸ μετέφρασα γαλλιστί.

Ἀκούσατε τί χαρμόσυνα νέα μοῦ ἀναγγέλει ἡ ἀγαπητή μου *Πάσχουσα Κρήτη* : «Προσφιλής μου *Διάπλασις*, μοῦ γράφει, σήμερον ἔχω ἓν πολὺ εὐχάριστον νέον νὰ σοὶ ἀναγγείλω. Ἐνθυμεῖσαι τὴν παλαιάν σου φίλην *Λαίλαπα*; τὴν ἐγνώρισες τόσον μικρὰν ὥστε ἐγὼ οὔτε ἐνθυμοῦμαι τὴν ἐποχὴν ποῦ εἴχατε μαζὶ ἀλληλογραφίαν, πρὶν ἀκόμη ἐγὼ νὰ μάθω νὰ γράφω. Σήμερον λοιπὸν ἔρχομαι νὰ σοὶ ἀναγγείλω τοὺς γάμους της, γνωρίζω δὲ ὅτι θὰ εὐχαριστηθῇς καὶ σύ ἐπειδὴ εἰξεύρω ὅτι πάντοτε ἐνδιαφέρεσαι διὰ τοὺς μικροὺς φίλους σου καὶ φίλας σου αἱ ὁποῖαι ἔμαθον σχεδὸν ἀνάγνωσιν μαζί σου». — Μετὰ τῆς ἐπιστολῆς σου, *Πάσχουσα Κρήτη*, ἔλαβα καὶ τὰ κουφέτα τὰ ὁποῖα ἔφαγα εὐχομένη νὰ ζήσουν εὐτυχεῖς καὶ νὰ ἴδουν καὶ τοὺς τρισεγγόνους των μανθάνοντας μαζί μου ἀνάγνωσιν.

Τὸ ψευδώνυμόν σου, *Γυαλέτιε Πύργε*, μ' ἀρέσει πολὺ καθὼς καὶ τὸ ὡραῖον ὄνειρόν σου, τὸ ὁποῖον μοῦ λέγει ὅτι καὶ κοιμώμενος εἶσαι ἐξυπνος. Φοβοῦμαι μήπως ἀληθεύσῃ...

Φίλε Γεώργιε Δημάκε, 25 λεπτὰ μοῦ ὀφείλεις διὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς διευθύνσεώς σου.

Καλῶς ὥρισες, καλῶς ὥρισες *Ἐλευθέρα Ἑλλάς*, ἀπὸ τὴν ἐξοχήν! Περιμένω χωρὶς ἄλλο τὰ πρῶτα δείγματα τῆς ἐπιμελείας σου εἰς τὸ νέον μάθημα τῆς ἰχνογραφίας.

Διατί, *Λεχὲ τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων* θέλεις ν' ἀλλάξῃς τὸ ψευδώνυμον. Τώρα ὅπου πρόκειται νὰ ἐμβῶμεν εἰς τὸν χειμῶνα τὸ ἐβαρύνθης τὸ ὡραῖον ψευδώνυμόν σου;

Μάλιστα, φίλε *Μανσόλη*, ὑπάρχουν τὰ φυλλάδια ποῦ ζητεῖς. Ἠμπορεῖς νὰ τὰ πάρῃς ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου.

Εὐχαρίστως, ἀγαπητὲ *Βάρκερ*, θὰ ἀναγνώσω καὶ τοὺς ἑλληνικοὺς καὶ τοὺς ἀγγλικοὺς στίχους τοῦ ἀδελφοῦ σου. Ὅσους μοῦ ἔστειλες τοὺς ἀνέγνωσα· ἔχουν ἀρκετὸν αἴσθημα, ἀλλὰ τέχνην καθόλου.

Καὶ χρόνια πολλὰ διὰ τὰ γεννέθλιά σου, *Γέρον τοῦ Μωριᾶ*. Τώρα σὲ φαντάζομαι πλέον ἄνδρα. Δώδεκα χρόνων! δὲν εἶνε παῖξε γέλασε!

Ἂν ἔχῃς τὴν φωτογραφίαν σου, φίλη *Ἀναστασία Ε. Βλασοπούλου*, στεῖλέ μού την ἀπὸ τώρα, ὥστε ἂν βραδεύθῇς ποτε, ὡς εὔχομαι, νὰ τὴν ἔχω.

Εἶσαι βλέπω καὶ ποιητάκος *Βύρων* ! Ἐκόλλησες ἀπὸ τὸ ψευδώνυμον.

Εὖγε ! εὖγε ! *Κῦμα τοῦ Εὐξείνου*. Δὲν εἶχα ἐγὼ ἀμφιβολίαν ὅτι λατρεύεις τὴν Ἑλλάδα, χαίρω δὲ ὅτι σοῦ ἔδωκα ἀφορμὴν νὰ τὸ ἐκφράσῃς μὲ τόσην θερμότητα. Μὴ παύῃς νὰ μεταδίδῃς καὶ γύρω σου τὴν ἀγάπην αὐτὴν πρὸς τὴν πατρίδα μας — ἀφοῦ, καθὼς μοῦ λέγεις (νὰ τὸ πιστεύσω ;) ὑπάρχουν Ἑλληνόπαιδες, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀγαποῦν ὅσον σύ τὴν Ἑλλάδα. Τὰ προτεινόμενα ψευδώνυμα τὰ ἔχουν ἄλλοι.

Σὲ συγχαίρω, φίλε *Παναγιώτη Μαμμακίδη*, διὰ τὴν περιφανῆ νίκην σου. Εὔχομαι δὲ νὰ μὴ εὑρεθῇς ποτὲ πλέον εἰς τὴν θέσιν νὰ μοῦ ζητήσῃς συγγνώμην διὰ τὴν κακογραφίαν σου. Δὲν εἰξεύρεις ὅτι τὸ νὰ γράφῃ κανεὶς καθαρὰ καὶ στρογγυλὰ εἶνε καὶ αὐτὸ μία ὑποχρέωσις, ὅπως τὸ νὰ εἶνε εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένος, ὅταν παρουσιάζεται ἐνώπιον ἄλλων;

Πόσοι φίλοι μου ἠσθένησαν αὐτοὺς τοὺς τελευταίους μῆνας ! Ἰδοὺ ὅτι καὶ ὁ *Ἀφρικανὸς Λέων* μοῦ γράφει ὅτι μόλις ἀνέρρωσεν ἀπὸ βαρεῖαν ἀσθένειαν, δι' αὐτὸ δὲ δὲν ἔλαβε μέρος καὶ εἰς τὸν διαγωνισμόν. Εὐτυχῶς ὅλοι ἔγειναν καλὰ καὶ ἤρχισαν νὰ μοῦ ξαναγράφουν. Προσοχὴ εἰς τὴν ὑγείαν σας, φίλοι μου, προσοχή !

Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν καλήν σου ἐνθύμησιν, *Ἀμφιτρίτη*. Καὶ ἐγὼ δὲν σὲ λησμονῶ. Τὴν ξυλογραφίαν τῆς εἰκόνος σου ἔλαβον ἐκ Γερμανίας, ἀλλὰ δὲν μοὶ ἐφάνη ἐπιτυχὴς καὶ θὰ παραγγείλω νὰ γίνῃ ἐκ νέου.

Τί εὔμορφα τὰ χρυσᾶ πουλάκια τῆς ἐπιστολῆς σας, *Ἔνδοξε Μελτιάδη* καὶ *Ἀνδρεία Ἑλλάς* ! Φιλήσατέ μου τὸ *Παχουλὸ Παιδάκι*, φιλήσατέ μού το, ἕως ὅτου εἰμπορέσω καὶ ἀπευθείας νὰ τοῦ στείλω τοὺς ἀσπασμούς μου. Ὅλοι μοῦ τὸ λέγουν ὅτι ὁ *Πυρεισπάλης* εἶνε ἀριστούργημα, καὶ ἡ *Ἀνδρεία Ἑλλὰς* θὰ εὐχαριστηθῇ πολύ, εἶμαι βεβαία, ὅταν ἰδῇ ὅτι ὁ Ἰσίδωρος διὰ τῆς ἀνδρείας του κατέκτησε τὸν βαθμὸν τοῦ ἀξιωματικοῦ.

Ὅλαι σου αἱ εὐχαὶ θὰ ἐκπληρωθῶσι, φίλη *Μαρία Σακκολέβα*· διότι καὶ βιογραφίας ἐπιφανῶν ἀνδρῶν ἔχω πολλὰς νὰ δημοσιεύσω καὶ ἐπιστημονικὰ παίγνια καὶ χίλια ἄλλα πράγματα περιεργότατα καὶ διδακτικά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ εὐχαριστηθοῦν καὶ οἱ γονεῖς τῶν μικρῶν φίλων μου καὶ οἱ μεγάλοι ἀδελφοί.

Περιμένω τὴν διήγησιν τῶν ταξειδίων σου, *Στήριγμα τῆς Μητρός*.

Καλά, *Κροκόπεπλος Αὐγή*· λαμβάνω ὑπὸ σημείωσιν τὸ νέον ψευδώνυμόν σου.

Ἀνέγνωσα τὸ διήγημά σου, ἀγαπητὴ *Ἐλένη Κοτσοβίλλη*. Καταγίνου, καταγίνου ! Ποῖος εἰξεύρει ἂν δὲν εἶσαι προωρισμένη νὰ γίνῃς εἰς τὸ μέλλον διηγηματογράφος. Ὅλα εἶνε δυνατὰ μὲ τὴν ἐπιμέλειαν.

Ὄχι μόνον δὲν μ' ἐκούρασε ἡ ἐπιστολή σου, *Γαληνιαία Θάλασσα*, ἀλλὰ καὶ πολὺ μ' εὐχαρίστησε. Ἂς στείλῃ ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφός σου λύσεις πνευματικῶν ἀσκήσεων καὶ ἂς μὴ δυσαρεστῆται ὅτι δὲν τοῦ ἀπαντῶ. Νὰ λαμβάνῃ ἀπάντησίν μου ἐξαρτᾶται ὅλως διόλου ἀπ' αὐτόν. Ἂς μοῦ γράφῃ πράγματα ἄξια ἀπαντήσεως. Διὰ τοὺς ἀσπασμούς του τὸν εὐχαριστῶ καὶ τοῦ στέλλω καὶ ἐγὼ χίλια φιλιά.

Δὲν πρέπει νὰ λυπῆσαι, φίλε *Στέφανε Κορνέλλε*, διὰ τὸ στάδιον τὸ ὁποῖον ἐξέλεξεν ὁ ἀδελφός σου· ἀφοῦ τόσα καὶ τόσα τοῦ ἐκάματε νὰ τὸν ἐμποδίσετε καὶ ἐσάθη ἀδύνατον νὰ μεταπεισθῇ, ἀπόδειξις ὅτι ἔχει κλίσιν ἀκαταμάχητον εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ καθόλου παράδοξον νὰ ξεφυτρώσῃ μίαν ἡμέραν ἰδιοκτήτης μεγάλων ἀτμοπλοίων. Τοῦ τὸ εὔχομαι !

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Ὀκτωβρίου]

66. Λεξέγριφος.

Μία πόλις τῆς Ἑλλάδος κ' ἕνας μέγας βασιλεὺς
Δίδουν ὅταν συνδεθῶσιν ἄλλον πάλιν βασιλέα
Ποῦχει σχέσιν πρὸς τὸν πρῶτον οἷαν καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς
Πρὸς τὸν γέροντα Πηλέα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετοῦ τῶν Χιονισμένων Ὀρέων.

67. Στοιχειόγριφος.

Γράψε ταῦ καὶ σβύσε βῆ,
Καὶ ἰδοὺ τί θὰ συμβῇ:
Μὲ τὸ βῆ, ἐχθροὺς προσβάλλω,
Μὲ τὸ ταῦ, δὲν ἔχει ἄλλο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καλοῦ Φίλου.

68. Ἀναγραμματισμός.

Ἐπὶ τῶν ὤμων στιβαρὸς τὸν οὐρανὸν βαστάζω,
Ἀναγραμματιζόμενος βαρυαλγὴς στενάζω.

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Ι. Μαμμαλίδου.

69. Μωσαϊκόν.

Ἐὰν θελήσῃ ὁ Βορρᾶς καὶ ὁ πανοῦργος Ὀδυσσεύς,
Ὁ ἀνημμένος ὁ δαυλός, καὶ τοῦ Αἰγέως ὁ Θησεύς,
Νὰ σοῦ δανείσουν γράμματα, θὰ ἔχῃς τότε 'ς τὴν στιγμὴν
Φυτὸν ὅπου τὰ ἄνθη του ἔχουν ἐξαίρετον ὀσμήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανοῦ Λέοντος.

70. Αἴνιγμα.

Κτυπῶντας τὸ κεφάλι μου
Θάπτετε τὸ σῶμά μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεοντοκάρδου Λεωνίδα.

71. Κυβόλεξον.

Τὸ πρῶτον μου ἐμαύγισεν ἄλλοτε τὰς Σειρῆνας.
Τὸ δεύτερον στερούμενος ἀδύνατον νὰ ζήσῃς.
Ἡ δόξα μου ἐσκίασε τὰς παλαιὰς Ἀθήνας.
Προστάτης ὅπλων λέγομαι καὶ τῶν μαχῶν ἐπίσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρανίου Ὄρους.

72. Διαγώνιοι.

+ * * * +
* + * + *
* * + * *
* + * + *
+ * * * +

Ἀντικαθισταμένων τῶν σταυρῶν καὶ τῶν ἀστερίσκων διὰ γραμμάτων νὰ ἀναγνωσκεται διαγωνίως δεξιόθεν τὸ ὄνομα δημητριακοῦ καρποῦ, ἀριστερόθεν τὸ ὄνομα θεᾶς, αἱ δὲ δριζοντίως ἀναγινωσκόμεναι λέξεις ἑκάστου στίχου νὰ σημαίνωσι κατὰ σειρὰν τὰ ἑξῆς: Α'.) Μέρος τοῦ ἔτους· Β'.) Τμῆμα τοῦ ὅλου· Γ'.) Ἥρωα τῆς Τρῳάδος· Δ'.) Ἄθροισμα πολυαρίθμων οἰκιῶν. Ε'.) Νῆσον τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τσίγκ-Τσάγκ-Τσί.

73—75. Κεκρυμμένα ὀνόματα γυναικῶν.

Α'.) Αἱ κυψέλαι νυχθημερὸν γέμουσι μελισσῶν.
Β'.) Κέδης ὁ Θηβαῖος συνέταξε πίνακά τινα ἀλληγορικὸν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου.
Γ'.) Τὸ χιλιόγραμμον διαιρεῖται εἰς χίλια γραμμάρια.
Δ'.) Ἡ ἐπιμέλεια νικᾷ ὅλας τὰς δυσκολίας.

Ἐστάλησαν ὑπὸ Π. Ἱπποκράτους.

77. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζουσι τὸ ὄνομα γεωργικοῦ ἐργαλείου.

1) Νομὸς τῆς Ἑλλάδος. 2. Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ κράτους. 3. Ἀρχαῖος ποιητής. 4. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 5. Ὄργανον μιᾶς τῶν αἰσθήσεων. 6. Μία τῶν αἰσθήσεων. 7. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ Χηραλάμκη Τσερούλη.

78—80. Μεταμορφώσεις.

Α'.) Τὸ ἆσμα δι' ἑνδεκα μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *θρῆνος*.
Β'.) Τὸ κῦμα διὰ δώδεκα μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *ᾠδὴ*.
Γ'.) Τὸ χάος δι' ὀκτὼ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *τέλος*.

Ἐστάλη ὑπὸ Πλουτάρχου τοῦ Χαιρωνίου.

81—90. Μαγικὰ γράμματα.

Προσθέσατε δύο γράμματα, πάντοτε τὰ αὐτά, εἰς ἑκάστην τῶν ἑπομένων λέξεων καὶ σχηματίσατε ἄλλας τόσας λέξεις.

Οἶκος, ἐμός, λεῖπον, πλέκει, σοί, ἁπλῆς, ὁπόση, ἰσάζω, κόρα, ἀρχῶ. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαγιμένης Ἀκρογιαλιᾶς.

91. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ καὶ τὰ δεύτερα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὰ ὀνόματα τῶν παραιτίων τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου.

1. Ἀρχαῖος ἱερεὺς τῆς Κρήτης. 2. Πάππος τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν παραιτίων τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου. 3. Μία τῶν ἐννέα Μουσῶν. 4. Θυγάτηρ τοῦ Ταντάλου τιμωρηθεῖσα ὑπὸ τῆς Λητοῦς. 5. Ἀρχαῖος ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μπερμπίρας.

92. Φωνηεντόλιπον.

Μ''—'στ'ν—'ρ'τ',—τ'—'τ'π'ν—φ''γ''ν—'''.

Ἐστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

93. Γρίφος.

Γῆς
Γῆς Γῆς
Γῆς ΤΙΣ Γῆς
Γῆς Γῆς
Γῆς

Κῶς Κῶς
Κῶς Κῶς
Κῶς ΣΤΡΟΦΗ Κῶς
Κῶς Κῶς
Κῶς Κῶς

Ὦ ἥλοι!
Ὦ σκηνῆται!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κέλχαντος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Ἰουλίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

1. Μουσική, συκῆ. — 2. Στρέμμα, στέμμα. — 3. Ἥρως, ἥλος.

— 4. ΚΑΛΑΜΟΣ
ΑΡΑΞΗΣ
ΛΑΠΩΝ
ΑΞΩΝ
ΜΗΝ
ΟΣ
Σ

— 5. ΘΑ—ΜΓ—ΡΙΣ
ΜΓ—ΘΟΣ
ΡΙΣ

—6. Ἡ ζητουμένη λύσις εἶνε ἀδύνατος. Οἱ πλεῖστοι τὸ ἐνόησαν ὅτι ἦτο *παιγνίδι* καὶ ἐγέλασαν καὶ μὲ τὴν σημείωσιν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ περὶ δώρων, ἀλλὰ μερικοὶ ἐπῆραν τὸ πρᾶγμα 'ς τὸ σοβαρὸ καὶ ἐκάθησαν καὶ ἐσχεδίασαν τὸν δρόμον ὅθεν, ἐνῷ τοιοῦτος δρόμος ὁποῖος ἐζητήθη εἶνε φυσικῶς ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ. — 7-9. Α'.) Λαμία. Β'.) Ἀμερική. Γ'.) Ἀθῆναι. —10. Εἶνε μὲν ὁ γέλως τὸ διακριτικὸν γνώρισμα τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῶν ζώων· ἀλλ' εἶνε ταυτοχρόνως μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ὁ ἄκαιρος καὶ παράλογος γέλως τὸ διακριτικὸν γνώρισμα τῶν μωρῶν ἀπὸ τῶν σωφρονούντων. —11-20. 1) Τυρταῖος. 2) Τέρπανδρος. 3) Ἀρχίλοχος. 4) Ἀλκμάν. 5) Σαπφώ. 6) Πίνδαρος. 7) Θέογνις. 8) Κόριννα. 9) Θεανώ. 10) Εὐριπίδης. — 21. ΩΤΙΣ (1. Ὠρίων. 2. Τῆνος, 3. Ἶρις. 4. Σελήνη). — 22. ΒΥΡΩΝ (1. ΘαΒώρ. 2. ΣίσΥφος. 3. ΣύΡος. 4. ΘΩς. 5. ΜΙΝως).

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΛΥΣΕΩΝ ὁ προκηρυχθεὶς τὴν 15 Μαΐου λήγει σήμερον· ἀλλ' ὁ διαγωνισμὸς τῶν λύσεων θὰ ἀρχίσῃ πάλιν ἀπὸ τοῦ φυλλαδίου τῆς 16 Ἰανουαρίου 1891.